

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

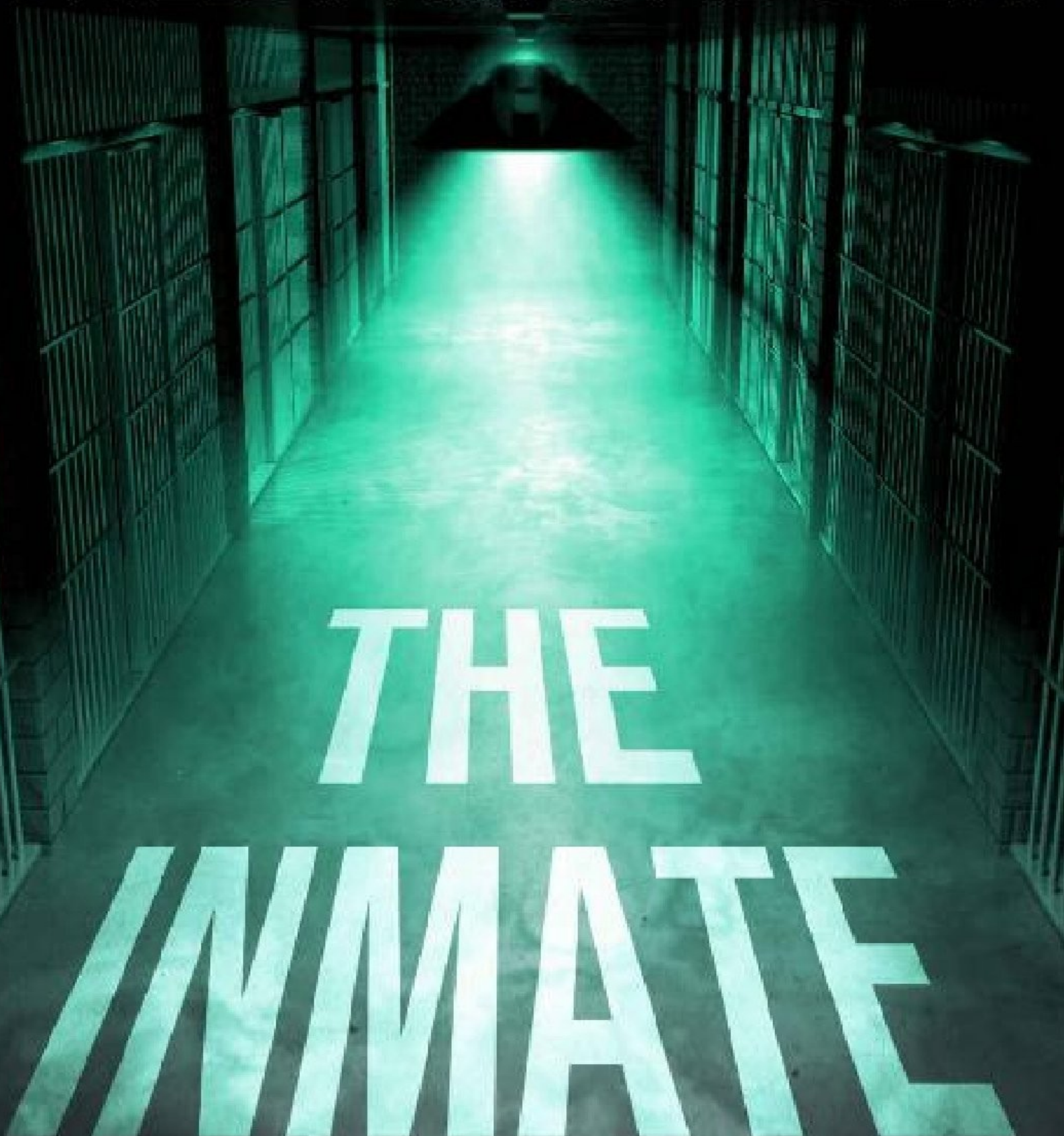
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 BESTSELLING AUTHOR
FREIDA McFADDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mahkum

tarafından yazılmış bir roman

FREIDA MCFADDEN

Mahkum

2022 Freida McFadden tarafından.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

İçindekiler

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29 BÖLÜM 30

BÖLÜM 31 BÖLÜM 32

BÖLÜM 33 BÖLÜM 34

BÖLÜM 35 BÖLÜM 36

BÖLÜM 37 BÖLÜM 38

BÖLÜM 39 BÖLÜM 40

BÖLÜM 41 BÖLÜM 42

BÖLÜM 43 BÖLÜM 44

BÖLÜM 45 BÖLÜM 46

BÖLÜM 47 BÖLÜM 48

BÖLÜM 49 BÖLÜM 50

BÖLÜM 51 BÖLÜM 52

BÖLÜM 53 BÖLÜM 54

SONSÖZ TEŞEKKÜR

BÖLÜM 1

MEVCUT GÜN

Hapishane kapıları arkamdan kapanırken, hayatımda verdiğim her kararı sorguluyorum.

Şu anda olmak istediğim yer burası değil. Hem de *hiç*. Kim maksimum güvenli bir hapishanede olmak ister ki? Bahse girerim kimse bunu istemez. Eğer bu duvarların içindeyseniz, yol boyunca bazı kötü yaşam seçimleri yapmış olabilirsiniz.

Eminim

öyledir.

"İsim?"

Mavi infaz koruma memuru üniforması giymiş bir kadın, hapishanenin girişindeki cam bölmenin arkasından bana bakıyor. Gözleri donuk ve cam gibi ve burada olmayı o da benim kadar istemiyormuş gibi görünüyor.

"Brooke Sullivan." Boğazımı temizliyorum. "Dorothy Kuntz ile buluşmam mı gerekiyor?"

Kadın önündeki kâğıtlarla dolu panoya bakıyor. Listeyi tarıyor, beni duyduğunu ya da neden burada olduğuma dair bir şey bildiğini kabul etmiyor. Arkamdaki küçük bekleme alanına bakıyorum, plastik sandalyelerden birinde oturan buruşuk yaşlı bir adam dışında boş, otobüste oturuyormuş gibi gazete okuyor. Sanki etrafımızda dikenli tellerle çevrili, devasa nöbetçi kuleleri yokmuş gibi.

Birkaç dakika sonra, odada bir uğultu yankılanıyor - sıçrayıp bir adım geri atmama neden olacak kadar yüksek bir ses. Sağ tarafımdaki kırmızı dikey parmaklıklı kapı yavaşça kayarak açılıyor ve uzun, loş bir koridor ortaya çıkıyor.

Koridora bakıyorum, ayaklarım yere yapışmış. "İçeri... girmeli miyim?"

Kadın donuk gözleriyle bana bakıyor. "Evet, gidin. Koridorun sonundaki güvenlik kontrolünden geçeceksiniz."

Karanlık koridora doğru başıyla işaret ediyor ve tekrar kayarak kapanan ve büyük bir gürültüyle kilitlenen parmaklıklı kapıdan geçerken içimi bir ürperti kaplıyor. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. İş görüşmem telefonla yapılmıştı ve müdür beni işe almak için o kadar çaresizdi ki, önce benimle tanışmak zorunda bile hissetmedi - özgeçmişim ve tavsiye mektuplarım yeterliydi. Bir yıllık sözleşme imzaladım ve geçen hafta faksladım.

Ve şimdi buradayım. Hayatımın gelecek yılı için.

Bu bir hata. Buraya hiç gelmemeliydim.

Arkama, çoktan arkamdan kapanmış olan kırmızı metal parmaklıklara bakıyorum. Çok geç değil. Bir sözleşme imzalamış olsam da, bundan kurtulabileceğime eminim. Hâlâ geri dönüp burayı terk edebilirim. Bu hapishanenin sakinlerinin aksine, ben burada olmak zorunda değilim.

Bu işi istemiyordum. Bu iş dışında başka bir iş istiyordum. Ancak New York'un kuzeyindeki Raker kasabasına 60 dakikalık mesafede bulunan tüm işlere başvurdum ve bu hapishane beni görüşmeye çağıran tek yer oldu. Bu benim son tercihimdi ve bu işi aldığım için kendimi şanslı hissediyordum.

Bu yüzden yürümeye devam ediyorum.

Koridorun sonundaki güvenlik kontrolünde, ikinci bir parmaklıklı kapıyı koruyan bir adam var. Kırk yaşlarında, kısa, askeri tarzda kesilmiş saçları var ve ön masadaki ölü gözlü kadınla aynı keskin mavi üniformayı giyiyor. Göğüs cebine iliştirilmiş kimlik kartına baktım: Ceza İnfaz Memuru Steven Benton.

"Merhaba!" Biraz fazla cıvıl cıvıl olduğunu fark ettiğim bir sesle söylüyorum ama kendime engel olamıyorum. "Adım Brooke Sullivan ve bugün burada çalıştığım ilk gün."

Benton'ın karanlık gözleri üzerimde gezinirken ifadesi değişmiyor. Bu sabah yaptığım tüm moda seçimlerini yeniden düşünürken kıvranıyorum. Maksimum güvenli bir erkek hapishanesinde çalıştığım için, müstehcen olarak yorumlanabilecek bir şekilde giyinmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Bu yüzden siyah düğmeli uzun kollu bir gömlekle eşleştirilmiş bir çift çizme kesim siyah elbise pantolonu giyiyorum. Hava neredeyse seksen derece, yazın son sıcak günlerinden biri ve siyah giydiğim için pişmanım ama dikkatleri üzerime en az çekmenin yolu bu gibi görünüyordu. Koyu renk saçlarım basit bir at kuyruğuyla arkaya tutturulmuş. Üzerimdeki tek makyaj göz altlarımdaki koyu halkaları gizlemek için kullandığım kapatıcı ve dudaklarımla neredeyse aynı renkte olan bir ruj parçası.

"Bir dahaki sefere," diyor, "topuklu ayakkabı yok."

"Oh!" Siyah topuklu ayakkabılarıma baktım. Bırakın *ayakkabı* kurallarını, kimse bana kıyafet kurallarıyla ilgili herhangi bir yönlendirme bile *yapmamıştı*. "Şey, çok yüksek değiller. Ve *kalınlar*, keskin falan *da değiller*. Gerçekten sanmıyorum..."

Benton bana bakarken itirazlarım dudaklarımda kalıyor. Yüksek topuk yok. Anladım.

Benton çantamı metal dedektöründen geçiriyor, sonra ben de çok daha büyük bir dedektörden geçiyorum. Havaalanındaymışım gibi hissettiğime dair gergin bir şaka yapıyorum ama bu adamın şakalardan pek hoşlanmadığını hissediyorum. Bir dahaki sefere, yüksek topuk yok, şaka yok.

"Dorothy Kuntz'la buluşmam gerekiyor," dedim ona. "Kendisi burada hemşire." Benton homurdandı. "Sen de mi hemşiresin?"

"Pratisyen hemşire," diye düzeltiyorum. "Buradaki klinikte çalışacağım."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Sana iyi şanslar." Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim.

Benton bir düğmeye basıyor ve ikinci parmaklıklılı kapılar açılmadan hemen önce yine o kulak tırmalayan vızıltı sesi duyuluyor. Beni koridordan hapishanenin tıbbi bölümüne yönlendiriyor. Koridorda garip bir kimyasal koku var ve tepedeki floresan ışıkları sürekli yanıp sönüyor. Attığım her adımda, bir mahkûmun aniden ortaya çıkıp yüksek topuklu ayakkabılarımdan biriyle beni öldüresiye dövmesinden korkuyorum.

Koridorun sonunda sola döndüğümde bir kadın beni bekliyor. Aşağı yukarı altmış yaşlarında, kırpılmış gri saçları ve sağlam bir yapısı var; belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Gardiyanların aksine, lacivert bir önlük giymiş. Bu hapishanede şimdiye kadar tanıştığım herkes gibi o da gülümsemiyor. Acaba burada kurallara aykırı mı? Sözleşmemi kontrol etmeliyim. *Çalışanlar gülümsedikleri için işlerine son verilebilir.*

"Brooke Sullivan?" diye soruyor, beklediğimden daha derin, kısık bir sesle.

"Doğru ya. Sen Dorothy misin?"

Tıpkı öndeki muhafız gibi, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ve tıpkı onun gibi, gördükleri karşısında tamamen hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Yüksek topuk yok," diyor bana.

"Biliyorum. I-"

"Madem biliyorsun, neden giydin?"

"Yani..." Yüzüm yanıyor. "Artık biliyorum."

Bu cevabı gönülsüzce kabul ediyor ve beni oryantasyonumu yalınayak geçirmeye zorlamamaya karar veriyor. Bir el sallıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde onun peşinden koridorda ilerliyorum. Tıbbi koğuşun dışı hapishanenin geri kalanıyla aynı kimyasal kokuya ve aynı titrek floresan ışıklara sahip. Duvara dayalı bir dizi plastik sandalye var ama boşlar. Odalardan birinin kapısını anahtarla açıyor.

"Burası senin muayene odan olacak" dedi.

İçeri bakıyorum. Oda, Queens'te çalıştığım acil bakım kliniğindeki gibi yaklaşık yarısı büyüklüğünde. Ama bunun dışında aynı görünüyor. Odanın ortasında bir muayene masası, oturmam için bir tabure ve küçük bir masa.

"Bir ofisim olacak mı?" Ben soruyorum.

Dorothy başını sallıyor. "Orada bir masa var. Görmüyor musun?"

Yani hastalar omzumun üzerinden bakarken belgelemem mi gerekiyor? "Peki ya bilgisayar?"

"Tıbbi kayıtların hepsi kağıt üzerinde."

Bunu duyduğuma çok şaşırdım. Hiç kağıt tıbbi kayıtların olduğu bir yerde çalışmadım. Artık buna izin verildiğini bile bilmiyordum. Ama sanırım hapishanede kurallar biraz farklı.

Muayene odasının yanındaki bir odayı işaret ediyor. "Orası kayıt odası. Kimlik kartınız orayı açacaktır. Gitmeden önce size bunlardan bir tane alırız."

Kimlik kartını duvardaki tarayıcıya tutuyor ve yüksek sesli bir klik sesi duyuluyor. Kapıyı açtığında dosya dolaplarıyla dolu küçük, tozlu bir odayla karşılaşır. Tonlarca ve tonlarca dosya dolabı. Bu ızdırap verici olacak.

"Burada denetleyen bir doktor var mı?" Ben soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Dr. Wittenburg yaklaşık yarım düzine hapishaneye bakıyor. Onu pek göremezsiniz ama telefonla ulaşabilirsiniz."

Bu beni huzursuz ediyor. Acil serviste hiç yalnız kalmadım. Ama sanırım oradaki sorunlar burada göreceklemden daha ciddi. En azından ben öyle umuyorum.

Turdaki bir sonraki durağımız malzeme odası. Acil bakım kliniğindeki oda ile hemen hemen aynı, ama tabii ki daha küçük - kimlik kartı da var

Erişim. Bandajlar, dikiş malzemeleri, çeşitli kutular, tüpler ve kimyasallar var.

Dorothy bana "İlaçları sadece ben verebilirim" dedi. "Siz siparişi yazarsınız, ben de ilacı hastaya veririm. Eğer elimizde olmayan bir şey varsa, sipariş verebiliriz."

Terli ellerimi siyah elbise pantolonuma sürüyorum. "Doğru, tamam."

Dorothy bana uzun uzun baktı. "Maksimum güvenliikli bir hapishanede çalışmaktan endişe duyduğunu biliyorum ama bu adamların çoğunun senin ilgine minnettar olacağını bilmelisin. Profesyonel olduğun sürece hiçbir sorun yaşamayacaksın."

"Doğru..."

"Kişisel bilgilerinizi paylaşmayın." Dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Onlara nerede yaşadığınızı söylemeyin. Onlara hayatınız hakkında *hiçbir şey* söylemeyin. Hiçbir fotoğraf koymayın. Çocuğunuz var mı?"

"Benim bir oğlum var."

Dorothy bana şaşkınlıkla bakıyor. Hayır dememi bekliyordu. Bir çocuğum olduğunu söylediğimde çoğu insan şaşıyor. Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen çok daha genç görünüyorum. Yine de kendimi çok daha yaşlı hissediyorum.

Üniversitedeymişim gibi görünüyorum ama 50 yaşındaymışım gibi hissediyorum. Hayatımın hikayesi.

"Pekala," diyor Dorothy, "çocuğun hakkında konuşma. Profesyonelce davran. Her zaman. Eski işinde neye alışkın olduğunu bilmiyorum ama bu adamlar senin arkadaşın değil. Bunlar son derece ciddi suçlar işlemiş suçlular ve birçoğu ömür boyu burada kalacak."

"Biliyorum." Oğlum, biliyorum.

"Ve en önemlisi..." Dorothy'nin buz gibi mavi gözleri beni delip geçti. "Unutmamalısın ki bu adamların çoğu seni meşru nedenlerle göreceksin olsa da, bazıları uyuşturucu almak için burada. Eczanemizde az miktarda narkotik var, ancak bunlar nadir durumlar için ayrılmıştır. Bu adamların sizi, kötüye kullanmaları ya da satmaları için narkotik reçete yazmanız konusunda kandırmalarına izin vermeyin."

"Tabii ki..."

"Ayrıca," diye ekliyor, "asla uyuşturucu karşılığında herhangi bir ödeme kabul etmeyin. Eğer biri size böyle bir teklifte bulunursa, doğruca bana gelin."

Nefesimi içime çekiyorum. "Bunu *asla* yapmam."

Dorothy bana sert bir bakış attı. "Evet, sonuncusu da böyle demişti. Şimdi kendisi de böyle bir yere düşecek."

Bir an için nutkum tutuldu. Müdür benimle görüştüğünde, burada çalışan son kişiyi sormuştum ve o da "kişisel nedenlerle" ayrıldığını söylemişti. Mahkumlara uyuşturucu satmaktan tutuklandığından bahsetmemiştii.

Benden önce bu işi yapan son kişinin şu anda hapiste olduğunu düşünmek çok üzücü. Hapishane sistemine girdikten sonra çıkmanın zor olduğunu duymuştum. Belki aynı şey burada çalışan insanlar için de geçerlidir.

Dorothy yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve ifadesi biraz olsun yumuşuyor. "Merak etme," diyor. "Düşündüğün kadar korkutucu değil. Gerçekten, tıpkı diğer tıbbi işler gibi. Hastaları görüyorsun, onları iyileştiriyorsun, sonra da hayatlarına geri gönderiyorsun."

"Evet..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sadece merak ediyordum... Cezaevindeki *tüm* mahkûmları görmekten sorumlu olacak mıyım? Yani, sadece bir bölümü mü göreceğim yoksa...?"

Dudakları kıvrılır. "Hayır, sen osun, kızım. Herkesle görüşüyorsun. Bunda bir sorun var mı?"

"Hayır, hiç de değil"
diyorum. Ama bu bir
yalan.

Bu işi kabul etmekte isteksiz olmamın asıl nedeni, bir mahkumun beni kendi ayakkabımla öldürmesinden korkmam değil. Bu hapishanedeki mahkumlardan biri yüzünden. Uzun zaman önce tanıdığım ve bir daha asla görmek istemediğim biri.

Ama bunu Dorothy'ye söyleyemem. İlk erkek arkadaşım olan adamın şu anda Raker Maksimum Güvenlikli Cezaevi'nde şartlı tahliye ihtimali olmaksızın ömür boyu hapis cezasını çeken bir mahkum olduğunu ona açıklayamam.

Ve onu buraya koyan da benim.

BÖLÜM 2

Eski mavi Toyota'mla ailemin evinin sokağına girdiğimde, el çantamda Raker Cezaevi'nin lamine edilmiş bir kimlik kartı var. Dorothy bunun yanlış ellere geçmemesi konusunda uğursuz bir uyarıda bulundu ama erişim ayrıcalıklarına dayanarak, birinin bununla yapabileceği tek şeyin birkaç yara bandı çalmak ve personel tuvaletini kullanmak olduğundan oldukça eminim. Yine de onu hayatım pahasına koruyacağım.

On yıldan uzun bir süre önce kasabadan ayrıldığım için üzgün olmama rağmen, Raker'da büyümeyi çok sevdim. Her köşesinde ağaçlar, pitoresk eski evler ve Queens'teki gibi sokakta yanınızdan geçerken otomatik olarak gözlerini kaçırmayan komşularıyla güzel bir kasaba. Ve geceleri gökyüzüne baktığınızda, muhtemelen uçaklardan ibaret olan birkaç rastgele ışık noktası yerine tek tek takımyıldızları seçebiliyorsunuz.

Burası tam da bir çocuğun büyümesi gereken türden bir yer. Küçük ailemin ihtiyacı olan şey tam olarak buydu.

İki arabalık garajın dışına park ediyorum, bu da ailemin garaja park ettiği ve benim dışarıya ya da sokağa park etmek zorunda kaldığım eski günlerden kalma bir alışkanlık. Eski alışkanlıklar zor ölür. Artık öyle olmasa da burayı hâlâ onların evi olarak görüyorum. Benim evim, hepsi benim.

Ne de olsa ikisi de artık ölü.

Ön kapının kilidini açtığımda, televizyonun sesi, pişmekte olan etin kokusuyla birlikte fuayeye yayılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için, eve ailemin yanına döndüğüm ve eşimin mutfakta yemek pişirdiği alternatif bir evren hayal ediyorum.

Ama tabii ki bu bir fanteziden başka bir şey değil. Hayatımda hiçbir zaman akşam yemeği pişirecek kadar yanımda olan bir partnerim olmadı. Hiç olacak mı diye merak etmeye başlıyorum. Bu nefis koku, yemeğe başlama nezaketini gösteren bebek bakıcısından geliyor.

"Alo?" Seslendim. "Ben geldim!"

Josh'un beni karşılamak için dışarı çıkıp çıkmayacağını merak ederek bir an bekliyorum. Bir zamanlar annemin eve gelişini küçük ayakların koşuşturması ve sıcak bir bedeninin dizlerime atılması takip ederdi. Josh on yaşına girdiğinden beri bu tür karşılamalara daha az rastlanıyor. Beni hala seviyor, yanlış anlamayın ama bu kadar *ısrarcı* değil.

Tabii ki bir saniye sonra Josh ıplak ayaklarıyla antreden içeri giriyor. Bu, okul başlamadan önceki son hafta ve o da zamanının yüzde doksanını kanepede geçirerek bundan faydalanıyor. Ya televizyon izliyor ya da Nintendo oynuyor. Bunu yapmasına izin vermemeliyim ama yakında okul, ev ödevleri ve spor takımları olacak. En önemli şeyi Küçükler Ligi ve o da bahara kadar başlamayacak ama yaklaştığında onu antrenman için parka götürmemi isteyecek.

"Selam, anne!"

Kollarımı uzatıyorum ve o da pek de isteksizce kollarıma atlıyor. "Selam ufaklık. Günün nasıl geçti?"

"Tamam."

"Kanepede oturmaktan başka bir şey yaptın mı?" Bana sırttı. "Neden yapayım ki?"

Josh kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Saçını kestirmesi gerekiyor, eğer geçmişi bir gösterge ise, bu işlem banyoda lavabonun üzerinde yapılacak. Ama okul başlamadan önce kesinlikle saçını kestirecek. ocuk her geçen gün babasına biraz daha benziyor ve saçları böyle dağınıkken bu benzerlik göğsümü ağrıtmaya yetiyor.

Mutfakta bir zamanlayıcı çalıyor ve pişen tavuğın kokusu yoğunlaşırken o yöne doğru gidiyorum. Tanrım, ev yemeklerini zlyorum. Annem çoğu gece yemek yapardı ama geçen ay onun ölümünün ardından temelli buraya taşınmadan önce uzun süre onun çatısı altında yaşamamıştım.

Margie fırından bir tepsi çıkarırken mutfağa yaklaşıyorum. Margie, ben çalışırken Josh'a bakacak olan yerel bir büyükanne. Bakıcıya ihtiyacı olmadığını söyleyerek itiraz etmeye çalıştı ama ben kırk beş dakika uzaktaki bir *hapishanedeyken* onun saatlerce yalnız kalmasından rahatsız oluyorum. Ayrıca, Josh sadece on yaşında. Ve pek de *olgun* bir on yaşında sayılmaz.

"Bu inanılmaz kokuyor Margie," diyorum.

Margie bana gülümsüyor ve bir tutam gri saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "nemli bir şey değil. Sadece tereyağlı sarımsak soslu kızarmış tavuk parçaları.

Ve tabii ki yanında pilav ve kuşkonmaz. *Sadece* tavuk yiyemezsin." Hmm, yiyemez misin? Çünkü eminim ki son on yılda Josh ve benim tavuktan başka bir şey yemediğimiz pek çok gece oldu. Yanında gülümseyen bir albay olan bir kovadan.

Ama bu geçmişte kaldı. Artık her şey farklı olacak. Bu ikimiz için de yeni bir başlangıç.

Josh havayı abartılı bir şekilde kokluyor. "Çok *şımarık* kokuyor."

Ona bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Çok fazla sos kokusu alamazsın." Margie göz kırpmıyor. "Sanırım tereyağlı sarımsağın kokusunu alıyor."

Burnunu kırıştırıyor. "Sarımsak sevmiyorum. McDonald's'a gidemez miyiz?"

Birini nasıl bu kadar çok sevip de onu sık sık boğazlamak istediğinizi anlayamıyorum.

"Öncelikle," diyorum, "Raker'da McDonald's yok, yani hayır, McDonald's'a gidemeyiz. İkincisi, Margie bize nefis bir ev yemeği yaptı. Eğer istemiyorsanız, kendi yemeğinizi kendiniz yapabilirsiniz."

Margie gülüyor. "Kızım gibi konuşuyorsun."

Bunun bir iltifat olduğunu umuyorum. "Bugün geldiğin için çok teşekkür ederim Margie. Pazartesi günü okuldan sonra Josh'la buluşmak için burada olacak mısın? Okul servisinin üç gibi burada olması gerekiyor."

"Bu bir randevu!" diye onaylıyor.

Margie'yi kapıya kadar geçiriyorum, kendi anahtarı olmasına rağmen. Tam ona veda edecekken duraksıyor, gri kaşlarının arasında bir oluk oluşuyor. "Dinle, Brooke..."

Bana işi bıraktığını söylerse, bir topun içine kıvrılıp ağlayacağım. Fiyat aralığımdaki tek uygun bakıcı oydu ve bu haliyle onu zar zor karşılayabiliyorum. "Evet...?"

"Josh okula başlayacağı için gerçekten gergin görünüyor," diyor. "Yeni bir şehirde olmanın zor olduğunu biliyorum, özellikle de onun yaşındayken. Ama beklediğimden daha da endişeli görünüyordu."

"Oh..."

"Seni endişelendirmek istemem canım," diyor. "Sadece bilmeni istedim."

Kalbim on yaşındaki oğlumla birlikte. McDonald's'ı özlediği için onu suçlayamam. McDonald's tanıdık. Raker tanıdık değil, bu ev de öyle. Hayatı boyunca ailem ziyaret etmemize hiç izin vermedi.

Ben onlara artık gelemeyeceklerini söyleyene kadar şehirde bize hep geldiler. Bu kasaba benim için ev, ama Josh için yabancılarla dolu bir kasaba.

Queens'te olanlardan sonra okula başlamaktan korkması için aklıma birkaç neden daha geliyor.

"Ben hallederim," diyorum. "Tekrar teşekkürler, Margie."

Mutfağa geri dönüyorum, Josh mutfak masasında oturmuş tuzluk ve biberlikle oynuyor. Küçük bir tuz ve biber yığını yapıyor, ki bunu yapmamasını ona defalarca söyledim, ama şu anda buna kızgın değilim. Onun karşısındaki koltuğa kayıyorum.

"Hey, dostum," dedim. "İyi misin?"

Josh masanın üzerindeki çeşni yığınının içinde adının baş harfi olan J'nin izini sürüyor. "Evet."

"Okul konusunda gergin hissediyor musun?"

Sıska omuzlarından birini kaldırıyor.

"Çocukların burada çok iyi olduğunu duydum," diyorum. "Evdeki gibi olmayacak."

Kahverengi gözlerini kaldırıyor. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Ürküyorum, onun acısını kendi acımmış gibi yaşıyorum. Geçen yıl okulda Josh zorbalığa uğradı. *Kötü* bir şekilde. Bunun olduğunu bile bilmiyordum çünkü evde bu konuda konuşmuyordu. Gittikçe sessizleşmeye başladı. Eve morarmış bir gözle geldiği güne kadar nedenini anlayamamıştım.

Gözü morarmış olsa da Josh olanları inkâr etmeye çalıştı. Diğer çocukların ona neden zorbalık yaptığını bana anlatmaktan çok utanıyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oğlum biraz sessiz bir çocuktur ama göze çarpan hiçbir özelliği yoktur; onu hedef haline getiren şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Ta ki diğer çocukların ona taktığı ismi öğrenene kadar:

Piç kurusu.

Diğer çocukların *benim* yüzümden ona zorbalık yapması kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Geçmişim ve oğlumun hiç babası olmadığı gerçeği yüzünden. Ondan sonra bazı karanlık düşüncelerim oldu, inanın bana.

Okulun zorbalığa tolerans göstermeme politikası vardı, ancak görünüşe göre bu sadece doğru şeyi yapıyormuş gibi görünmek için söyledikleri bir şeydi. Kimse oğluma yardım etmek için bir şey yapma zorunluluğu hissetmiyor gibiydi. Ve müdürün, diğer çocukların sadece benim *durumumla* ilgili talihsiz bir gerçekliğe işaret ettiklerini söylerken

gözlerinde yargı olması da yardımcı olmadı.

Zaten k t kanaat geçinen bekar bir anneyseniz, hiçbir şey yokmuş gibi davranan bir okulla uğraşmak zordur. Ve sizden yirmi ya  büyük ve çok daha fazla parası olan bir grup başka ebeveynle. Bir avukata bile danı tım, bu da ek hesabımın çoğunu silip süpürdü, ancak sonuçta Josh'u yeni bir okula taşımayı önerdiler.

Okul yılının sonunda bir araba kazasında anne ve babamı kaybettikten sonra büyüdüğüm evi satmamaya karar verdim. Bu Josh ve benim ihtiyaımız olan yeni bir ba langıtı.

"Arkadaş edineceksin," diyorum oğluma.

"Belki," diyor.

"Yapacaksın," diye ısrar ediyorum. "Söz veriyorum."

Çocuğunuzun büyümesiyle ilgili sorun, söz veremeyeceğiniz bazı şeyler olduğunu bilmeleridir.

Josh küçük tuz ve biber yığınınından ba ını kaldırmıyor. Bu kez soyadına bir S harfi yazıyor. "Anne?"

"Evet, tatlım?"

"Artık burada ya adığımıza göre, babamla tanışacak mıyım?"

Neredeyse kendi t k r ğ mle boğuluyordum. Vay canına, bu düşüncenin aklından geçtiğini bilmiyordum. Her ne kadar bu ocuk için iki ebeveyn olmak için elimden geleni yapmış olsam da, Josh'un hayatında babasının kim olduğu konusunda takıntılı göründüğü zamanlar oldu. Be  yaşındayken, bu konu hakkında konuşmasını engelleyemiyordum. Her gün eve babasının yeni bir resmiyle ve babasının neye benzediğini hayal ederek gelirdi. Bir astronot. Bir polis memuru. Bir veteriner. Ama bir süredir babasından bahsetmiyor.

"Josh," diye ba lıyorum.

"Burada yaşadığı için mi?" Gözlerini masadan kaldırıyor. "Değil mi?"

Her kelime kalbime saplanan küçük bir hançer gibi. Ona sadece babasının öldüğünü söylemeliydim. Bu i leri çok daha kolayla tırırdı. Babasının bir yavru köpeği yangından kurtarmaya çalışırken ölen bir kahraman olduğuna dair harika bir hikaye uydurabilirdim. Bundan mutlu olurdu. Belki ona yavru köpek yangını hikayesini anlatsaydım, çocuklar geçen yıl ona zorbalık yapmazlardı.

"Tatlım," diyorum, "baban eskiden burada ya ıyordu ama artık ya amıyor. Artık ya amıyor."

Josh'un yüzündeki ifadeyi tam olarak okuyamıyorum. Çocuğunuzun büyümesiyle ilgili bir diğér sorun da yalan söylediğınızı anlayabilmeleri.

BÖLÜM 3

Önümdeki adamın tam olarak tek dişi var.

Tamam, bu tam olarak doğru değil. Bay Henderson'ın arkada siyah ve ciddi diş bakımına ihtiyaç duyan birkaç dişi var, ama gülümsediğinde tek görebildiğim ağzının üst sırasındaki sarı dişi.

Bay Henderson bana bir kez daha Chomper'ı gösterirken, "Sen bir cankurtaransın, Doktor," diyor. Ona iki kez doktor olmadığımı söyledim ama bana böyle hitap etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım" diyorum.

Bay Henderson için neredeyse hiçbir şey yapmadım. Tek yaptığım, son birkaç aydır kötüleşen amfizemi için yeni bir inhaler reçetesi vermek oldu. Mahkumlar, düzenli olarak planlanmış bir ziyaret değilse beni görmeye gelmeleri için bir talep olan kite formunu doldurmak zorundalar ve Bay Henderson'ın doldurduğu formda sadece "Nefes alamıyorum" yazıyor.

İlk günümde gördüğüm tüm hastalar böyleydi. Bu adamların maksimum güvenli hapishaneye düşmek için ne yaptıklarını bilmiyorum ama hepsi inanılmaz derecede kibar ve sağladığım bakım için minnettarlar. Altmış üç yaşındaki bu adamın hangi korkunç suçu işlediğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Şu anda adamı seviyorum.

Bay Henderson bana "Diğer kız gittiğinden beri öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyorum" dedi. Sanki ne demek istediğini anlatmak istercesine Bay Henderson yüksek sesle, ıslak, hırıltılı bir öksürük çıkarıyor. Göğüs röntgeni çekirmek isterdim ama teknisyen bugün burada değil, bu yüzden yarına kadar beklemek zorunda kalacağım.

Buradaki personel berbat. İşe başladıktan bir gün sonra bu acı bir şekilde ortaya çıktı. Ben işe başlamadan önce Dr. Wittenburg ara sıra uğruyordu ve bunun dışında mahkumları temel tıbbi bakım için acil servise ya da acil bakıma gönderiyorlardı - bu da hapishaneye çok büyük bir maliyet getiriyordu. Beni işe almak için bu kadar çaresiz görünmelerine şaşmamalı.

Mahkumlardan biriyle olan yakın ilişkiyi görmezden gelecek kadar çaresiz.

"Peki ya Dorothy?" diye sordum. "Ona nefes alma sorunlarından bahsettin mi?"

Elini sallıyor. "Sadece bebek gibi davranmayı bırak diyor."

Erkekler yeterince kibar olsalar da, bugün Dorothy hakkında yeterince sızlanma duydum. Hiçbiri onu pek sevmişe benzemiyor.

"Yine de harikasınız, Doktor," diyor Bay Henderson.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Başka sorunuz ya da endişeniz var mı?"

"Evet, bir sorum var." Kafasındaki gri saçlardan oluşan fare yuvasını kaşıyor. "Evli misiniz?"

Dorothy'nin hiçbir hastaya kişisel bilgilerini vermemesi konusundaki uyarısı hala kulaklarımda çınlıyor. Ama bu oldukça zararsız bir soru gibi görünüyor. Ve alyans takmadığımı açıkça görebiliyor.

"Hayır," dedim. "Evli değilim."

"Eminim yakında birini bulacaksın, Doktor," dedi. "Gerçekten genç ve güzelsin. Endişelenmene gerek yok."

Harika.

Bay Henderson muayene masasından kalkıyor ve ben de onu odadan çıkarıyorum, kâğıt çizelgesine son dakikada birkaç hızlı not alıyorum. Gördüğüm kadarıyla buradaki dokümantasyon gereksinimleri oldukça sınırlı. Son pratisyen hemşire Elise, her ziyareti için büyük ve karmakarışık el yazısıyla sadece birkaç not alıyordu. Elise'in başka ne suçu olursa olsun, iyi bir el yazısına sahip olduğu için minnettarım.

İnfaz koruma memuru Marcus Hunt muayene odasının dışında bekliyor. Hunt tıbbi birimde görevli bir memur, yani hastaları bekleme alanına (yani muayene odasının dışına dizilmiş plastik sandalyelere) getiriyor ve ben hastalarla ilgilenirken odanın hemen dışında hazır olda bekliyor.

Hunt uzun boylu ve pek geniş sayılmasa da mavi muhafız üniformasının altında güçlü görünüyor. Belki otuzlu yaşlarının başında, kafatası tıraşlı ve çenesinde birkaç günlük sakalı var. Kapılarda pencere yok, bu yüzden muayene odasının kapısını açık bırakmak ve Hunt'ın hemen dışarıda olduğunu bilmek rahatlatıcı. Hunt'ın bazen kapıyı sonuna kadar açık bıraktığını, bazen de Bay Henderson'da olduğu gibi hafifçe araladığını fark ettim. Mahkumlar hakkında benden daha çok şey bildiğini düşündüğüm için bunu onun takdirine bırakıyorum.

Bugün gelenlerin yaklaşık üçte birinin bilekleri kelepçeliydi. Birkaçının ayak bilekleri de kelepçeliydi. Kimin kelepçelenip kimin kelepçelenmeyeceğine nasıl karar verdiklerini sormadım.

Bay Henderson'ı Memur Hunt'a teslim ediyorum ve o da bana ifadesiz bir şekilde başını sallıyor. Dorothy gibi o da pek gülümsemiyor ya da hiç gülümsemiyor. Buraya geldiğimden beri bana gülümseyen tek insanlar mahkûmlar oldu.

Hunt bana, "Onu hücreğine geri götüreceğim," dedi.

Muayene odasının dışındaki plastik sandalyeleri kontrol ediyorum. "Bekleyen başka kimse yok mu?"

"Hayır, sen ara ver."

Hunt'ın Bay Henderson'la birlikte koridorda kaybolup beni yalnız bırakmasını izliyorum. Ara vermekten memnun olmadığımından değil, ama burada yapacak pek bir şey yok. Wi-Fi sinyali neredeyse hiç yok ve etrafta konuşacak kimse de yok. Programa ara verildiğinde okumak için bir kitap getirmeye başlamalıyım.

Tıbbi kayıt odası sol tarafta yer alıyor. Kimse benim için yapmadığı için bugün birkaç kez dosyaların yerini bulmak için oraya gittim. Saatime bakıyorum, mesainin bitmesine daha bir saat var. Sonra koridorda iki tarafa da bakıyorum.

Burada benden başka kimse yok.

Tıbbi kayıt odasına doğru sürünüyorum ve kapının kilidini açmak için kimlik kartımı kullanıyorum. Burası, tavandaki tek bir çıplak ampulle aydınlatılan, bu kadar alana sıkıştırılabilecek kadar çok dosya dolabıyla dolu, acı verici derecede klostrofobik bir oda. Ayrıca odanın köşesine yığılmış, sayfaları dökülen bir yığın dosya var. Dorothy bana bunların artık burada olmayan mahkûmlara ait olduğunu söyledi. Bu adamların çoğu ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığına göre, sanırım bu öldükleri anlamına geliyor.

Hunt dönmeden önce burada fazla zamanım yok. Neyse ki, tam olarak ne aradığımı biliyorum.

Üzerinde N yazan çekmeceye doğru ilerliyorum. Çekmeceyi çekip açıyorum, çekmecenin içine sıkıca yerleştirilmiş kalın bir dosya yığını ortaya çıkıyor. İsimlere göz gezdiriyorum. Nash. Nabb. Napier. Neil.

Nelson.

Çizelgeyi çıkarıyorum, ellerim hafifçe titriyor. Sekmede karalanmış isim Shane Nelson. Bu o. Hâlâ burada. Olmamam gerektiğinden değil.

Onu son gördüğümde hayatının geri kalanını burada geçirmeye mahkûm edilmiş olması beni şaşırttı.

Gözlerimi kapatıyorum ve hâlâ onun yakışıklı yüzünü görebiliyorum. Gözleri benimkilere bakıyor. *Seni seviyorum, Brooke.*

Beni öldürmeye çalışmadan sadece birkaç saat önce bana söylediği buydu. Ve bu yaptığı en kötü şey bile değil.

Kağıt çizelgeye bakıyorum, açıp içine bakmak istiyorum ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Ahlaki olarak, kesinlikle yapmamalıyım. Yasal olarak... Bu gri bir alan. Teknik olarak, bu tesisin bir mahkumu olarak, o benim hastalarımından biri. Ama bu dosyayı açarsam, ona bir pratisyen olarak bakmış olmayacağım.

Sadece bir gündür buradayım. Kuralları çiğnemek için biraz erken.

Bu işe başvurduğumda, mahkumlardan biriyle olan bağlantım nedeniyle işi alabileceğimi düşünmemiştim. Ama Shane'in davası sırasında reşit değildim ve ailem adımı kamuya açık kayıtlardan uzak tutmak için çok çalıştı. Yine de bir geçmiş araştırmasının beni ele vereceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Ya da müdür bağlantıyı biliyordu, ama birini işe almak için o kadar çaresizlerdi ki, görmezden geldiler.

Bir klik sesi duyuyorum ve birinin tıbbi kayıtların kapısını açmak için kimlik kartını kullandığını fark ediyorum. Panikle Shane'in dosyasını dosya dolabına geri koyuyorum ve tam kapı açılırken çekmeceyi çarparak kapatıyorum. Memur Hunt orada duruyordu, uzun silueti kapı aralığını dolduruyordu.

"Sizin için başka bir hastamız var." Odanın loş ışığında gözleri iki karanlık çukur gibi görünüyor. "Burada ne işiniz var?"

"Ben, uh..." Tekrar dosya dolabına bakıyorum. "Bu sabahki bir hastayla ilgili aklıma gelen bir şey vardı, onu not etmek istedim."

Bu dosya odasında olmak için her hakka sahibim. Yanan yanaklarımın beni ele verdiğinden şüphelenmeme rağmen, bu odada yaptığım şeyin helal olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yok.

Hunt gözlerini bana dikti. "Planlanmış ziyaretler için tüm çizelgeleri hazırladım. Başka çizelgelere ihtiyacınız olursa, onları size getirebilirim."

"Oh!" Gülümsemeye zorladım. "Peki, teşekkür ederim o zaman.

Minnettarım." Gülümsememe karşılık vermedi.

Harika. Bir günden az süredir buradayım ve gardiyan şimdiden sorun olduğumu düşünüyor. Ama görünüşe göre benim onlara ihtiyacım olduğundan daha çok onların bana ihtiyacı var, yani işim güvende. Şimdilik.

Shane Nelson'ın yakın zamanda tıbbi koğuşta görülmesi gerekmediği sürece.

BÖLÜM 4

ON BİR YIL ÖNCE

Ailem şu an ne yaptığımı bilse beni öldürür.

Okuldan sonra en iyi arkadaşım Chelsea ile ders çalıştığımı sanıyorlar. Chelsea'nin beni eve bırakacağını, sonra da kıyafetlerimi değiştirip onun evinde yatıya kalacağımı sanıyorlar.

Shane Nelson ile evimden bir blok ötede bir arabada oturduğumu bilselerdi, bu kötü olurdu. Ve eğer bu geceyi gerçekten *Shane'in* evinde geçireceğimi bilselerdi... ne yapacaklarını bilmek bile istemiyorum. Öncelikle, cezalı olurdum. Video oyunu oynayamadığım ya da fazladan bir porsiyon tatlıdan mahrum bırakıldığım türden bir ceza değil. Liseden alınırdım, muhtemelen evde eğitim görürdüm ve bir daha asla yatak odamdan çıkmama izin verilmezdi. *Bu* tür bir ceza.

Bu yüzden Shane beni eve bıraktığında, her zaman bir ya da iki blok öteye park eder. Bu bile bir risk, ama söz konusu Shane olunca, aptalca riskler alıyorum. Her zaman iyi bir kız oldum. Hep A aldım, onur topluluğu, münazara kulübü. Daha önce tüm kurallarımı çiğneme isteği uyandıran bir erkekle hiç tanışmamıştım. Ve Shane, Chevy'sinin sürücü koltuğundan bana baktığında, onun için yapamayacağım şey olmadığını anladım.

"Bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyorum," diyorum ona, olgun ve seksi görünmesini umduğum ama daha çok gıcırtilı ve gergin çıkan bir sesle. Elimde değil, daha önce hiç geceyi bir erkeğin evinde geçirmemiştim.

"Ben de." Her zaman boğazıma taktığım altın kar tanesi kolyenin kıvrımlarını izliyor. "Çok fazla."

Shane'in canlı kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Shane'i ortaokuldan beri tanıyorum ve yemin ederim her yıl daha da yakışıklı oluyor. Tüylü siyah saçları, tehlikeli sırıtışı ve şimdi de o lanet kasları. On iki yaşındayken, okulda başını belaya sokmaktan vazgeçemeyen bir serseriydi. Sonra l i s e d e futbol takımına katıldı ve takımın yıldızı oldu.

Oyun kurucu. Chelsea ve ben tribünden tezahürat yaparken onu her gün izliyorum ve *gerçekten çok* yetenekli. Yine de ailem için yeterince iyi değil.

"Biliyor musun," diyor Shane, "bu gece benim evimde sadece biz olabiliriz. Sen söyle..."

Chelsea, Shane'in annesinin hafta sonu için büyükannesini ziyaret etmek üzere şehir dışında olacağını öğrendiğinde, bu gece onun evinde küçük bir parti vermek aklına geldi. Hemen kendisini ve kendi futbol yıldızı erkek arkadaşı Brandon'ı davet etti. Brandon her partide mutlaka bir şişe alkollü içki bulundurma konusunda oldukça yeteneklidir.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diyorum. "Chelsea gelemmezse beni aileme ispiyonlar."

Shane yüzünü buruşturur. "O senin en iyi arkadaşın. Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Kesinlikle öyle. Chelsea en iyi arkadaşım olabilir, ama o her zaman bir numarayı gözetir. Ama bir kez olsun memnunum. Shane ve ben üç aydır birlikteyiz ve onunla yalnız kalacağım için gerginim. Hâlâ bakire olduğumu bildiğini bile sanmıyorum. O bakire değil.

-Söylemedi ama bundan eminim. Bu mümkün değil.

"Sorun değil," diyorum. "Chelsea ve Brandon'la takılmak eğlenceli olacak."

Shane itiraz etmiyor çünkü Brandon onun iyi arkadaşlarından biri. Ama benimle yalnız kalacağı için gergin değil. Benimle geçireceği her zaman için heyecanlı görünüyor. Benden bu kadar hoşlanıyor gibi görünmesi gurur verici. Daha önce birkaç erkekle çıktım ama Shane benim ilk gerçek erkek *arkadaşım*. Ailem onu onaylamadığı için gizlice dolaşmak zorunda kalmamızı umursamıyor bile.

Saatime baktım - anneme beşte evde olacağımı söylemiştim. "Gitsem iyi olacak."

"Sadece beş dakika daha mı?" "Olmasa daha iyi."

Aileme bu gece dışarı çıkamayacağımı söylemeleri için bir bahane vermek istemiyorum. Bu yaz komşu kasabadan Tracy Gifford adında bir genç kızın ormanda öldürülmüş olarak bulunmasının ardından kısıtlamaları hafifletmeye başladılar. O olaydan sonra bir ay boyunca herkes dehşete kapıldı. Ama şimdi dört ay geçti ve neredeyse hiç olmamış gibi. Tracy Gifford çok büyük bir olaydı ve şimdi sanki hiç var olmamış gibi.

"Tamam, peki." Omzumu tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Onu derin ve aç bir şekilde öpüyorum, sanki diğerini ilk kimin yutacağını görmek için bir yarıştaymışız gibi. Birbirimize doyamıyor gibiyiz. "Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz."

Arabanın kapısını açmaya başlıyorum ve sonra elini omzumda hissediyorum. "Brooke?"

Dönüp ona bakıyorum. "Evet?"

"Brooke, seni seviyorum."

Ona sırtımdan edemiyorum. Bu ikimiz arasında özel bir şaka. Bir keresinde ona dondurmayı sevdiğimi yazıyordum ama yanlış yazdım ve "Dondurmayı çok severim" yazdım. Telefonumun bunu otomatik düzelteceğini düşünebilirsiniz ama düzeltmedi. Sonra bu bir şakaya dönüştü. *Patates kızartması yiyorum. Ayak masajı yapıyorum.* Ve birkaç hafta önce, ağzından kaçırdı:

Seni seviyorum, Brooke.

Beni *sevmiyor*. Belli ki sevmiyor. Yani, daha 17 yaşındayız ve sadece üç aydır çıkıyoruz. Ama beni seviyor. Ve bu neredeyse aşktan daha iyi.

"Ben de seni eğlendiriyorum," diyorum.

Shane gülüyor ve arabadan çıkmama izin vermek için omzumu bırakıyor. Chevy'nin kapısını çarptığımda, tüm araba sallanıyor. Shane'in arabası bir hurda yığını. Tam anlamıyla hurdalıktan almış ve oto mekanik dersindeki becerilerini kullanarak motoru yeniden yapmış ve lanet olası şeyi çalışır hale getirmiş. Boyadı ve şu anda yarı düzgün görünüyor, ancak her zaman yolun ortasında öleceğinden ve neredeyse kesinlikle inanılmaz derecede rahatsız ayakkabılarla medeniyete geri yürümek zorunda kalacağımdan biraz endişeleniyorum çünkü bu sadece benim şansım.

Ama Shane'in yeni bir arabaya parası yetmez. Hatta kullanılmış bir arabaya bile. Her hafta sonu pizza salonunda çalışmasına rağmen, alabildiği tek araba hurdalıktan aldığı bir arabadır.

Ve şimdi ailemin onu neden asla onaylamayacağını biliyorsunuz. Çünkü onlara göre, tıpkı arabası gibi, Shane de "çöp".

Shane arabanın yolcu tarafındaki camını indiriyor. "Bu akşam görüşürüz, Brooke! Yedi buçukta!"

"Yedi buçuk," diye itaatkâr bir şekilde tekrarlıyorum.

Bu onaydan sonra Shane'in arabası vızır vızır uzaklaşıyor, bir arabanın çıkarması gerekenden çok daha fazla gürültü çıkarıyor çünkü susturucusu da hurdalıktan. Chevy'nin köşede kayboluşunu izliyorum çünkü ona sırlıslıkla aşığım. Uzaklarda kayboluşunu izlemek zorunda olduğum türden. Mide bulandırıcı, biliyorum.

"Peki saat yedi buçukta ne yapıyorsun Brooke?"

Arkamdan gelen sesle aşk bulutumdan (yani *koşudan*) aşağı yuvarlandım. Shane'in Reese'lerin evine tehlikeli bir şekilde yakın park ettiğini fark etmemiştim, ki genelde bunu yapmamaya dikkat eder. Tim Reese ön bahçede durmuş, sonbahardan kalan son yaprakları topluyordu.

Tim. Lanet olsun.

"Hiçbir şey," diyorum.

Ben ona bakarken Tim kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Tim'e yukarıdan bakmaya hâlâ alışmadım. Onu ikimizin de bebeklik yıllarından beri tanıyorum, Timmy adını kullandığı ve yüzünde çil bombası patlamış gibi çillerle dolu bir yüzü olduğu zamanlardan beri. Her zaman benden birkaç santim kısaydı, sonra yaklaşık bir yıl önce aniden uzadı. Hala alışabilmiş değilim.

"Yedi buçukta Shane'le buluşacak mısın?" Tim bana baskı yapıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. Chelsea en iyi arkadaşım olabilir ama Tim beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor. "Belki..."

Tim'in mavi gözleri kararır. "Hâlâ o pislikle çıktığına inanamıyorum."

Ailem Shane'den nefret ediyor, ama Tim ondan daha çok nefret ediyor. Ondan tam olarak anlayamadığım garip bir tutkuyla nefret ediyor. Tim, üçüncü el bir araba kullandığı ve eski bir çiftlik evinde yaşadığı için birini yargılayacak türden bir adam değil. Shane'den nefret etmesinin başka nedenleri de var.

"Tim," diye mırıldandım, "kes şunu."

Çenesini ovuşturuyor. Çilleri son birkaç yılda büyük ölçüde soldu, bunun nedeni kısmen güneşten uzak durmaya dikkat etmesi. Ama Tim'in çillerini özlüyorum. Çiller çok sevimliydi. Onlar olmadan ve şimdi benden yarım kafa daha uzun, yakışıklı oldu ama artık sevimli değil. Dahası, farklı bir insan gibi görünüyor. Yazları birlikte geçirdiğim, arka bahçesindeki fiskiyelelerin içinde çığlık çığlığa koşan çocuktan farklı bir çocuk.

"Shane pisliğin teki," diyor.

"Oh, hadi ama..."

"Öyle," diye tersliyor Tim. "O ve tüm futbol arkadaşları bir avuç kabadayı. Bunu görmediğine inanamıyorum, Brooke."

Havadaki nemden dolayı çamurlu olan Tim'in bahçesinde ayaklarımın arasında kayıyorum. Hava ağır ve nemli ve saçlarımın kıvrılmaya başladığını hissedebiliyorum. Hava tahminlerine göre bu gece şiddetli yağmur ve fırtına olacak ve Chelsea ile ben yağmur başlamadan önce çiftlik evine ulaşmayı planlıyoruz. Bu yüzden harekete geçmeliyim ama Tim'in yüzündeki yargıdan nefret ediyorum ve onun yanıldığını kanıtlamak için yanıp tutuşuyorum. Shane'i benim tanıdığım gibi tanımıyor. Eskiden Shane'in bir pislik olduğunu düşünürdüm ama değil. O iyi bir adam ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Onu *seviyorum*. Tim bunu göremiyor. Keşke görebilseydi.

"Shane'i tanısaydın," diyorum, "eminim ondan hoşlanırdın." Tim homurdanıyor ve başını sallıyor.

"Dinle," diyorum, "bu gece gelmelisin."

Gözlerini kısıyor. "Nereye geleyim?"

Ben daha fazla düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Bu gece Shane'in evinde buluşuyoruz. Annesi şehir dışında olacak. Ben, Shane, Chelsea ve Brandon olacağız." Umutla bir kaşımı kaldırıyorum. "Ya sen?"

"Üzgünüm, ben almayayım."

"Hadi, eğlenceli olacak! Sadece ailene Jordan'ın evine gittiğini söyle.

-Asla kontrol etmezler. Hepimiz geceyi burada geçireceğiz."

Tim başını yana eğiyor, düşünüyor. Biz küçük bir çocukken de aynı ifadeyi takınırdı. O zamanlar her şey çok kolaydı. Tim'in evine giderdim ve erkek arkadaşlar, zorbalar ya da bunların hiçbirisi hakkında konuşmazdık. Gelirdim ve *oynardık*. Ve o zamanlar hep böyle olacaktı gibi hissederdim. Tim ve ben hep böyle arkadaş kalacaktık gibi hissediyordum.

Her zaman taktığım kar tanesi kolyeyi bana alan kişi Tim'di. Onuncu yaş günümde almıştı, çünkü birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri karda oynamaktı - kızak kaymak, kardan adam yapmak, kartopu savaşı yapmak - ne zaman kar yağsa, ilk yaptığım şey botlarımı ve kar elbisemi giyip Tim'in evine gitmek olurdu. Kolye, birinin bana aldığı ilk gerçek mücevher parçasıydı. O zamandan beri her gün taktığımı ve boynumu yeşile çevirmediğini düşünürsek

Bunun için bir servet harcamış olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen bana almak için bütün yıl para biriktirmiştir.

"Peki," diyor. "Neden olmasın?"

Belli belirsiz, Tim'in bana asla hayır demediğinin farkındayım. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Komşu çocukla olan ilişkimin bazı yönlerini çok derinlemesine analiz etmemek daha iyi.

"Bu harika!" Ellerimi çırpıyorum. "Chelsea beni yediyi çeyrek geçe alacak. Sonra seni almak için uğrarız."

Tim bu konuda daha az heyecanlı görünemezdi. "Peki."

Tim her şeyin bir hata olduğunu düşünüyor ama yanılıyor. Bu gece harika vakit geçirecek ve ben de ona Shane'in iyi bir adam olduğunu kanıtlayacağım. Chelsea'ye de ona bir kız getirmesini söyleyeceğim. Ne de olsa, ona iyi vakit geçirtebilirim.

BÖLÜM 5

MEVCUT GÜN

Eğer sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı, Josh bacaklarımın arasına saklanırdı.

Ama o on yaşında, bu yüzden onun yerine bana yakın duruyor, parmakları gömleğimin koluna yapışıyor, hala beşinci sınıfta olacak çocuk kalabalığına katılmaya isteksiz. Öğretmeni Bayan Conway bana sempatik bir bakış fırlatıyor. Yeterince iyi birine benziyor; kırklı yaşlarında, sınıfı hizada tutma konusunda yetenekli görünen tecrübeli bir öğretmen. Ben bu okulda öğrenciyken yoktu ama kısa bir süre sonra başlamış olmalı diye düşünüyorum.

"O iyi olacak Bayan Sullivan," diye beni temin ediyor. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Bana *Bayan* Sullivan yerine *Bayan* Sullivan demesi gözümünden kaçmadı. Bekar bir ebeveyn olduğumu biliyor mu? Josh'ın bir babası olmadığını biliyor mu? Tüm kirli hikayeyi biliyor mu? Ailem hamileliğimi gizlemek için ellerinden geleni yapmış olsa da insanlar böyle kasabalarda konuşur.

Ve eğer o biliyorsa, belki diğer tüm ebeveynler de biliyordur. Sonra da çocuklar öğrenecek. Ve sonra isim takmalar yeniden başlayacak.

Hayır, paranoyaklaşıyorum. Josh iyi olacak.

Çocukların heyecanlı vızıltısı, havada çalan bir zilin tiz sesiyle kesilir. Okulun ilk günü resmen başladı. Josh'u utanç verici bir ayı sarılmasıyla ezmek için kendimi tutmam gerekiyor. Yaşına göre biraz küçük, omzumun hizasına kadar geliyor ve hala bazen acı verecek kadar genç görünüyor. Birbirlerini okulun son beş yılından tanıyan yabancılarla dolu bir sınıf gibi korkutucu bir şeyle yüzleşmek için çok genç.

"İyi şanslar," diye kulağına fısıldadım. "Unutma, herkes havalı yeni çocuğu sever."

Josh'un çenesi hafifçe titriyor, ağlamamaya çalışıyor. İki yaşındayken hiç utanmadan hüngür hüngür ağlardı ama onu büyük bir çocuk olarak gözyaşlarını tutmaya çalışırken izlemek daha da acı verici. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve sırtını hafifçe itiyorum. İnfazına götürülüyormuş gibi sınıf arkadaşlarını takip ederek okulun içine doğru yürüyor.

O iyi olacak. Evlilik dışı doğmuş olsa bile diğer çocuklar onu sevecektir. Buraya taşınmak kesinlikle doğru bir karardır.

Kendine bunu söylemeye devam et, Brooke.

Josh'un yeşil sırt çantası artık görünmeyene kadar izliyorum. Gün içinde bana ihtiyacı olduğunda yanında olabilmek için sınıfının dışına yerleşmeyi çok isterdim. Ama o anaokulundayken bunu yapamazdım ve şimdi de kesinlikle kabul edilemez. Her şeyin yoluna gireceğine güveneceğim. Bunu da atlatacaktır.

"Brooke? Brooke Sullivan?"

Adım söylendiğinde çenem geriliyor. Büyüdüğüm kasabaya geri dönmenin en kötü yanı, insanların ara sıra beni tanınması. Neyse ki yeterince büyük bir kasaba olduğu için bu çok sık olmuyor ama sanırım Josh'un yaşındayken gittiğim ilkokulun önünde dururken bunu beklemeliyim.

Beni tanıyan öğretmene selam vermek için döndüm. Ama daha merhaba diyemeden ağzım açık kalıyor.

"Tim?" İdare ediyorum.

Bu Tim. Tim Reese. Tüm çocukluğum boyunca aynı blokta yaşadığım kişi. En iyi arkadaşım.

Ta ki ben ona tek kelime etmeden kasabadan ayrılana kadar.

"Brooke!" Yüzü aydınlandı. "Gerçekten sensin!"

Tim okulu çevreleyen çimlerin üzerinde koşarken ona daha iyi bakabiliyorum. Ve... vay canına. Biz küçükken Tim sevimli bir çocuktı. Bir sürü çili ve tüm yetişkinlerin onu sevmesini sağlayan bir gülümsemesi vardı. Sonra lisenin sonlarına doğru, bir gecede neredeyse 15 santim uzadı ve biraz daha az sevimli ve biraz daha yakışıklı oldu, ama yine de çok sıksa ve çelimsizdi. Ama şimdi tamamen doldu, ihtiyacı olan kiloyu aldı ve bunun üzerine biraz da kas yaptı. Çilleri çoktan gitti.

Tim Reese *seksi*.

Evden çıkmadan önce dağınık bir at kuyruğu yaptığım siyah saçlarımın üzerinde bilinçsizce bir el gezdiriyorum. Ayrıca üzerimde büyük boy bir

Tişört ve yoga pantolonu. Tim Reese ile on yıl sonra ilk kez karşılaşmak için giymek istediğim kıyafet bu değildi. Ama olan oldu.

"Hey," diyor bana yaklaştığında. "Bu çok çılgınca. Seni çimlerin üzerinde gördüm ve kendi kendime 'Bu Brooke Sullivan olamaz. Hayal görüyorum' diye düşündüm. Ama o sendin. Gerçekten sensin."

"Benim," diyorum sertçe.

Sırıtır. "Bunu görebiliyorum."

Sonra da öylece garip bir şekilde duruyoruz. Ben kendimi garip hissediyorum. Tim gülümsemeden duramıyor. Neden bu kadar mutlu olduğunu anlamıyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Yani." Dirseğimi kaşıyorum. "Burada öğretmen misin yoksa...?"

Bana her zaman akçaağaç rengini hatırlatan saçlarını eliyle karıştırıyor. "Aslında ben müdür yardımcısıyım."

"Oh!" Dudaklarımı gülümseyecek şekilde düzeltiyorum. Dudaklarım macun gibi. "Bu harika. Tebrik ederim."

"Ah, teşekkürler." Çenesini ovuşturuyor ve sol dördüncü parmağında yüzük olmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. "Peki ya sen?"

"Ben mi? Ben pratisyen hemşireyim."

Gözleri parlıyor. "Yeni hemşiremiz sen misin?"

"Hayır, çalışmıyorum," diyorum hemen. "Ben... başka bir yerde çalışıyorum." Ona buradan kırk beş dakika uzaklıktaki maksimum güvenli hapishanede bir işim olduğunu söylemeyeceğimden eminim.

Kaşlarını çattı. "Oh."

Neden bu kadar şaşkın görüldüğünü anlamak bir saniye alıyor. Neden burada olduğumu bilmiyor. Ona anlatmak zorundayım.

"Oğlumu bırakmaya gelmişim," diye açıklıyorum. "Okuldaki ilk günü, yani bilirsiniz, oldukça gergin."

"Oh!" Tekrar gülümsüyor, ama bu sefer biraz daha zoraki görünüyor. "Anaokulunun ilk günü çocuklar için her zaman korkutucudur. Eminim çok başarılı olacaktır."

Ona Josh'un okuldaki ilk günü olduğunu söylediğimde, anaokuluna başlayacağını kastettiğimi sandı. Oğlumun on yaşında olduğunun farkında değil. Eninde sonunda öğrenecek ve ben bundan korkuyorum. Hesap yapmasını istemiyorum.

Ne de olsa o gece o da oradaydı. Bunu kanıtlayacak yara izleri var.

"Ailenin kazasını duydum, Brooke. Çok üzüldüm. Ülke dışındaydım, yoksa cenazeye gelirdim."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. "Pek yakın değildik. Dünyadaki en iyi ebeveynler değillerdi." Annemle babamı beş yıldır görmediğimden ya da onlarla konuşmadığımdan bahsetmiyorum. Ayrıntılara girmeye gerek yok.

"Bu... bu bir araba kazasıydı, değil mi?"

Başımı salladım. "Birlikte öldüler, bu ironik çünkü her zaman birbirlerine katlanamadıklarını hissederdim. Babam annemi sürekli aldatırdı."

"Yine de." Ellerini ceplerine sokuyor. "Senin için zor olmuş olmalı. Onların evinde mi kalıyorsun?"

"Evet. Bu pazarda satmaktan daha kolay, biliyor musun?"

"Oh, tabii." Başını sallıyor. "Ben de ailemin eski evinde kalıyorum. İki yıl önce Florida'ya taşındılar, yani resmi olarak ev bakıcılığı yapıyorum. Ama sanırım bu noktada kendimi kandırmayı bırakıp orada yaşadığımı kabul etmem gerekiyor."

"Eski evinizi hep sevmişimdir."

"Evet." Omuz silkiyor. "Sorun değil. Sadece büyük. Bilirsin, sadece benim için."

Sanki bekar olduğuna dair başka bir ipucuna ihtiyacım varmış gibi. Bildiğimden kesinlikle emin oluyor.

"Yani, um..." Gözleri okulun etrafındaki yavaş yavaş boşalan ve küçük ayak izleriyle çiğnenen çimenlikte geziniyor. "Kocanızın da buralarda bir işi var mı?"

"Ben evli değilim."

"Gerçekten..." "Bu doğru."

Birkaç saniye daha birbirimize bakıyoruz, sonra Tim'in yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Hâlâ bekâr olduğunu öğrenmem çok kolay oldu, değil mi? Bu yeteneklerinden etkilendin mi?"

Her şeye rağmen gülmek zorundayım. Tim her zaman beni nasıl güldüreceğini bilirdi. "Son derece etkileyici. Çok iyi bir oyuncu olmalısın."

"Bütün ilkokul müdür yardımcıları öyledir."

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

Gülümsemesi genişler. "Bak, içeri girmem gerek ama gerçekten arayış kapatmamız lazım. Bir ara kahve içebilir miyiz?"

İsteyeceğim son şey eski hayatımdan biriyle, özellikle de Tim kadar yakın olduğum biriyle hasret gidermek. "Oldukça meşgulüm."

"Kahve çok uzun sürmüyor, değil mi? Yirmi dakika."

Bu iyi bir şeye yol açamaz. Hayatımda Tim'in istediği şeylere yer yok. Ayrıca, Josh hakkındaki gerçeği öğrendiğinde, benim hakkımda farklı hissedecekmiş gibi bir his var içimde. Ama bu konuşmayı bitirmek istiyorum, bu yüzden ona bir kemik atmalıyım.

"Belki," diyorum sonunda, "yerleştikten sonra."

"Şey..." Yüzü hala parlıyor. Tanrım, eskiden bana nasıl baktığını unutmuşum. "Seni tekrar görmek gerçekten harikaydı, Brooke. *Gerçekten* harikaydı. Ve ben de seni bu konuda tutacağım."

İlkokula doğru koşarken adımlarında fazladan bir sıçrama var. Tim Reese. Vay canına. Onu bir daha göreceğime hiç inanmazdım.

BÖLÜM 6

Çok öfkeliyim.

Şu anda gördüğüm hasta Bay Carpenter. Yirmili yaşlarının sonunda ve şey yaparken omurgasından vurulmuş... şey, onu ömür boyu maksimum güvenli bir hapis haneye gönderen her neyse. Kötü bir şey olduğuna eminim. Bilmek istemiyorum.

Ama bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren şey Bay Carpenter'ın belden aşağısı felçli olması ve tekerlekli sandalye kullanması. Yani bütün gün poposunun üzerinde oturuyor ve geceleri kağıt inceliğinde bir şilte yatıyor ve şimdi kuyruk sokumunda kim bilir ne kadar zamandır müdahale edilmemiş oldukça etkileyici bir yara var.

"Ne düşünüyorsun, Brooke?" Bay Carpenter bana soruyor. Muayene masasına yan yatmış, pantolonunu indirmiş, benim değerlendirmemi bekliyor. Ne yazık ki söyleyecek iyi bir şeyim yok.

"Bu bir basınç yarısı," diyorum. "Üzerine pansuman yapabiliriz ama baskı yapmazsanız asla iyileşmez."

"Evet ama bunu nasıl yapacağım? Sandalyemdeki minder yarı yarıya iyi ama yatağımdaki şilte berbat. Doğrudan metal yayların üzerinde yatıyorum."

"Yani daha iyi bir yatağa ihtiyacın var."

Bay Carpenter homurdanıyor. "Ne zamandır burada çalışıyorsun? Kimse bana yeni bir yatak almayacak."

"Eğer reçete yazarsam sizin için almak zorundalar." "Sen ne dersin de..."

Bay Carpenter'ın şüpheliğine rağmen, o yatağı alacak. Belden aşağısı felçli birine basınç azaltıcı iyi bir yatak vermemek tıbbi ihmaldir. Bir yığın evrak işi gerekebilir ama bunu yapacağım.

Bay Carpenter ile işim biter bitmez, görülmeyi bekleyen kimse olmadığını teyit ediyorum ve koridordan Dorothy'nin ofisine gidiyorum. Evet, onun bir *ofisi* var ve benim de muayene odamda bir masam var. Ama onun kıdemli olduğunun farkındayım, bu yüzden bir şey söylemeyeceğim. Umarım burada bir masa alacak kadar uzun süre çalışmam.

Dorothy'nin ofisinin kapısını alıyorum ve içeri gelmemi söylemesini bekliyorum. Beş dakika kadar sonra içeri girmem için sesleniyor. Ofise girdiğimde masasında oturuyor, yarım ay şeklindeki gözlükleri şişkin burnunun üzerinde dengede duruyor.

"ok meşgulüm Brooke," diyor.

"Bu uzun sürmez," diyorum. "Sadece Malcolm Carpenter için nasıl basınç azaltıcı bir yatak bulabileceğimi öğrenmem gerekiyor."

Gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "*Basınç azaltıcı yatak mı?*"

Sanki bilmediğim bir dilde konuşuyormuşum gibi söylüyor. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. "O bir felçli ve kuyruk sokumunda bir bası yarası oluşmuş. İyi bir yatağ a ihtiyacı var yoksa iyileşmez."

"Brooke," diyor açıkça, "burası Ritz Carlton değıl. Tüm mahkumlar için rüya gibi şilteler bulamayız."

Gözümün altında bir kas seğıriyor. "Lüks bir eşya istemiyorum. Bu tıbbi olarak endikedir."

"Korkarım öyle değıl."

"Tabii ki öyle!" Ben patladım. "Vücudunun alt yarısını hareket ettiremiyor ya da hissedemiyor. Üzerindeki baskıyı azaltmazsak yarası daha da kötüleşecek. En azından ona düzgün bir yatak alabiliriz."

"Korkarım yeni bir yatak bütenize uygun değıl. Daha yaratıcı bir çözüm bulmanız gerekecek." Başını sallıyor. "Hiç problem çözme yeteneğ in yok mu?"

Cevap veremeyecek kadar şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. Sorun şu ki adamın basınç ülseri var. Basit özüm iyi bir yatak. Bu kadının nesi *var* böyle? Bu mahkumları hiç mi umursamıyor? Sonuçta onlar da insan.

Dorothy'nin masasındaki telefon çaldı. Bana tek kelime etmeden telefonu açtı. O konuşan diğ er kişiyi dinlerken ben orada duruyorum. Sonunda, "Evet, onu hemen gönderiyorum." dedi.

Lanet olsun. Muhtemelen beni kastediyor.

Dorothy telefonu kapattığında, gözlüklerinin kenarından bana bakmak için gözlerini kaldırdı. "Avluda bir olay olmuş. Memur Hunt mahkûmlardan birini yaralanması nedeniyle sizi görmeye getiriyor."

Harika.

Muayene odama/ofisime geri dönerken omuzlarım yenilgiyle çöktü. Yine de pes etmedim. Yapacağım son şey de olsa Bay Carpenter'a o yatağı getirmenin bir yolunu bulacağım. Ama önce, bahçede yaralanan bu adamı tedavi etmeliyim.

Nasıl yaralandığını merak ediyorum. Çorabın içinde kilit mi vardı? Hapishanede yaptıkları gerçek bir şey mi?

Tam ofisime ulaştığımda, Memur Hunt'ın mahkûmlardan biriyle koridordan geldiğini görüyorum. Avluda yaralanan adam olmalı. Mahkûm standart hapishane haki tulumunu giyiyor ve diğer mahkûmların aksine hem bilekleri hem de ayak bilekleri prangalı, bu yüzden Hunt'ın yanında ağır ağır ilerliyor.

Yaklaştıkça, parlak kırmızı kanla doymuş alnına bantlanmış bandajı görebiliyorum. Altında her ne varsa, neredeyse kesinlikle dikiş atılması gerekecek. Sonra gözlerim mahkûmun yüzüne kayıyor.

Oh. Oh hayır. Hayır,
hayır, hayır... Bu Shane.

BÖLÜM 7

ON BİR YIL ÖNCE

Chelsea'nin tüm ağırlığını arabasının kornasına vermeden evimin önüne yanaşması nedense mümkün olmuyor. Sırt çantamı sağ omzuma asmış bir şekilde ön kapıdan hızla çıkıyorum ve içimden küfürler savurarak yürüme yolundan aşağı koşuyorum. Ben arabanın yolcu tarafındaki kapısını açıp yanına oturana kadar kornaya basmayı bırakmıyorum.

"Aman Tanrım!" Chelsea'nin koluna bir şaplak attım. "Seni duydum. Bütün mahalleyi rahatsız ediyorsun!"

Chelsea dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. Koyu kahverengi gözlerinin etrafına o kadar çok rimel sürmüş ki, kirpikleri normalde olması gerekenden en az üç kat daha uzun. Chelsea deli gibi makyaj yapıyor - ailem evden böyle çıkmama asla izin vermezdi. Nude'dan daha koyu bir ton ruj sürmek istesem bile, okuldaki banyoda sürmek zorundayım.

"Yavaş olmana engel olabilir miyim?" Chelsea diyor.

Destek için arka koltuğa baktım. Chelsea bana Tim'e altıncı olarak Kayla Olivera'yı getirdiğini mesaj attı. Kayla da başka bir amigo kız; esmer, minyon ve çok güzel. Boynumu eğdiğimde, Chelsea'nin kornasının sesinden habersiz telefonuyla mesajlaşıyor olması beni tedirgin ediyor.

"Hey, Kayla," diyorum.

"Hey," diyor başını kaldırmadan.

Boğazımı temizliyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Kayla sonunda gözlerini telefonunun ekranından ayırdı. "Chelsea, Tim Reese'in de orada olacağını söyledi, değil mi?"

Şaşırdığımı hissettim. Chelsea'nin Tim'in gözüne sokmak için partimize masum bir kız getirdiğini düşünmüştüm. Ama durum hiç de öyle değil. Kayla burada olmak *istiyor*. Tim'le ilgileniyor. Görünüşe göre, Tim

O fazladan altı santimi filizlendirdi, aynı zamanda kızların ilgi duyduğu türden bir adam oldu. Daha önce hiç fark etmemiştim ama şimdi Kayla'nın yüzünün her yerinde yazdığını görüyorum. Tim artık *seksi*.

Bu fikir bana pek uymuyor.

Neden olduğundan emin değilim. Ne de olsa Shane var.

"Shane'in annesi gitti mi?" Chelsea bana soruyor. "Oraya gidebilir miyiz?"

Çantama uzandım ve telefonumu çıkardım. Shane'den bir dakika önce gelen bir mesaj vardı: **Brandon'ı yeni aldım ve annem yola çıktı bile. Hadi gelsene!**

Mesaj attım: **Yakında orada olacağım! Lope you!**

Cevabı anında gelir: **Lope sen de.**

Chelsea, Tim'in evine fazladan bir blok daha gidiyor. Kornaya basmaya hazırlandığını görebiliyorum ama buna gerek yok. Tim zaten evinin ön merdivenlerinde oturuyor ve Chelsea'nin Beetle'ını görünce ayağa fırlıyor.

Kayla pencereden onu izliyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

Tim arabanın arka koltuğuna, Kayla'nın yanına atlar. Kayla emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ona doğru eğiliyor. "Hey, Tim," diyor.

"Hey..." Kaşlarını çatıyor, belli ki kızın adını bulmakta zorlanıyor. Dönüp elimden geldiğince vurgulayarak "Kayla" diyorum ama beni anlayamıyor. Sonunda bir şeyler söylemeye çalışıyor: "Kara?"

Kayla'nın yanakları hafifçe pembeleşir. "*Kayla*."

"Doğru. Özür dilerim." Ama sesi üzgün gelmiyor. Sesi hiç de umurundaymış gibi gelmiyor. Tim amigo kızlardan hiç hoşlanmazdı. Ona seçmelere katılacağımı söylediğimde dilini tuttuğunu görebiliyordum.

"Çantan nerede?" Kayla ona sorar.

Kaşlarını çatır. "Çanta mı?"

"Geceyi burada geçireceğiz." Kayla onay için Chelsea'ye bakıyor.

"Doğru mu?"

"Doğru, *Timothy*," diyor Chelsea. "Bu bir *gece* partisi.

Brooke sana söylemedi mi?"

"Evet..." Omuz silkiyor. "Sorun değil. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Kayla skandala uğramış görünüyor. "Peki ya kıyafet değişikliği?"

Tim, gri bir tişört ve mavi bir kot pantolonu ortaya çıkarmak için açık duran ceketine bakıyor. "Bilemiyorum. Yarın bunu giyeceğim."

"Çocuklar." Chelsea bana bir bakış attı. "Bazen onlarda ne gördüğümüzü merak ediyorum."

Chelsea ile birlikte gülüyorum ama Tim'e dönüp baktığımda yüz ifadesinde beni biraz tedirgin eden bir şey var. Ona geceyi burada geçireceğimizi söyledim. Çok daha gençken ve böyle şeylere izin verilirken, Tim yatıya kalmak için evime gelirdi ve her zaman mutfak lavabosu dışında her şeyi getirirdi. Evet, o zamandan bu yana çok zaman geçti, ancak Shane'in evinde yatıya kalmaya gelip kendisi dışında hiçbir şey getirmemesi hala garip geliyor. Hiç Tim gibi görünmüyor.

Belki de Tim'i artık hiç tanımıyorumdur. Ya da belki kalmayı planlamıyordur.

BÖLÜM 8

MEVCUT GÜN

Shane Nelson'la karşılaşmamın aylar alacağını umuyordum, tabii karşılaşabilirsem. Ama işte buradayım, sadece ikinci haftamdayım ve o burada. Canlı ve kanlı canlı.

Beni öldürmeye çalışan adam.

Bir an için boynumda bir sıkışma hissettim. Beni boğmaya çalıştığı kolye nefes borumu kesiyor. Nefes alamıyorum. Derin nefesler alarak kapının çerçevesine tutunuyorum. Bunun beni etkilemesine izin veremem. Profesyonel olmak zorundayım.

Ben iyiyim. *Ben iyiyim.* Artık bana zarar veremez.

Shane onu tanıdıktan bir saniye sonra beni fark etti. O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. Belki daha fazla, çünkü burada çalıştığımı bilmiyordu. Kelepçelerin içinde ayaklarını sürüyerek yürüyordu ama beni görünce durdu, ağzı açık kaldı.

"Haydi." Hunt onu tekrar harekete geçirmek için itti. "Bütün gün bekleyemeyiz, Nelson. Kımılda."

Muayene odasına varana kadar yürümeye devam ediyorlar ve orada aniden duruyorlar. Shane'in kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda acıyla doluyor.

"Merhaba, ben Brooke," diyorum sertçe. Bekâretimi kaybettiğim adama kendimi tanıtırken biraz gülünç hissediyorum ama işte buradayız.

Shane daha ağzını açmadan Hunt bağılıyor, "Bu Shane Nelson. Alnında yaralanma var."

"Tamam." Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken sesim garip bir şekilde sakin çıkıyor. "İçeri gelin Bay Nelson."

Shane yine olduğu yerde donmuş gibi görünüyor. Hunt'ın onu tekrar hareket ettirmek için bir kez daha itmesi gerekiyor.

Bilekleri ve ayak bilekleri zincirli olduğu için muayene masasına tırmanmak biraz zor. Hunt'ın bu pozisyonadaki diğer adamlara yardım ettiğini gördüm.

Ama Shane'e yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. Birkaç denemeden sonra Shane masanın üzerine çıkmayı başarır.

Shane yerleştikten sonra Hunt muayene odasından çıkıyor. Arkasından kapıyı kapatmaya başlıyorum ama kapının kapanmasını engellemek için elini kaldırıyor.

Hunt, "Bu konuda kapıyı açık tutmalısınız," diyor.

Muayene masamda oturan, başı öne eğik, el ve ayak bilekleri birbirine bağlı Shane'e bakıyorum. Bazı mahkûmların yanında korku hissettim ama şu anda hissetmiyorum. Yapabileceklerini bilmeme rağmen.

"İyi olacağım," diyorum, sözlerime pişman olmamayı umarak.

Hunt elini kapının üzerinde tutuyor, hala kapatmamı engelliyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için içeri girmeye çalışacağından emin oluyorum. Ama sonra kapıdaki tutuşunu bırakıyor. "Hemen dışarıda olacağım," diyor bana. "Bir sorun olursa bana seslen."

"İyi olacağım," diyorum tekrar. Ama kapıyı tamamen kapatmıyorum. Azıcık aralık bırakıyorum.

Şimdi Shane ve ben muayene odasında yalnızız. O günden beri ilk kez baş başa kalıyoruz... o geceyi tekrar yaşamamıza gerek yok. On yedi yaşındaki halinden farklı görünüyor. Farklı ve aynı. Saçları çok daha kısa, kafatasından ancak bir santim uzakta kesilmiş ve yüzünde daha önce olmayan bir sertlik var.

Hâlâ o zamanki kadar yakışıklı olmasından nefret ediyorum.

Oğluma bu kadar benzemesinden daha da çok nefret ediyorum.

Bir an için ikimiz birbirimize baktık. Dik dik, daha çok -Gözlerinden zehir damlıyor. Neden bu kadar üzgün *olduğunu* bilmiyorum. Kızgın olan ben olmalıydım, eğer ona kalsaydı, ölmüş olurum. Sanırım mahkeme salonunda gerçeği söylediğim için kızgın.

"Merhaba," diyorum toplayabildiğim en düz, en duygusuz sesle.

Shane gözlerini kaldırmıyor. "Merhaba."

Omuzlarımı dikleştirdim. Bu işi kabul ettiğimde en başından beri korktuğum şey buydu. Ve şimdi buradayım ve bununla başa çıkmak zorundayım. Yarasına bir profesyonel gibi baktırıp onu yoluna göndereceğim.

"Nasılsın?" Dedim.

Sorum üzerine başını kaldırıp bana baktı. "Brooke, yapmadığım bir şey yüzünden hayatımı hapiste geçiriyorum, peki nasıl oluyor da

Sence ben iyi miyim? Harika değilim."

Kaynayan bakışlarına karşılık veriyorum. "*Kafanı* kastetmiştim."

"Ah." Alnındaki bandaja dokunmak için zincirlenmiş elini kaldırıyor. "Bu da harika değil."

Ellerimi bir çift mavi lateks eldivenin içine sokuyorum. Alnına bakmak için küçük odayı geçiyorum. Kabuslarım dışında uzun zamandır ona en çok bu kadar yaklaşmışım. On yıl önce ona bu kadar yakın olma düşüncesi tüylerimi diken diken ederdi. Ama artık bununla başa çıkabilirim. Eskiden olduğumdan daha güçlüyüm. Bu canavar beni alt edemeyecek.

Shane'in yanına son kez bu şekilde yaklaştığımda, sandal ağacı gibi kokan bir tıraş losyonu sürüyordu. Gözlerimi kapattığımda o derin, odunsu ama çiçeksi aromayı hâlâ hayal edebiliyorum. Artık kokusuna dayanamıyorum. Bir keresinde sandal ağacı kolonyası süren bir adamla çıkmışım ve onunla bir daha asla çıkmadım. Nedenini açıklamak yerine telefonlarını savuşturdum.

Alnındaki yaranın üzerindeki bandı sıyrıyorum, normalde olduğum kadar nazik davranmaya zahmet etmiyorum. Oldukça kötü görünüyor. Bandaja rağmen hala ciddi şekilde kanıyor. Kesinlikle dikişe ihtiyacı var. Ayrıca aynı tarafta siyah bir gözün başlangıcı gibi görünen bir şey var.

"Bu nasıl oldu?" diye sordum.

"Çite çarptım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Bana bakıyor, onu daha fazla sorgulamam için bana meydan okuyor. "Bu doğru." "Çünkü bunu sana biri yapmış gibi görünüyor."

"Biri bana bunu yapsaydı," diyor, "ve ben de onları size ispiyonlasaydım, bir dahaki sefere bana ne yaparlarsa yapsınlar daha kötü olurdu. Yani, bilirsiniz, bunun sadece çitlere doğru yürürken olması iyi bir şey."

Şimdi yüzünde başka yara izleri de olduğunu fark ediyorum. Diğer kaşını ikiye ayıran bir yara izi ve çenesindeki kirli sakalın neredeyse gizlediği, çenesinin kıvrımı boyunca uzanan bir yara izi var. Ayrıca boğazının hemen dibinde uzun beyaz bir yara izi var.

Nedense aklıma Josh geliyor. Okulda ona zorbalık yapan ve Shane'in şu anda olduğu gibi gözünü morartan diğer çocukları. Shane de babasız büyümüştü. Ve içimde küçük bir sızı hissediyorum.

Sempati değil. Böyle bir canavara asla sempati duymam. Onun yaptığını yapabilecek biri.

"Shane," diyorum, "eğer biri seni dövüyorsa..."

"Kes şunu, Brooke." Sesi sertti. "Her ne yapmaya çalışıyorsan, dur artık. Beni dikin ve hücreme geri dönmeme izin verin, tamam mı?"

"Tamam."

O haklı. İstesem bile ona yardım etmek için bir şey yapamam ve *yapmıyorum* da. Benim işim onun dediği gibi dikişlerini atıp hücremine geri götürmek. Ve yapacağım tek şey bu.

Başa çıkabilirim.

Ben dikiş malzemesi almaya giderken Shane'i odada yalnız bırakıyorum. Onu uyuşturmak için lidokain dışında ihtiyacım olan her şey malzeme odasında. O da ilaç olduğu için Dorothy'nin vermesi gerekecek. Ben de ofisine dönüyorum, bana içeri gelmemi söylemek için yine tatlı tatlı oyalanıyor.

"Bitti mi?" diye soruyor bana.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Alnımdaki yaraya dikiş atmam gerekiyor. Biraz lidokaine ihtiyacım var."

"Hepimiz dışarıdayız."

Ona göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

Omuz silkiyor. "Elimizde az miktarda anestetik var ama şu anda stoklarımızda kalmadı."

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Onu onsuz dik."

Çenem gerildi. Bu kadının nesi var? Bu adamlar da *insan*. Sağlıkları konusunda nasıl bu kadar umursamaz olabiliyor? Shane Nelson'dan nefret etmek için buradaki herkesten daha fazla nedenim var ve belki de bana yaptıklarından sonra ona biraz işkence etme fırsatı bulduğum için mutlu olmalıyım, ama ben bile ona onurlu bir şekilde davranılmasını hak ettiğini düşünüyorum. "Bu insanlık dışı."

Dorothy gözlerini gökyüzüne kaldırır. "Bu kadar dramatik olma, Brooke. Sadece birkaç iğne. Eminim aldırmayacaktır. Ya da istersen yapıştırabilirsin."

Bu yırtık yapıştırıcı için çok pis ama Dorothy itirazlarımı umursamıyor. Ve eğer bana tekrar problem çözmem gerektiğini söylerse, çılgılık atacağım. Görünüşe göre yapmam gereken şey bu olsa bile.

Muayene odasına döndüğümde Shane hâlâ başındaki açık yarayla masada oturuyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve ilk göz göze geldiğimizde yüzünde gördüğüm öfkenin çoğu şimdi dağılmıştı. Belki de bana düşündüğüm kadar öfkeli değildi, her ne kadar bu benim

Onu buraya getiren tanıklık. Bunca yıldır, bir hapishane hücresinde oturup vücuduna bana karşı ölüm tehditleri dövmesi yaptığını hayal ettim, ama o kadar da kızgın görünmüyor. Sadece... biraz üzgün. Dayak yemiş.

"Durum şu," diyorum ona. "Dikiş malzemem var ama lidokainimiz bitmiş. Yani-"

"Sorun değil," diye araya giriyor Shane, ben ona seçeneklerini söyleyemedim. "Beni onsuz dikiş."

"Emin misin? Çünkü-"

"Evet, sorun değil. Her zaman lidokainleri biter."

Bundan hiç etkilenmiş görünmüyor. Boğazının dibindeki o uzun sivri yaranın lidokain olmadan dikilmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Pekâlâ," dedim. Hadi şu işi bitirelim. "Uzanmana ihtiyacım olacak."

Geriye doğru eğilmeye çalışıyor ama bilekleri bağlı olduğu için bu onun için çok zor. Masanın üzerinde kaymaya başlıyor ve içgüdüsel olarak uzanıp bir elimi sırtına koyarak onu aşağı indirmeye yardım ediyorum.

Ona dokundum. Bunca yıl sonra, Shane Nelson'a tekrar dokundum.

Tiksinti dalgasını bekliyorum. Bu adamdan nefret ediyorum, yıllarca onunla ilgili kâbuslar gördüm. Hayatımı mahvettiğini söylemek abartı olmaz ve eğer ona kalsaydı, bir hayatım bile olmazdı.

Ama tiksinti gelmiyor. Shane'in omzuna dokunmak herhangi birine dokunmaktan farklı hissettirmiyor. Sanırım bunca yıl sonra bunu gerçekten atlattım.

Zamanı gelmişti. Kendimle gurur duyuyorum.

Shane beni izlerken dikiş malzemesini hazırlıyorum. Anestezi yapmadan alnını dikeceğim için o kadar da gergin görünmüyor. Ben olsam kesinlikle olurdum. Daha önce hiç dikiş attırmamıştım, doğumdan sonra attırdıklarım hariç.

"Bu senin hayalin olmalı, ha?" diyor. "Anestezi olmadan bana bir iğne batırmak."

"Almaya çalıştım," diyorum savunmacı bir şekilde. "Eminim."

"Ben yaptım." Ona ters ters bakıyorum. "Ben senin gibi değilim, insanları incitmekten *hoşlanmıyorum*."

"şey," diyor, "sana yaptığımı düşündüğün şeyden sonra seni suçlayamam."

Gözlerinde tam olarak yorumlayamadığım bir şey var. Başka tarafa bakmam için yeterli.

"Demek artık pratisyen hemşiresin, ha?" diyor. "Aferin sana."

"Teşekkürler," diyorum sertçe.

"Ben, uh..." Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Buradayken GED'imi aldım. Aynı şeyi yapabilmeleri için diğer mahkûmlara da ders veriyordum."

Sanki beni etkilemeye çalışıyormuş gibi söylüyor, tıpkı eskiden futbol sahasında pas atarken benim gördüğümünden emin olmak için bana doğru baktığı gibi.

"Oh," diyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Boş ver," diye mırıldandı. "Bunu bilmek isteyeceğinizi neden düşündüm bilmiyorum."

Dikmeden önce yarayı steril suyla temizliyorum. Acı verici olmalı ama Shane neredeyse hiç irkilmiyor. İlk dikişi atmak için iğnemi hazırlıyorum. "Biraz dürtecek," diye uyarıyorum onu.

"Devam et."

Acil servisteki görevim sırasında birçok insana dikiş attım. Bölgeyi uyuşturmak için lidokain kullanırken bile ağlayan yetişkin adamlar gördüm. Shane iğne batırıldığında hafifçe yüzünü buruşturuyor ama kimse onun bunu bir erkek gibi karşılamadığını söyleyemez.

"Ee," diyor ilk dikişi bağlarken. "Evli değilsin, ha?" Parmaklarım iğnenin üzerinde donup kalıyor. "*Pardon?*"

Omuz silkmeye başlar ama iğne hâlâ derisindeyken bunu yapmaktan vazgeçer. "Yüzük yok. Bazı arkadaşların yeni ve sevimli pratisyen hemşire hakkında konuştuklarını duydum, o da bekarmış."

"Bu gerçekten onları ilgilendirmez."

"Hey, onlardan birine evli olmadığını söyleyen sendin herhalde."

Haklı tabii ki. Dorothy'nin beni uyardığı ilk şey kişisel bilgilerimi paylaşmamamdı ama dikkatsiz davrandım. Dürüst olmak gerekirse, bu adamların çoğu suçlu gibi görünmüyor. Sadece zararsız yaşlı adamlara benziyorlar.

"Ve bir çocuğunuz var," diye ekliyor.

Şimdi gerçekten hasta olacağım. *Tam* bir aptalım. Bir hasta bana çocuğum olup olmadığını sorduğunda ne demem gerekiyor? *Seni ilgilendirmez mi?* Muhtemelen doğru cevap bu, ama konuşmamak çok zor.

bütün gün ondan uzak kaldığımda oğlum hakkında. Bu dersi zor yoldan öğreniyorum.

"Her neyse, tebrikler," diyor Shane. Sesinde acı ya da öfke yok, bu da rahatlatıcı. "Kaç yaşında?"

Bu soruya çok sinirleniyorum. Tim gibi, o da aptal değil. Eğer ona on yaşında bir oğlum olduğunu söylersem, bunu anlayacaktır. Ama Tim'in aksine, gerçeği kendi başına öğrenmesi mümkün değil. "O beş yaşında."

İğne tekrar derisinden geçerken hafifçe irkiliyor. "Hep çocuk istemiştim. Sanırım bu asla gerçekleşmeyecek."

Buna cevap vermem. Sadece sessizce dikişi atıyorum.

"Yine burada yaşadığına inanamıyorum," diye yorum yapıyor. "Temelli gittiğini düşünmüştüm. Belki aileni ziyaret etmek dışında."

"Annemle babam bir araba kazasında öldü," diye ağzımdan kaçırđım. Ona daha fazla bilgi vermemeliydim ama bu ona söylediğim en zararsız şey gibi görünüyor. Son on yılda onunla ilgili olmayan başka trajediler de yaşadığımı bilmesini istiyorum. Yaptığı şeyin varlığını tanımlamadığını.

Kaşlarını çattı. "Çok üzgünüm, Brooke."

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Yakın değildik."

Ona ailemle olan ilişkimin neden bozulduğunu açıklayamıyorum. Kısmen, onlara karşı geldiğim ve en başta Shane ile çıktığım için kızgındılar. Yalan söyleyip onun evine gitmişim ve bu neredeyse hayatımın sonunu getirecekti. Ama asıl kızdıkları şey -beni asla affedemeyecekleri şey- hamile olduğumu öğrendiğimde onu doğurmaya karar vermiş olmamdı. Bunu yaptığım için hiç pişman değilim ama ailemin Josh'a olan sevgisi her zaman saklıydı. Josh ailenin bir parçası olduğunda bile, hata yaptığımı düşündüklerini açıkça belirttiler. Oğlum bir hata ve utanç kaynağıydı, bir canavarın çocuğuydu.

İşte bu yüzden onları affedemedim. Bu yüzden sonunda onları hayatımdan çıkardım.

"Benim annem de birkaç yıl önce öldü," diyor Shane.

Bir dikiş daha atıyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Ciddiyim. Shane annesiyle çok yakındı. Babası gittikten sonra sadece ikisi vardı. Annesi gittiye, kimsesi yok demektir.

Bir an için bakışlarımı tutuyor. "O insanları benim öldürdüğüme inanarak öldü."

İğneyi kavrayan elim titriyor, neredeyse derisini ısıkalıyordu. *Ama o insanları sen öldürdün.* Söylemek istiyorum ama profesyonelce olmaz. Ve bir anlamı da yok. Tüm kanıtlara rağmen Shane o gece yaptıklarını asla kabul etmeyecektir.

Ama bunun bir önemi yok. Shane suçlu. O gece *oradaydım.* Eğer ona kalsaydı, şu anda ölmüş olurdum.

Bunu asla unutamam. Ve onu asla affetmeyeceğim.

BÖLÜM 9

ON BİR YIL ÖNCE

Nelsonların yaşadığı çiftlik evi ana yoldan yaklaşık bir mil uzakta.

Toprak bir yol üzerinde. Tam olarak nerede olduğunu bilmeseniz kaçıracağınız bir yol. Shane bana ilkokuldayken okul otobüsünün çiftlik evine giden toprak yolda fazladan bir mil gitmediğini söyledi. Her sabah otobüs durağına gitmek için o bir kilometreyi yürümek zorundaymış, sonra da öğleden sonra eve dönmek için bir kilometre daha. Yerde bir metre kar olsa bile.

Shane bana bunu anlattığında kendimi suçlu hissettim. Ne de olsa okul servisi kapımın hemen önünde dururdu. Sabahları kapımdan otobüse gitmek için tam on beş metre yürürdüm ve yine de bu konuda sızlanırdım. Ve Shane bir *mil* yürüdü. Ama bunu bana kendimi kötü hissettirmek için söylemedi. Bana her zaman hayatıyla ilgili şeyleri anlattığı o gerçekçi şekilde söyledi.

"Shane'in annesinin gittiğinden emin misin?" Chelsea, Beetle'ının tekerlekleri toprak yolda kayarken soruyor. Yağmur henüz başlamamıştı ama dışarıdaki hava ince bir sise dönüşmüştü.

"Evet. Bana kızın gittiğine dair mesaj attı."

Bayan Nelson iyi biri. Evine gittiğim zamanlarda, ailemin Shane'e asla nazik davranmayacağı şekilde bana hep nazik davrandı. Ama altı rastgele gencin geceyi evinde geçirmesini sorun edecek kadar iyi biri değil. Özellikle Brandon kesinlikle alkol getirdiğinden beri.

Shane'in yaşadığı çiftlik evi daha iyi günler görmüş gibi görünüyor. Bir zamanlar parlak bir kırmızıydı belki ama şimdi boyası aşınmış, bazı yerleri neredeyse beyaza dönmüş, bazı yerlerinde ise sadece çıplak ahşap var. Çatı eğri bögürü ve yosun kaplı ve güçlü bir fırtına onu kolayca yerinden sökebilirmiş gibi görünüyor. Pencere çerçevelerinin hepsi de biraz eğri bögürü görünüyor,

Sanki çiftlik evini inşa eden her kimse, her şeyi nasıl düzgün bir şekilde bir araya getireceğinden tam olarak emin değildi, ancak en iyi üniversite denemelerini yapıyorlardı.

Chelsea, Shane'in Chevy'sinin yanına yanaştığında çiftlik evinin kapısı açılır. Shane kapıda belirir ve gözleri parlar. Şiddetle el sallar. "Haydi! Yağmur başlamadan önce!"

Sırt çantamı alıp arabadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Gökyüzüne bakıyorum ve bulutlar ağır görünüyor - her an yarılmak üzereler. Sırt çantam omzumda, toprak patikadan ön kapıya doğru ilerliyorum. Kapıya ulaştığımda Shane çantamı elimden aldı.

"Bırak ben alayım, Brooke," diyor sırtarak.

"Ne centilmen ama!" Chelsea ilan ediyor. Tim'e sert bir bakış atıyor ve o da itaatkâr bir şekilde kolunu, devasa spor çantasını Tim'in kollarına bırakan Kayla'ya uzatıyor. Yemin ederim, bu kız bir ay yetecek kadar eşya toplamış.

Eve girdikten sonra paravan kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Shane'in paravan kapıyı tamir edişini kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen, kapı her zaman menteşelerinden sarkıyor gibi görünüyor. Kapının tamamının değiştirilmesi gerektiğinden şüpheleniyorum ama bunun için parası yok. Bayan Nelson zaten iki asgari ücretli işte çalışıyor ve Shane'in pizza salonundaki maaşına sadece kira ve yemek için ihtiyaçları var.

Ön kapının kilidini çevirdiğimde Shane beni yakalıyor ve öpmek için içeri çekiyor. Her zamanki gibi eriyorum. Ve bu gece çok güzel kokuyor. Her zaman güzel kokmadığından değil, ama bu gece ekstra güzel kokuyor. Bazen kullandığı tıraş losyonu.

"Tıraş losyonuna bayıldım," diye mırıldanıyorum. "Sandal ağacı kokulu."

Kaşlarımı çattım. "Sandal ağacı nedir?"

"Bilmiyorum. Sandalet yaptığınız tahta mı?" "Yani temel olarak, ayak gibi mi kokuyorsun?"

Gülüyor. "Hey, sen bundan hoşlanan tuhaf birisin..."

Shane beni tekrar öpüyor, ama geri çekildiğimde huzursuz bir his duyuyorum. Boynumun arkasında dikenli bir his. Sanki biri beni izliyormuş gibi.

Kafamı çeviriyorum. Tim odanın karşısında durmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bize bakıyor. Ama gözlerimiz buluştuğunda, hemen

başka tarafa bakıyor. Bu iyi bir şey, çünkü Shane'in bize o şekilde baktığını bilmesini istemezdim.

"Demek" diyor Shane, "Tim'i getirdin, ha?"

Shane'in kara gözlerinde onaylamama var. Tim Shane'den nefret ediyor ama Shane de Tim'in büyük bir hayranı değil. Bunu değiştirmem gerek.

"O iyi bir adam," diyorum, biraz savunmacı bir tavırla. "Hmm."

"Ayrıca Chelsea Kayla'yı da yanında getirdi. Bilirsin işte..."

Shane bir an sessiz kalır. "Tamam," der. "Sorun değil. Zaten üç yatak odamız var."

Rahat bir nefes aldım. Shane genelde böyle şeylere fazla sinirlenmez, ama asla bilemezsiniz. Ne de olsa onunla sadece üç aydır çıkıyorum. Karanlık tarafının ortaya çıkması için hâlâ çok zaman var. Ama şu ana kadar görmedim. Tim'in uğursuz uyarılarına rağmen.

"Hey, Reese!" Shane selamlamak için elini kaldırdı. "Gelebilmene sevindim."

Shane Tim'e doğru yürürken boğazımdaki kar tanesi kolyeyi parmaklıyorum. Shane çaba gösteriyor çünkü Tim'in benim için önemli olduğunu biliyor ve bunu takdir ediyorum. İkisi konuşmaya başlıyor ve yeterince arkadaşça görünüyorlar. Ne dediklerini duyamıyorum - Shane alçak sesle konuşuyor ve Tim de aynı şekilde alçak sesle karşılık veriyor. Benden birkaç metre ötede sohbet eden Chelsea ve Kayla'nın sesinden onları duymak için zorluyorum ama faydası yok. Çok sessiz konuşuyorlar.

Ama ne söylediklerinin bir önemi yok. Kavga etmiyorlar ve önemli olan da bu.

Yanlarına gitmeyi düşünüyorum ama daha fazla düşünmeden mutfağın kapısı büyük bir gıcırtyla açılıyor. Brandon bir elinde iki pizza kutusu, diğerinde bir şişe votka taşıyarak odaya dalıyor.

"Biraz eğlenmeye hazır mısın?" diye sesleniyor.

Shane, Brandon'ın sesini duyunca başını kaldırdı. Sanki onu yasadışı bir şey yaparken yakalamışım gibi Tim'den uzaklaşıyor ve pizza ile votkaya doğru ilerliyor. İkisinin yaptığı konuşma her neyse, görünüşe göre bitmiş.

BÖLÜM 10

MEVCUT GÜN

Shane'in yarasının geri kalanını sessizce dikmeyi bitirdim. Bana başka soru sormuyor ve buna minnettarım. Ona hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmamalıydım. Bu bir hataydı. Onu tekrar görmek beni şaşırttı. Sanki her şey geri geldi. İlişkimiz boyunca yaşadığımız iyi şeyler ve en sonunda yaşadığımız kötü şeyler.

"Her şey hazır." Son dikişi de atıyorum ve kanı temizlemek için alnını kuruluyorum. "Yeni gibi oldu."

"Evet..."

"Ağrı için bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. Eğer ağrı kesici istersem, uyuşturucu arayan biri olarak etiketleneceğim."

Adam haklı. Ne zaman bir mahkum ağrı kesici ilaç istese, kafamın arkasında alarm zilleri çalıyor. Ne de olsa burada çalışan son NP uyuşturucu satmaktan tutuklanmıştı. Yine de Shane'in kafasında anestezi olmadan diktiğim önemli bir yırtık var. Ağrı kesici istemesi onun için kötü olmazdı. Ama bu onun seçimi.

"Her neyse," diyorum, "Memur Hunt'ı çağırayım-"

"Bekle!" Shane'in sesi kısık ama acildir. "Bekle, Brooke. Dinle, bir şey söylemem gerek."

Gözlerim kapıya doğru uçuyor. Hunt ona ihtiyacım olursa diye diğer tarafta bekliyor. "Shane, yapamam-"

"Hayır. *Hayır*. Lütfen sadece beni dinle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Bu iyi bir fikir değil."

"Sadece şunu bilmeni istiyorum..."-sesi birden boğuklaştı-"Seni öldürmeye çalışan ben değildim, Brooke. Sana yemin ederim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Masadan bir adım geri çekiliyorum. "Oradaydım. Sen olduğunu biliyorum."

"Bunu bilemezsin." Dişlerini gıcırdatıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. O şerefsiz Reese beni beyzbol sopasıyla bayılttı, sonra bir baktım polis beni sarsarak uyandırıyor ve tutuklu olduğumu söylüyor."

"Shane," diye tısladım. "*Hemen kes şunu.*"

"Seni asla incitmezdim, Brooke." Gözleri geniş ve ciddi; aşık olduğum on yedi yaşındaki çocuğa o kadar benziyor ki. "Son on yıldır sana bunu söylemek istiyordum. Bana inanmak zorundasın. Ben asla böyle bir şey yapmazdım. Yapamazdım. Seni *seviyordum.*"

Sağ elim yumruk oldu. Bu ne cüret? Yüzüme karşı bu şekilde yalan söylemeye nasıl cüret eder? "Benim tam bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Hunt'ın duymayacağı kadar alçak bir sesle söylüyorum.

"Brooke-"

Shane'in söyleyecekleri Hunt'ın muayene odasının kapısını çalmasıyla yarıda kesilir. Cevap beklemeden kafasını içeri sokar. "İşin bitti mi?"

"Evet," diye boğuluyorum. "İşimiz bitti."

Shane'in tekrar masaya oturmasına yardım ettim. Şimdi masadan kalkması gerekiyor ki ayak bilekleri prangalı olduğu için bu çok zor. Bunu dikkatlice yapıyor, düşmemeye çalışıyor. Hunt onu izliyor, dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

Hunt ona, "Acele et, seni bok parçası," diye çıkıştı.

Gardiyana şaşkınlıkla bakıyorum. Hunt bu mahkûmlara karşı pek şefkatli sayılmaz ama yeterince kibar. Onlardan birine küfür ettiğini ilk kez duyuyorum. Shane nihayet ayağa kalktığı anda, Hunt onu olması gerekenden çok daha sert bir şekilde öne doğru itiyor.

Hunt neden ondan bu kadar nefret ediyor? Shane bu tür bir tepkiyi ortaya çıkarmak için ne yaptı?

İkisi muayene odasından çıkıyorlar. Hunt'ın Shane'i floresan ışıkları titreyen koridordan geçirip hücreğine götürüşünü izliyorum. Koridorun yarısına geldiğinde Shane kısa bir süreliğine başını çevirip bana bakıyor.

Boğazıma dokunuyorum. Hala bazen geceleri ter içinde uyanıyorum, kolyenin nefes borumu sıkıdığı anı hala zihnimde taze. Uzun zaman önceydi ama hala dün olmuş gibi hissedebiliyorum. Altın kolyenin halkalarının boynuma battığını hissedebiliyordum.

Shane'in burnumu gıdıklayan sandal ağacı tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor ve sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Ama yapamadığım bir şey var. Onun yüzünü göremiyorum.

Beni öldürmeye çalışan adamın yüzünü hiç görmedim. O gece elektrikler kesikti ve her yer zifiri karanlıktı. Ama Shane'i çok iyi tanıyordum. Vücudunun hissini biliyordum. Kokusunu. O olduğunu biliyordum.

Öyle olmalıydı.

Çünkü eğer o değilse, korkunç bir hata yapmışım demektir.

BÖLÜM 11

Raker Cezaevi'nden eve dönerken Shane'i düşünmeden edemiyordum. Cezası onaylandıktan sonra onu bir daha asla göremeyeceğime gerçekten inanmıştım. Kesinlikle bir daha yüzüne birkaç santim uzakta olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ziyaretten sonra Hunt bana Shane'in dosyasını getirdi. Bu kez suçluluk duymadan bakma iznim vardı. Oldukça inceydi, Shane'in hala genç ve sağlıklı olduğu düşünülürse bu mantıklı. Notların çoğu, muhtemelen diğer mahkumların ellerinde meydana gelen yaralanmalardan kaynaklanıyordu.

Son not selefim Elise tarafından yazılmıştı. Shane ona karın ağrısı şikayetiyle gelmişti. Ona reflü için ilaç yazmıştı ama sonra sayfanın altına "Manipülatif, ilaç arayan" diye yazmıştı. Ve "manipülatif" kelimesinin altını çizmiş.

Bu değerlendirmeye katılır mıyım emin değilim. Shane'e ağrı kesici bile teklif ettim ama kabul etmedi. Ama çizelgesinde bu kelimelerin yazdığını görmek beni huzursuz etti.

Tam evimin önüne geldiğimde, telefonum çantamda çalmaya başladı. Araba kullanırken bir mesaj gelmişti. Telefonumu almadan önce çantamdaki şaşırtıcı sayıdaki kağıt mendili - küçük bir oğlunuz olduğunda asla çok fazla kağıt mendile sahip olamazsınız - elden geçiriyorum.

**Selam, ben Tim Reese. Numaranı veli rehberinden aldım.
Umarım çok ürkütücü
değildir.**

Her şeye rağmen gülümsemek zorundayım. Tim pek çok şey olabilir ama ürkütücü değil. Ama veli rehberinde beni aradıysa, Josh'un anaokulu öğrencisi olmadığını anlamış olmalı. Ve açıklanamaz bir şekilde, hâlâ benimle konuşmak istiyor.

Sadece biraz ürkütücü.

Neredeyse anında cevap yazıyor:

Düşünüyordum da, akşamları kahve içmek bizi ayakta tutar. Bu hafta bir gece bir şeyler içmeye ne dersin?

Bir içki. Bu kahveden biraz daha ciddi. Bu çok randevulu bir buluşma. Bunu ister miyim?

Hiçbir fikrim yok. Ama şunu biliyorum ki, ihtiyacım olduğunda geri çekileceğine güvenebileceğim biri varsa, o da Tim'dir. Ve çok uzun zamandır iş dışında sosyalleşmedim. Belki de bir kez olsun biraz eğlenmeme izin vermeliyim. Bunu hak etmiyor muyum?

Bakıcıya bir sorayım, sonra sana dönerim.

Bugün işten kaynaklanan tüm olumsuz duygular ve Shane'i yıllar sonra görmenin şoku (ve dikişlerini almak için bir hafta içinde onu tekrar görmem gerekeceğini bilmek) Tim ile dışarıda bir gece geçirmeyi düşünürken kayboluyor. Onunla tekrar takılmak güzel olacak. Büyürken, Tim her zaman tüm dünyada en sevdiğim insandı.

Yaklaşık on bir yıl boyunca onu dışladığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Eve giriyorum ve bu sefer Josh adını söylediğimde koşarak gelmiyor. Yine de bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Eğer yapışkan olsaydı, bu daha kötü olurdu. Ama artık birkaç günlük okul tecrübesi var ve kendine daha çok güveniyor.

Margie'nin lezzetli karışımlarından birini daha fırından çıkardığı mutfağa ulaşıyorum. Bir çeşit lazanyaya benziyor. Mutfak tezgahına bıraktığında sıcak sıcak fokurduyordu.

"Hey, Margie," diyorum. "Harika görünüyor. Yine de her gece yemek yapmak zorunda değilsin."

"Oh, hoşuma gitti!" diyor. "Çocuklarım büyürken onlara her akşam ev yemeği yapardım. Ev yemekleri kanseri önlüyor, biliyorsunuz."

Bundan pek emin değilim ama onu bizim için yemek yapmaktan vazgeçirmek için başka bir şey söylemeyeceğim. Bunu yaptığı için ona minnettarım.

"Dinle," dedim, "bu hafta bir gece Josh'a bakabilir misin? Bir arkadaşımın bir şeyler içmek için dışarı çıkacaktım. Uzun sürmez."

Margie'nin gözleri parlıyor. "Bir arkadaş mı yoksa bir *erkek* mi?"

Aman Tanrım. Bu kadını işe aldığımda biraz yenta olacağını hissetmiştim. "Sadece bir arkadaş."

"Erkek bir arkadaş mı?"

"Evet..."

"Yani bu bir randevu!" Ellerini birbirine çırpıyor. "Bu harika, Brooke! Senin gibi genç ve bekar bir kadın birileriyle çıkmalı."

"Bu bir randevu değil," diyorum dişlerimin arasından. "O bir arkadaş. Eski bir arkadaş." "Sen ne dersen de."

Margie'nin yuvarlak yüzündeki bilmiş bakıştan hoşlanmadım. "Bu bir randevu değil."

"Peki, neden olmasın?" Bana göz kırpıyor. "Çirkin mi? Çirkin erkekler yatakta iyidir, bilirsin."

Aman Tanrım. "Margie..."

"Sadece söylüyorum," diyor, "biriyle çıkmakta yanlış bir şey yok. Bu konuda kötü hissetmenize gerek yok."

Garip bir şekilde, tam da doğru noktaya parmak bastı. Zaten iş ve annelik arasında kendimi çok dağılmış hissediyorum. "Biriyle çıkmam Josh için adil değilmiş gibi geliyor."

"Böyle düşünme," diyor. "O çocuğun bir babaya ihtiyacı var."

Yorumuna sinirlendim, sinirlerime dokundu. Josh için her zaman yeterli olmaya çalıştım. Anne ve baba. Ama parka gittiğimizde babasıyla oynayan küçük bir çocuk gördüğümüzde gözlerinde bu özlemi görüyorum.

"Yarın iyi mi?" Margie'ye sordum.

"Kesinlikle," diyor. "Ve istediğin kadar geç saate kadar dışarıda kal. Josh ve ben çikolata parçacıklı kurabiye yapacağız."

Bir yanım Tim'i başından savmak ve onun yerine evde kalıp Margie ve Josh ile çikolatalı kurabiye yapmak istiyor. Ama Margie haklı. Eğlenmek için dışarıda bir gece geçirmeyi hak ediyorum. Margie gider gitmez bir mesaj attım:

Yarın gece olur mu? Tim

bir saniye sonra cevap verir:

Tamamdır.

BÖLÜM 12

ON BİR YIL ÖNCE

"Never Have I Ever'ı çalacağız."

Chelsea bu açıklamayı hepimizin karnında birkaç pizza dilimi olduktan ve Brandon hepimize "tornavida" denen bir şey hazırladıktan sonra yapıyor. Görünüşe göre bunlar votka ve portakal suyunun bir karışımı ve tadı boya sökücü gibi.

Oturma odasında toplanmış, köhne sehpanın etrafına çiftler halinde oturmuştuk. Shane ve ben küçük bir koltuğa sıkışmıştık. Diğer herkes oturduklarında bir sürü tüyü havaya savuran eski kanepeye dolmuştu. Tim kolçağın yanında ve Kayla ona o kadar yakın ki kalçaları birbirine yapışmış. Chelsea bacaklarını Brandon'ın kucağına koymuş, birbirlerini seviyorlar, her ne kadar Chelsea bana Brandon'ın kendisini aldatmasından bıktığını ve bir sonraki büyük maçtan sonra ondan ayrılacağını söylemiş olsa da.

"Never Have I Ever nedir?" Ben soruyorum.

Chelsea saflığımı karşısında şok içinde göğsünü tutuyor. "Brooke, cidden mi?"

Omuz silkiyorum, yanaklarımdaki sıcak hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. İçki içmek ya da parti yapmak konusunda arkadaşlarım ya da erkek arkadaşım kadar deneyimli değilim. Bu sadece ikinci alkol alışımdır ve daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, ailem yılın başında Tracy Gifford'un ölü bulunmasından sonra çok panikledikleri için beni zar zor dışarı çıkardılar.

"Çok basit," diye açıklıyor Chelsea. "Hiç yapmadığım bir şey söylüyorum ve çemberde o şeyi yapmış *olan* herkes bir içki içmek zorunda. Örneğin, 'Matematik sınavından hiç 100 almadım' dersem, siz iki inek" - işaretle bana ve Tim'e bakıyor- "bir içki içmek zorundasınız. Anladınız mı?"

Brandon iri ellerinden birini Chelsea'nin kalçasının kıvrımlarında gezdiriyor. "Bu tam olarak roket bilimi değil."

"Elbette," diyorum. "Kulağa hoş geliyor." Her ne kadar bu oyunun hemen hemen her konudaki utanç verici deneyim eksikliğimi ortaya çıkaracağından korksam da. Söyleyebileceğim en iyi şey, hiç sırrım olmadığı.

Pek fazla değil.

"Selam." Kayla telefonuna bakıyor. "Hiç sinyal alamıyorum, Shane. Neler oluyor?"

"Oh." Shane omzunun üzerinden yağmurun kovalar halinde yağdığı pencereye bakıyor. "Üzgünüm, buradaki sinyal çok zayıf. Herhangi bir fırtına olduğunda tamamen kesiliyor. Ama aramanız gerekirse sabit telefon hattımız var."

Kayla nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve sonra telefonunu sehpa çarpıyor. Ama hemen toparlanıyor ve Tim'e tatlı tatlı gülümsüyor. Artık dikkatini dağıtan bir telefonu olmadığı için tüm enerjisini yeniden Tim'e odaklamıştır.

Ve bu fikir beni pek de mutlu etmiyor.

Brandon ellerini birbirine vurur. "İlk ben başlayacağım. Ama daha önce hiç yapmadığım bir şeyle ortaya çıkmak zor olacak."

Tim'in gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve onları gökyüzüne doğru yuvarlıyor. Bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kalıyorum. Chelsea Brandon'ın seksi olduğunu düşünüyor ve futbol takımında önemli bir oyuncu ama gerçek şu ki ona katlanamıyorum.

"Ben hallederim." Brandon tornavidasının bulunduğu kâğıt bardağı kaldırıyor. "Daha önce hiç... terk edilmemiştim. Ne diyebilirim ki, kadınlar beni sever."

Chelsea ve Kayla buna içerler. Tim ve ben bardaklarımızı aşağıda tutuyoruz. Shane benim ilk gerçek erkek arkadaşım, yani daha önce hiç terk edilme fırsatım olmamıştı. Shane'e bakıyorum, o da içmiyor. İlginç. Bu oyun kesinlikle erkek arkadaşım hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek için bir fırsat olacak.

Çemberin etrafında bir kez dönüp yarı itiraflarımızı tekrarlıyoruz. Kayla hiç çıplak yüzmemişti ama dehşete düştüm, Chelsea yüzmüştü (görünüşe göre Brandon'la birlikte). Shane hiçbir sınavda kopya çekmedi ve başka kimse de bu onuru kabul etmiyor. Hiç sahte kimlik kullanmadığımı itiraf ediyorum ve Brandon buna içtenlikle katılıyor. Shane kabul etmiyor ve ben biraz rahatlıyorum - belki de düşündüğüm kadar vahşi değildir.

"Bende bir tane var." Chelsea'nin parlak dudaklarında hınzır bir sırıtış var, fincanının kenarını çoktan lekelemiş bile. "Daha önce hiç komşumu öpmemiştim."

Bunu söylerken bana ve Tim'e bakıyor. Tim bana bakıyor ve kaşları bir milimetre kadar kalkıyor. Ben de başımı sallıyorum, o da bir milimetre kadar. İkimiz de içmiyoruz.

Chelsea'nin yüzü düşer. Nefesinin altında "Yalancılar," diyor.

Kesinlikle haklı. Yalan söylüyoruz. Tim ve ben bir kez öpüştük, ama bu uzun zaman önceydi. Aslında o benim ilk öpücüğümdü. Ama *gerçek* bir öpücük değildi.

Lise başlamadan önceki yaz oldu. Tim ve ben yatak odamda takılıyorduk ve ben liseye hiç bir erkekle öpüşmeden başladığım gerçeğinden yakınıyordum. Tim de aynı durumda olduğunu itiraf etti ve sonra aklına parlak bir fikir geldi:

Birbirimiz üzerinde çalışmalıyız!

Onu bir kardeş gibi görüyordum ama onda sakıncalı hiçbir şey yoktu. *Sevimli* biriydi. Bu yüzden fazla ikna olmadan kabul ettim.

Birlikte pratik yapmaya karar vermemiz iyi oldu çünkü ilk öpücük kesinlikle garipti. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyordum, gözlerimi açık mı yoksa kapalı mı tutmam gerektiğinden emin değildim ve burnumun nereye gitmesi gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Ve dudaklarımız temas ettiğinde, dilimle ne yapacağım konusunda kafam karıştı. Ağzına mı sokmalıyım? Bu garip olurdu, değil mi? Ama dille öpüşmemek daha da mı tuhaf olurdu? Sonunda Tim bana nazikçe dilinin küçük bir parçasını verdi. Ve alıştıktan sonra çok hoşuma gitti.

Yirmi dakika sonra, bu öpüşme işini gerçekten öğrenmeye başladığımızı hissediyorduk. Ve tabii ki tam da o anda annem kapıyı çalmadan ikimizin arasına dalmayı tercih etti. Aynı zamanda, sadece *pratik* yaptığımızı açıklamama rağmen, odamda kapı kapalı olarak yalnız kalmamıza izin verilen son zamandı.

Tim ve ben bu konuda hiç konuşmuyoruz. Sanki hiç olmamış gibi. Sonuçta sadece antrenmandı.

Küçük sırrımız hâlâ güvende olduğuna göre, sıra Tim'de. Bir noktada Kayla'nın elinin bacağına süründüğünü gördüm ama ne olduğunu bilmiyorum çünkü artık orada değil. Tim kağıt bardağındaki turuncu sıvıya bakarak itirafını düşünüyor. Sonunda, "Daha önce hiç bir çocuğu hastaneye gidecek kadar kötü dövmemiştim" dedi.

Brandon kahkahayı patlatır. Fincanını kaldırır ve o berbat tornavidadan uzun bir yudum alır. Sonra Shane'i dürttü. "Bir içki al, Nelson."

Shane yanımda kıvranıyor. Ben ona bakarken, o yavaşça kağıt bardağı kaldırıyor ve ondan içiyor.

"Shane?" Ben de öyle dedim.

Brandon içmek zorunda olmamasına rağmen bir içki daha alır. "Önemli bir şey değildi. Sadece o sapık Mark'tı. Ve bunu hak etti."

Tim bir kaşını kaldırdı. "Bunu *hak etti* mi?"

"Shane'in annesi hakkında konuşurken duyduk," diyor Brandon. "Tuhaf arkadaşlarından bazılarının onun *seksi* olduğunu düşündüğünü söylemiş. Annesinin çalıştığı dükkândan çok fazla konserve alıyormuş, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Shane'e bakıyorum, gözlerinde bir öfke parıltısı var ama tek kelime etmiyor.

"Adam tam bir ucube," diye devam ediyor Brandon. "Her zaman kızların soyunma odasına bakmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

Chelsea onun koluna vurur. "Sizler tam birer pisliksiniz. Bunu biliyor musunuz?"

Shane'e bakmadan duramıyorum. Öfke parıltısı kayboldu ve şimdi başını öne eğmiş durumda. Ortaokulda biraz vahşi bir çocuk olduğunu biliyordum, ama futbol takımına katıldıktan sonra burnunu temiz tuttuğunu ummuştum. Ama belki de Tim haklıdır. Belki *de* o bir zorbadır.

"Zaten sadece kırık bir kaburgaydı," diyor Brandon. "Geceyi bile geçirmedi."

"Oh, hepsi bu mu?" Tim karşılık verir. "Sadece kırık bir kaburga mı?"

Bir şimşek çakması yüzünü ürkütücü bir şekilde parlatırken Brandon'ın gözleri parlıyor. Elindeki fincanı sehpanın üzerine öyle sert fırlatıyor ki turuncu sıvı etrafa sıçrıyor. "Sıradaki sen olmak ister misin, Reese?"

"Tanrı aşkına, kapa *çenen*i Brandon," diye homurdanıyor Shane. Bana bakmak için döndü. "Aptalcaydı. Gerçekten aptalcaydı. Bir gün önce maçı kaybetmiştik ve annem hakkında öyle şeyler söylediğini duyduğumda -yani, o benim *annem- her neyse*, ben sadece... dediğim gibi, aptalca davranıyorduk."

Tim'in gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde yazılı olan soruyu görebiliyorum.

Bu saçmalığa inanıyor musun? Başka tarafa bakmalıyım. "Brooke?" Shane söyledi.

"Sadece..." Kar tanesi kolyeme dokunuyorum - ne zaman endişelensem parmaklarım hep oraya gidiyor. "Bir daha yapma."

Ne de olsa üzgün. Lisede herkes aptalca şeyler yapar. Shane'in mükemmel olmasını bekleyemem. Eminim değildir.

"Pekâlâ." Shane yüksek sesle boğazını temizler. "Yine benim sıram." Hepimiz dönüp ona bakıyoruz, içkilerimiz hazır.

"Tracy Gifford ile hiç çıkmadım" diyor.

Bir gök gürültüsü odayı sarsarken Shane Tim'e bakıyor. Tim gözlerini kaldırıyor ve aralarında tam olarak tanımlayamadığım bir bakış geçiyor. Hepimiz orada oturuyoruz, ellerimiz kağıt bardaklarımızın üzerinde donmuş. Tracy Gifford yazın ölü bulunan kız. Belli ki hiçbirimiz onunla çıkmamışız.

Ama sonra Tim bardağını kaldırır. Ve bir yudum alır.

BÖLÜM 13

MEVCUT GÜN

Bunca yıldan sonra Tim Reese ile randevuya çıktığıma inanamıyorum.

Hayır, düzeltiyorum: Bu bir randevu değil. Sadece içki içeceğiz. Arkadaş olarak. Bildiğim kadarıyla Tim'in bir kız arkadaşı var. Ne de olsa yakışıklı, çekici ve iyi bir işi var. Tim tam bir av. Hala bekar olması neredeyse imkansız görünüyor.

Ama öyle olduğunu hissediyorum.

Ayrı arabalara binmek istemiştım ama Tim hemen hemen aynı bloktan çıktığımızı, dolayısıyla "çevre için ortak araba kullanmamız gerektiğini" söyledi. Bu mantığa karşı çıkamazdım. Arabayı kullanmayı teklif ettiğinde de itiraz etmedim.

İşte bu yüzden evimin önünde durmuş Tim'in gelmesini beklerken üzerimde siyah dar bir kot pantolon ve şık bir bluz var. Lisedeyken fazla makyaj yapmazdım, şimdi de yapmayacağım. Sadece biraz göz kalemi ve bir parça ruj. Çok çabalıyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Beyaz bir Lincoln Continental evin önüne yanaşıyor ve Tim'in kullandığı arabanın bu olduğuna şaşırmaya fırsat bulamadan direksiyonun arkasında beyaz saçlı bir kadın olduğunu fark ediyorum. Arabadan indiğinde, büyük boy gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor ve pembe takım elbisesini düzeltiyor.

"Brooke?" Sanki koşup sarılacakmışım gibi kollarını uzatıyor. "Brooke! Sen olduğuna inanamıyorum!"

Ona boş boş bakıyorum. "Merhaba...?"

"Ben Estelle!" Parlak kırmızı dudaklarıyla bana sırıtıyor. Makyaj yaparken benim kadar incelikli davranmıyordu. "Estelle Greenberg! Telefonda konuşmuştuk."

Evime geri dönebilmeyi dileyerek yüzümü buruşturuyorum. Estelle Greenberg, Raker'ın önde gelen emlakçısıdır. Annemle babamın vasiyetinde

Estelle'e evlerini satması ve gelirini bana vermesi için para verdi. Şehre döndüğümde beni aradı ve evin satışıyla ilgileneceğini, istemediğim takdirde Raker'a adımımı bile atmama gerek kalmayacağını söyledi.

Ona sadece evi satmasını istemediğimi değil, aynı zamanda orada *yaşayacağımı* söylediğimde oldukça şaşırdı.

"Ah, Brooke," diye iç geçiriyor. "Seni sadece *şu* olduğun zamanlardan hatırlıyorum yüksek!"

Beni hatırladığında ne kadar büyük olduğumu belirtmek için elini kalçasının ortasından kaldırıyor. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum.

"Sana söylemeliyim Brooke," diyor, "emlak piyasası şu anda çılgınca. Bu ev için sana ne kadar fiyat verebileceğimi hayal bile edemezsin. Şehirde hayalindeki daireyi satın almana yetecek kadar. İstersen Manhattan'da bile yaşayabilirsin."

Şakağında bir damar atıyor. "Buna minnettarım ama ilgilenmiyorum."

"Biliyorsun, emlak balonu sonsuza kadar sürmeyecek. Bu konuda akıllı davranmalısın."

"Ben iyiyim," diyorum sıkıca. "Gerçekten."

"O tozlu eski evden ne istiyorsun ki?"

Estelle kahverengi gözlerini bana dikmiş, cevabımı bekliyor. Bu tamamen haksız bir soru değil. Bu kasabayla ilgili son anılarım pek de iyi değil. Ama bir zamanlar burada mutluydum. Bazı açılardan, hayatımın en mutlu yıllarını bu evde geçirdim. Genç ve kaygısız olduğum zamanlar.

Ya da belki bir yanımda hâlâ asi bir genç kızdır ve sırf hamile kaldıktan sonra ailem izin vermediği için buraya dönmek istemiştir.

"Burası *benim* evim Estelle," diyorum kısık bir sesle. "Ve *sana* gerekçe göstermek zorunda kalmadan onunla istediğimi yapmaya iznim var."

Estelle'in takma kirpikleri sanki onunla bu şekilde konuştuğum için şok olmuş gibi titriyor. *Bu kadar* uçmuşken kesinlikle böyle bir şey söylemezdim.

"Biliyorsun," dedi, "ailen onların isteklerine karşı geldiğin için hayal kırıklığına uğradı."

Doğrusu, ailemin evi bana bırakmasına çok şaşırdım. Aylık çeklerini karşılıksız olarak onlara geri göndermeye başladıktan sonra

vasiyetin dışındaydı. Ama miraslarını bırakabilecekleri başka kimse yoktu. Yani varsayılan olarak hepsini ben aldım.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Lütfen beni bir daha rahatsız etme, Estelle."

Parlak kırmızı dudakları aralanıyor ve bir an için benimle tartışacağından emin oluyorum. Ama onun yerine, topuklarının üzerinde dönüyor ve Lincoln'üne geri biniyor. Tim'in Prius'u garaj yoluna girerken onun arabası da hızla uzaklaşıyor. Derin bir nefes alıp yüzleşmemizin gerginliğini üzerimden atmaya çalışıyorum. Biraz işe yarıyor.

Yolcu koltuğuna tırmandığımda Tim "Vay canına," dedi. "Seni uzun zamandır böyle giyinmiş görmemiştim."

Emniyet kemerini yerine takarken kıpırdandım. "Giyinik değilim." "Doğru. Ben de öyle."

Yine de biraz şık giyinmiş görünüyor. Açık mavi bir elbise gömleği giyiyor ve kravat bile takmış. Biz çocukken onu tişört ve kot pantolon dışında bir şey giyerken görmezdim ama bu ona yakışmış.

Onu içeri davet etmiyorum ve bu konuda üzgün görünmüyor. Josh'un eve bir adam getirmeme ne diyeceğini bilmiyorum, özellikle de bu adam okulunun müdür yardımcısıysa. En azından bazı rahatsız edici dedikodulara yol açabilir.

"Nereye gidiyoruz?" Ona soruyorum.

"Birkaç yıl önce açılan bir bar, Shamrock. Oldukça sessiz, iyi yemekler var. Ya da sadece bira, eğer tek istediğiniz buysa."

Tim'i son gördüğümde ikimizin de yasal olarak içki içebilecek yaşta olmadığımızı düşünerek başımı sallıyorum. Şimdi o dönüm noktası geldi ve geçti.

"Josh okulu nasıl buluyor?" Tim soruyor.

"İyi," diyorum. "Birkaç arkadaş ediniyor."

"Bu harika. Anaokulu çok zor bir geçiş sürecidir ama eminim çok başarılı olacaktır."

Donup kaldım. Tim okul kayıtlarında beni aradığında Josh'un beşinci sınıfta olduğunu anladığını sanmıştım. Görünüşe göre öyle değilmiş. Hâlâ oğlumun beş yaşında olduğunu sanıyor. Bu da Josh'un Shane'in oğlu olduğunu bilmediği anlamına geliyor.

Ve gerçekten, gerçekten ona söylemek istemiyorum. Henüz söylemek istemiyorum. Kırmızı ışıktaki bana bakıp öyle gülümserken olmaz.

Shamrock arabayla sadece beş dakika uzaklıkta. Tim barın dışındaki otoparka park eder ve arabanın yanına koşarak kapıyı açar.

Kendim açmış olmama rağmen. Bu bir randevu değil, ama bir beyefendi gibi davranıyor, ki bu inanılmaz tatlı. New York'ta erkekler böyle değil. Görünüşe göre terbiye için taşraya gitmeniz gerekiyor.

Barın içi beklediğim gibiydi. Karanlık, havada asılı duran hafif bir duman ve odaya yayılmış bir sürü yapışkan masa. Arka tarafta bir masa kapıyoruz ve bu sefer Tim'in benim için sandalyemi çekmesi sürpriz olmuyor.

"Ne zaman bu kadar centilmen oldun?" Ona takılıyorum. "Daha önce değil miydim?"

"Ha!" diye homurdandım. "Sandalyemi altımdan çekmediysen şanslıydım."

"Brooke!" Sahte bir dehşetle göğsünü tutuyor. "Bunu asla yapmazdım. Hak etmediysen tabii."

"Sadece söylüyorum..." Masanın karşısındaki parıldayan mavi gözlerine bakıyorum. "Bana karşı resmi davranmana gerek yok. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Birbirimizi gayet iyi tanıyoruz."

Bir kaşını kaldırıyor. "Eskiden öyleydi. Şimdi o kadar da değil."

Buna ne diyeceğimi bilemeden, bedenine göre etkileyici bir göğüs gösteren dar bir tişört giymiş minyon bir garson siparişimizi almak için yanımıza geliyor. Bu kasabadaki pek çok insan gibi o da belli belirsiz tanıdık geliyor - sanırım liseye birlikte gitmiş olabiliriz. Siparişimi verirken saçlarımın yüzüme düşmesine izin veriyorum, beni tanımayacağı kadar farklı göründüğümü umuyorum.

Ayrılmadan önce kırmızı tırnaklı elini Tim'in omzuna koyuyor. "Hemen döneceğim, Timmy."

"Teşekkürler, Kelli," diyor.

Kelli. Bir anda aklıma geldi; o da ben ve Chelsea gibi amigo takımındaydı ama bizden iki yıl gerideydi. Lisedeki haliyle neredeyse aynı görünüyor; aynı sarı saçlar ve kalp şeklinde bir yüz, ancak çok daha büyük göğüsler. Neyse ki bana bakmıyor ve beni tanımış gibi görünmüyor.

Aslında sadece Tim'e bakıyor. Ona çok net bir bakış atıyor ve kıskançlığın parlaması beni şaşırtıyor. Tim'i yıllardır görmedim. Onun yanında kendimi tescilli hissetmeye hakkım yok.

Kelli içki siparişlerimizi alıp gittikten sonra, "Seni bulmaya çalıştım, biliyorsun," diyor.

Bu ifşaya tepki vermemeye çalışıyorum. "Yaptın mı?"

"Seni bulmak gerçekten çok zor." Masanın öbür ucundan bana bakıyor. "Sosyal medya yok, ha?"

Ailem, reşit olmadığım için tüm bunlar olurken adımları haberlerden uzak tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Ve okuldayken bana küçük bir burs da verdiler - garsonluk işimle birlikte masraflarımı zar zor karşılayan ve geriye bir kuruş bile bırakmayan aylık bir çek - ve bir şart da sosyal medyada hiç bulunmamamdı. Facebook yok, Twitter yok, Instagram yok. Bunu kabul etmek kolaydı çünkü ben de sosyal medyada olmak istemiyordum. Yapmak istediğim son şey eski sınıf arkadaşlarımla hasret gidermekti. *Hey, Brooke, erkek arkadaşının seni öldürmeye çalıştığı zamanı hatırlıyor musun? Dostum, ne güzel günlerdi.*

"Özür dilerim," dedim. "Tedbirli davranıyordum."

"Biliyorum. Ama *benim*, Brooke. Sadece iyi olduğunu bilmek istedim. Temasa geçebilirdin."

Dokuz aylık hamileyken, hüküm giymiş bir katilin oğlunu doğurmak üzereyken, eski arkadaşlarımla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Tim'le bile. Ama bunu ona açıklayamam. "Özür dilerim," dedim tekrar. "İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı."

Bir an sessiz kaldı, cevabımı düşünüyordu. "Yeterince makul."

Garson/eski amigo kız Kelli içkilerimizle geri döndü. Tim'in bardağını dikkatlice onun önüne koyuyor ve benim bardağımı daha kabaca masaya bırakıyor. Dikkatini tekrar Tim'e çeviriyor. "Bugün yemek yiyecek misin, Timmy?"

Ona bakıyor ve gülümsüyor. "Şu anda olmaz."

"Seni soğan halkalarıyla baştan çıkaramaz mıyım?"

Tim başını hayır anlamında sallıyor.

Ona göz kırpmıyor. "Bufalo kanadı?"

"Hayır..."

"Kıvırcık patates?"

Aman Tanrım, bu garson ona menüdeki her şeyi tek tek mi teklif edecek? Ama neyse ki, adam kıvırcık patates kızartmasını geri çevirdikten sonra, kadın nihayet başka bir masaya gidiyor.

"Onunla aynı liseye gitmiştik, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Tim, iki kadının siparişlerine karar vermesini beklerken sabırsızca ayağını yere vuran Kelli'ye bakar. "Bu doğru. İyi bir hafızan var."

"Sanırım seninle flört ediyordu."

"Aslında..." Sesini bir kademe alçaltıyor. "Birkaç kez dışarı çıktık."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değildi. Oldukça sıradan." "Onu öptün mü?"

Barın loş ışığında yüzünün hafifçe pembeleşmesine gülüyorum. Çilleri solmuş olabilir ama hâlâ açık tenli ve ten rengi duygularını çok kolay açığa çıkarıyor.

"O ve erkek arkadaşı bir tür *ara* vermişlerdi," diye açıklıyor. "İki kez çıktık, sonra erkek arkadaşına geri döndü."

"Seni terk mi etti?"

"Beni terk etmedi. *İki* randevuydu." Kelli'nin başka bir müşterinin siparişini aldığı arkasına bakıyor. "Ve erkek arkadaşına dönmemiş olsa bile, üçüncü bir randevu olacağını sanmıyorum. Birbirimize uygun değildik."

"Oh, anladım. Bu kadar seçici olduğunu bilmiyordum, Reese."

"Ben seçici değilim!" Birasından bir yudum alıyor ve üst dudağındaki köpüğü yalıyor. "Sadece doğru kişiyi bekliyorum. Kelli yeterince iyiydi ama o değildi. Bu korkunç mu?"

"Hayır, korkunç değil."

Bardağındaki buğunun üzerinde bir desen çiziyor. "Peki ya sen? Daha önce evli miydin?"

"Hayır."

"Oh." Başını sallıyor. "Yani Josh'un babası..."

"Resimde yok," diye ağzımdan kaçırdım. "Hem de *hiç*."

Ayrıca cinayetten müebbet hapis cezası almış. O da var.

İnsanlara bu işi tek başıma yaptığımı söylediğimde sempatik bir bakışla karşılaşmaya alışkınım ama Tim bana böyle bakmıyor. Bu farklı bir şey. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

"Kulağa zor geliyor," diyor sonunda.

"Biz iyiyiz."

"Olmadığını söylemedim."

"Bak..." Cesaret için kendi alkollü içkimden bir yudum alıyorum. "Şunu açıkça belirtmek isterim ki hayatım şu anda biraz karışık ve ben... bilirsin, *hiçbir şey* aramıyorum. Arkadaşlık dışında."

"Oh, güzel." Ağırılığının altında gıcırdayan koltuğunda geriye yaslanıyor. "Çünkü ben de tam olarak bunu arıyorum. Arkadaşlık."

"İyi o
zaman."

"Mükemmel.
"

O da bana gülümserken masanın üzerinden onu inceliyorum. Tim iyi bir adam, her zaman öyleydi ve ona tek istediğimin arkadaşlık olduğunu söylersem, daha fazla zorlamayacağına inanıyorum. İsteklerime saygı duyacaktır.

Ne de olsa on yıl önce hayatımı kurtardı.

BÖLÜM 14

Bir Cumartesi günü market alışverişi yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyimin olmaması üzücü. Alışveriş gezisi kelimenin tam anlamıyla hafta sonumun en önemli olayı.

Beni gitmeye ikna eden Josh oldu. Önce Lucky Charms'ımızın bittiğini fark etti ve bunu buzdolabında tuttuğum alışveriş listesine büyük harflerle yazdı. Dün gece hiç kalmadığından bahsetti. Sonra bu sabah kendine Lucky Charms yerine bir kase Cheerios koyarken özellikle kederli görünüyordu ve defalarca mısır gevreğinin içinde renkli şekerlemeler olmasını dilediğini söyledi. Sonra bunu ikinci kez alışveriş listesine yazdı.

Ayrıca bebek bakıcısı tutmak zorunda kalmadan alışverişe gidebileceğimi de belirtti. Josh biraz daha özgürlük istiyordu ve dürüst olmak gerekirse, ben süpermarketteyken bir saat boyunca tek başına kalabilecek yaşta. İşte buradayım, Lucky Charms ve sanırım yumurta, peynir, ekmek ve ihtiyacımız olan diğer bazı şeyleri alıyorum.

Manav reyonunda bir marul başını incelerken, izlendiğim hissine kapılıyorum. Omzumun üzerinden baktım ve tanıdık bir yüz görünce irkildim. Bu Kelli - geçen gece Shamrock'ta bize hizmet eden kız. Tüm hayatım cehenneme dönmeden önce benimle amigo takımında olan kız.

Gözlerimiz temas ediyor. Bu noktada onu görmezden gelmek daha kötü olurdu, bu yüzden tereddütle el sallıyorum. "Merhaba..."

Kadın gözleriyle beni haçerliyor. "Seni tanıyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için donup kaldım. Beni Tim'le çıktığım zamanlardan tanıdığını mı söylüyor? Yoksa beni yıllar öncesinden mi tanıyor? Umarım ilkidir.

"Sen geçen gece Tim'le içki içen kadınsın," diyor.

Rahat bir nefes aldım. "Ah, evet."

Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Peki sen onun *kız arkadaşı* mısın?"

"Hayır," diyorum çabucak. Bu kadına bir açıklama borçlu olduğumdan değil, ama bu süpermarketten o gözlerimi tırmalamadan çıkmak istiyorum.

o uzun kırmızı tırnakları. "Tim ve ben sadece eski arkadaşız." "Bana pek öyle gelmedi."

"Bu doğru." Güvenlik görevlisiyle göz göze gelmeye çalışarak omzunun üzerinden bakıyorum. "Tim'i istiyorsan, tamamen senindir. Bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi."

Yüzü öfkeyle doluyor. "Sana *benden mi bahsediyordu?*"

Aman Tanrım. "Hayır. Hiç de değil. Sadece dışarı çıktığınızdan bahsetti, ama şimdi bir erkek arkadaşın var. Hepsi bu."

Kelli tamamen öfkeli görünüyor. Eğer böyle davranıyorsa Tim'in neden onunla tekrar çıkmak istemediğini anlayabiliyorum. Tabii ki, onun yanında çok iyi görünüyordu. Eminim çıkmaya başlasalardı, bu yönünü ondan olabildiğince uzun süre saklayacaktı.

"Biliyorsun," diyor Kelli, "Tim Shamrock'a bir sürü kız getiriyor. Kendini çok özel sanma."

Öyle mi? Bu açıklamanın beni neden üzdüğünü bilmiyorum. Belki de geçen gecenin eski bir arkadaşla içki içmekten daha fazlası olmasını umuyordum. "Dediğim gibi, randevu falan değildi."

Kelli gözlerini bana dikti. Dudakları kısılıyor. "Birbirimizi başka bir yerden mi tanıyoruz? Tanıdık geliyorsun."

İfademi boş bırakmaya çalışıyorum. "Hayır, hiç sanmıyorum. Buraya yeni taşındım."

Şimdi Kelli kim olduğumu anlamadan önce nazik bir çıkış yapmak için iyi bir zaman olabilirdi. Ama sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor ve çok geç kaldığımı fark ediyorum.

"Sen o kızsın!" Parmaklarını şıklatıyor. "Sen... Bridget Something'sin. Shane Nelson'ı hapse attıran sensin."

Elbette benim adımla yanlış anlayacaktı ama yakışıklı yıldız oyun kurucunun adını mükemmel bir şekilde hatırlayacaktı. Bir an için her şeyi inkâr etmeyi düşündüm ama nafile. Ben olduğumu biliyor. "Bu uzun zaman önceydi."

"Bu tam bir saçmalıktı." Kelli neredeyse kelimeleri tükürüyordu. "*Biliyordum*"

Shane. O iyi bir adamdı. O asla böyle şeyler yapmazdı."

Ona, flörtünün nesnesi olan Tim Reese'in Shane'in hapse gönderilmesinde benden daha etkili olduğunu söylemiyorum. Ama Tim'in günahı benimkinden daha affedilebilirdi çünkü o seksiydi.

Her neyse, Shane'i savunmasına şaşırmadım. Bu yeni bir şey değil. -Raker'daki pek çok insan, özellikle de Shane'i iyi tanıyan insanlar

Ona karşı tanıklık ettiğim için bana kızgındı. Shane bir futbol yıldızıydı ve herkes onu severdi. Ben onun kız arkadaşıydım ve insanlar ona ihanet ettiğimi dūřūnūyordu. Bařka nedenlerden dolayı ayrılmak zorunda olmasaydım bile, ona yaptıklarımın sonras Raker'da asla kalamazdım.

Ama tanıklık etmek zorundaydım. O geceyle ilgili gerçeği anlatmalı ve o canavarı sonsuza dek hapse attırmalıydım.

"O gece orada değildin," diyorum sessizce.

"Olmama gerek yoktu," diye karşılık veriyor. "Yanlış anladınız. Shane masumdu."

"Hayır," dedim, "yle değildi. İnanın bana."

O daha bir řey sileyemeden alışveriş arabamı çevirip hızla bařka bir reyona dođru yūrūyorum. Yařadığım onca řeyden sonra, ihtiyacım olan son řey, diđer tūm sorunlarıma ek olarak beni takip eden çılgın bir kız. Reyonlardan olabildiğince hızlı bir řekilde geçiyor, alışveriş listesindeki ūrūnleri çođunlukla hafızamdan topluyorum.

Ancak arabaya bindiğimde Lucky Charms'ı unuttuğumu fark ettim.

BÖLÜM 15

ON BİR YIL ÖNCE

"Tracy Gifford ile mi çıktın?"

Kayla'nın sesi o kadar cırtlak ki biraz daha yükselirse onu sadece köpekler duyabilecek. Ama onu suçlayamam çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Tim, *Tracy Gifford* ile mi çıktı? Bu nasıl oldu? Hangi evrende komşum ölü bir kızla çıktı?

"İki randevu." Tim kanepenin kıvrımlarında kaybolmak ister gibi görünüyor. "Hepsi bu kadar. Önemli bir şey değildi."

"Önemli bir şey değil!" Kayla patladı. Kalçasının artık onunkine değmediğini fark ettim. "Üzgünüm ama bu *çok* büyük bir mesele."

Tim kıvranıyor. "Gerçekten değil."

Brandon'ın yontulmuş yüz hatları eğlenerek bükülüyor. Onun her John Hughes filmindeki yakışıklı zengin çocuğa benzediğini düşünmüşümdür hep. "Seni hafife almışım Reese. İyi gidiyorsun. Onunla yattın mı?"

"Hayır!" Tim'in yüzü kızarıyor. "Sana söyledim, sadece iki randevuydu." "Kesinlikle," diyor Brandon.

"Tanrım." Tim bir elini şimdi biraz yukarı kalkmış olan kısa saçlarında gezdiriyor. "Sana söylüyorum, hiçbir şey değildi. *Hiçbir şey* değildi. Kütüphanede tanıştık, konuşmaya başladık ve iki kez dışarı çıktık. Sonra aramalarıma cevap vermemeye başladı."

"Öldüğü için mi?" Chelsea malzemeleri.

Herkes Tim'e sorular yöneltiyor ama benim nutkum tutuldu. Bunu milyon yıl geçse de hayal edemezdim. Peki *Shane* bunu nereden biliyordu? Biliyor olmalıydı, çünkü bunu söylerken Tim'e bakıyordu. Shane'e bakıyorum ve o da gözlerinde bir eğlence ifadesiyle olan biteni izliyor.

"Polis seni sorguladı mı?" Kayla soruyor.

"*Hayır.*"

"Onunla çıktığını biliyorlar mıydı?" diye sorar.

"Hiçbir fikrim yok." Kanepede kıvranıyor. "Yapsalar da yapmasalar da çok önemli bir şey değildi. Yani, iki kez buluştuk ve ölmeden bir ay kadar önceydi."

"Yani," diyor Chelsea, "*öldürülmeden önce.*"

Tim bana acı dolu bir bakış fırlattı ama ben gözümü kaçırmak zorunda kaldım. Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum ama bunu bilmiyordum. Şoktan sersemlemiş durumdayım. Kafamı toparlayamıyorum.

"Polise gitmelisin," diyor Kayla. "Onlara bildiklerini anlat." Tim yüzünü buruşturur. "Hiçbir şey bilmiyorum. Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Bu sözlerle birlikte koltuktan atlar ve mutfağa doğru ilerler. Kapıyı iterek açıyor ve içeride kayboluyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor Kayla. "Bu sadece gösteriyor ki, asla bilemezsin..."

Onlar Tim'in ne yapmış olabileceği hakkında spekülasyon yaparken burada bir saniye daha oturamam. Koltuktan kalkıp Tim'i mutfağa kadar takip ediyorum. Shane'in gözlerini sırtımda hissedebiliyorum ama arkamı dönmüyorum.

Karanlık mutfağın içinde Tim tezgâha yaslanmış, başını paslı lavabonun üzerine eğmiş. Kendini kontrol etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Onu daha önce de böyle görmüştüm. On iki yıllık köpeği Rusty'nin vücudunun her yerinde tümörler oluştuğunda ve onu uyutmak zorunda kaldıklarında da yüzünde aynı ifade vardı.

"Hey," dedim.

Tim bana bakmak için döndüğünde yüzünü aydınlatan bir şimşek çakıyor. "Hey."

"İyi misin?"

Odayı sarsan gök gürültüsü neredeyse sağır edici. "Tracy ile çıktığımı sana söylemediğim için özür dilerim."

"Neden yapmadın?"

Ellerini yüzüne sürüyor. "Çıldırılmışım. Yazın başında çıktık ve bir ay sonra onu ölü buldular. Çıktığı son erkek ben olabilirim diye düşündüm. Ve bunun benim için iyi görünmeyeceğini düşündüm. Ayrıca, yardımcı olacak bir şey de bilmiyordum."

Mantıklı ama aynı zamanda beni biraz tedirgin ediyor. Eğer tamamen masumsa, neden polise bildiklerini anlatmak istemesin ki? Neden saklasın ki?

"Öğrendiğimde kendimi çok kötü hissettim." Gözlerini kaçırıyor. "Tracy ile aramızdaki ilişki yürümedi ama o ölmeyi hak etmedi. İyi bir insandı. Bu beni çok üzdü."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Eminim..."

"Shane'in bunu nasıl bildiğini bilmiyorum." Yüzü kararıyor. "Bunun üzerinde oturup beni kötü göstermek için mükemmel anı beklediğine inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Oh, öyle mi?" Tim alay ediyor. "Brooke, belki bir kızla birkaç kez çıktım ama o çocuğu gerçekten dövdü. *Sebepsiz yere*. Onu lanet olası bir *hastaneye* yatırdı. Gerçekten birlikte olmak istediğin biri mi?"

Sözleri karşısında irkildim. "Pişman olduğunu söyledi."

"Saçmalık!" Tim'in sesi o kadar yüksek ki diğerlerinin kapıdan duyacağından endişeleniyorum. "Shane Nelson bir zorba ve pisliğin teki. Bunu öğrendiğin için pişman çünkü seninle yatmak istiyor."

Yüzüm yanıyor. Tim Shane'den nefret ediyor ama bana bunu söylediğine inanamıyorum. "Bu hiç doğru değil. Ve bunu söylemeye hakkın yok."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Gözümün altında bir kas seğiriyor. Önce Tim kırıyor.

"Özür dilerim." Nefesini bıraktı. "Özür dilerim, Brooke. Haklısın. Bunu söylememeliydim."

"Aynen öyle."

"Sadece senin için endişeleniyorum." Gözlerindeki korku gerçektir. Onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorum. "Shane'le birlikte olman konusunda endişeliyim. Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Güvenli değil mi?" Sadece Shane'in kalbimi kıracağından endişelendiğini sanıyordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni dinle, Brooke." Sesini bir kademe alçaltıyor. "Shane..."

Tim söylemek istediklerini söyleyemeden mutfağın kapısı açılır. Shane orada durmaktadır, her zamankinden daha da seksi görünmektedir, siyah saçları hafifçe dağılmış ve yüzünde orantısız bir gülümseme vardır. "Hey, Brooke," diyor. "Geri gelecek misin?"

Tim'e çıkıp çıkmayacağını sorma zahmetine girmediğini fark etmemek zor. "Evet," diyorum. Tim'e bakıyorum. "Geliyor musun?"

Tim yüzünü buruşturuyor. Shane mutfağa dalmadan önce bana söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi görünüyordu ama şimdi bunu yapamaz. Ve gerçek şu ki, bunu duymak istemiyorum. Tim ve Shane'in aptalca bir rekabeti var ama bu benim sorunum değil. Tim'in bunu aşması gerek.

"Peki," der Tim sonunda. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 16

MEVCUT GÜN

Bugün Shane Nelson'ın alnındaki dikişleri almam gerekiyor.

Bütün gece bunu düşünüp durdum. Rüyamda o çiftlik evine geri döndüğümü gördüm. Rüyamda kolye boğazımı sıkıyordu ve sandal ağacı kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Sonra bir gök gürültüsü ve arka planda ne olduğunu anlayamadığım başka bir ses duydum ve sonra...

Uyanmıştım.

Üçüncü kez soğuk terler içinde uyandıktan sonra uykudan vazgeçtim. Kalktım ve kendime bir fincan kahve yaptım. Bu sabahın dördündeydi ve şu anda boş koşuyorum. Aslında bu iyi bir şey. Yorgun olursam, Shane geldiğinde daha az panik olurum.

Öğleden sonra saat iki sularında Memur Hunt, Shane'i uzun koridordan geçirerek muayene odasının dışındaki bekleme alanına götürür. Elleri ve ayak bilekleri bir kez daha zincirlenmiş bir şekilde oturuyor ve önündeki diğer iki adamın ardından sırasını bekliyor. Tabii Shane'in orada oturduğunu gördükten sonra artık doğru düzgün düşünemiyorum. Mahkûmlardan beş saniye önce söylediklerini tekrar etmelerini istemek zorunda kalıyorum.

Shane'in beni görme sırası geldiğinde, Hunt onu kolundan tutup oturduğu yerden kaldırıyor. Kolları ve bacakları bağlı olduğu için Shane'in ayağa kalkmak için biraz yardıma ihtiyacı var ama Hunt olması gerekenden çok daha sert davranıyor. Her seferinde pranga takmak da neyin nesi? Daha önce bir kavgaya karıştığı için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi hâlâ kelepçeli.

Gerçekten o kadar tehlikeli olduğunu mu düşünüyorlar? Son birkaç gün içinde gördüğüm bu şekilde zincirlenmiş diğer adamın yüzünde öfkeli bir alay ve nefret sembolleri dövmesi vardı.

Ama ne diyorum ben? *Tabii ki* Shane tehlikeli. Bunu herkesten iyi biliyorum.

Ama muayene odama girerken ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle masaya tırmanmaya çalışırken tehlikeli görünmüyor. Kaydığı zaman benden özür diliyor. "Çok yavaş olduğum için özür dilerim. Bu şekilde zincirlenmişken bir şey yapmak çok zor."

Bunu hak ediyorsun. Kelimeler dudaklarımda ama söylemiyorum. Bu profesyonelce olmazdı. Onun yerine, "Hadi şu işi bitirelim." diye mırıldanıyorum.

Muayene masasında dengesini bulmaya çalışıyor ve bir kez daha ona yardım etmek için elimi uzatmak zorunda kalıyorum. Bana minnettar bir gülümseme gösteriyor ve eski Shane'e o kadar benziyor ki yanaklarım yanıyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Teşekkürler, Brooke," diyor.

"Minnettarım." "Uh-huh," diye

mırıldanıyorum.

"Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

Elleri birbirine zincirlenmiş halde burnunu kaşımaya çalışmasını izliyorum. Sonunda, geçen haftadan beri kafamda dönüp duran soruyu soruyorum: "Bunu sana neden yapıyorlar?"

Shane kaşlarını kaldırır. "Ne yapmak?"

Bileklerindeki kelepçelere başımla işaret ediyorum. "Diğer adamların neredeyse hiçbiri bu şekilde kelepçelenmiyor. Ve sanırım hepsi senin kadar kötü durumda."

Yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor.

"Oh, ben *en kötüsüyüm*." Ona bakıyorum.

"Böyle düşünüyorsun, değil mi?" Parmak uçları hapishane tulumunun haki rengine batıyor. "Bir canavar olduğumu mu? Tüm bunları hak ettiğimi mi?"

Kahverengi gözleri gözlerimi tutuyor ve bu sefer başka tarafa bakmayı reddediyorum. "Peki, soruya cevap verme. Bu senin hakkın."

Shane'den kötü bir karşılık bekliyordum ama onun yerine omuzları çöktü. Başını bizi gardiyanlardan ayıran kapalı kapıya doğru sallıyor. "Neden her zaman prangalarım olduğunu bilmek ister misin? Çünkü benden nefret ediyor."

"Kim?"

"Hunt. Benden nefret ediyor."

"Ama neden?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Kim bilir? Belki de ona birini hatırlatıyorumdur. Bazen insanlar birbirlerinden hoşlanmazlar. Ama eğer bir mahkumsan ve senden hoşlanmayan adam infaz koruma memurlarından

biriyse bu berbat bir Şey. Hayatınızı cehenneme çevirir. Yani, işleri benim için gerçekten kötü hale getirme gücüne sahip."

Umarım öyledir. Bu sözleri söylemeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki? Bir zamanlar yüzüne tükürmek isterdim ama yıllar içindeki mücadelenin bir kısmını alıp götürdü. Ne de olsa Shane hapiste. Yaptığı korkunç şeyler için cezasını çekiyor. Olan her şey geçmişte kaldı.

Yaptığı şeyden sonra Shane'in acı çekmesini istedim ve dileğim gerçekleşti. Burada sıkışıp kaldı, her gün, onun dünyanın pisliği olduğunu düşünen bir grup gardiyanın merhametine kaldı. Dayak yiyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyor, yoksa bir dahaki sefere daha kötü olacak. Her gece bir hücrede uyuyor.

Hayatı cehennem gibi.

"Nasılsın bakalım?" Dikiş sökme kitini açarken Shane bana soruyor.

"Peki." *Bu adamla konuşmaya girmeyin.*

"Burada çalışmayı seviyor musun?"

"Evet." Gerçek bu. Mahkûmlardan hâlâ biraz korkuyor ve topuklarımı özlüyor olsam da, bu işi ödüllendirici buluyorum. Ve Shane'in buradaki varlığının beni korkutmadığını bilmesini istiyorum. "Mahkûmlar iyi insanlar."

"Evet. *Sana.*"

Shane'e cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum. İlk tercihim bu değil ama dikişleri alırken yakın ve kişisel olmak zorundasınız. "Sana iyi davranmıyorlar mı?"

"Kafamdaki dikişleri *görüyor* musun?"

İlk dikişi pensle tutup koparıyorum. "Bir çite çarptığını sanıyordum."

"Evet, şey."

İkinci dikişi atıyorum. "Biliyorsun, oğlum geçen yıl çok zorbalığa uğradı. Gerçekten çok zordu. Diğer çocuklar onun gözünü bile morarttı."

Shane bana göz kırpmıyor. "*Anaokulunda* gözünü mü morartmışlar?"

Bir an için ne diyeceğimi şaşırdım. Bunları ona neden anlattığımı bilmiyorum. Beş dakika önce, bu adamla daha fazla kişisel bilgi paylaşmayacağıma dair kendime yemin etmiştim. Özellikle de oğlum hakkında.

Oğlumuz.

Shane gerçeği bilseydi ne derdi? O korkunç geceden birkaç hafta sonra tuvalete kismaya başladığımı bilseydi. Mide bulantısı olduğunu ummuştum ama iyileşmeyince pes ettim ve

Hamilelik testi. Test çubuğunda iki mavi çizgi gördüğümde tüm dünyam paramparça oldu.

Aileme söylemek zorunda kaldım. Kürtaj yaptırmam için bana çok baskı yaptılar ama ben yaptırmadım. Ama hepimizin hemfikir olduğu tek şey Shane'in asla öğrenemeyeceğiydi. Shane'in duruşmasında giyeceğim kıyafeti özenle seçtik, böylece kimse büyüyen bebek yumrumu görmeyecekti. Duruşma bittikten sonra Raker'dan ayrıldım ve bir daha dönmedim.

Şimdiye kadar.

Shane merakla bana bakıyor. Bunu düzeltmek için bir şey söylemem gerekiyor. Ben de gülümseyip omuz silkiyorum. "Çocuklar eskisinden daha sert."

"Sanırım öyle."

Sonraki birkaç dikişi sessizce atıyorum. Sonuncuyu çıkarmak için üzerine eğildiğimde bakışlarının alçaldığını fark ediyorum. Nereye baktığını görmek için aşağı baktım ve...

Aman Tanrım.

Gömleğim, göğüs dekolterimi görebileceği kadar açık duruyor. Ve oğlum, bundan faydalanıyor. Boğazımı yüksek sesle temizliyorum.

Shane bakışlarını göğüslerimden ayırıyor. "Kahretsin. Özür dilerim."

Bana bu şekilde bakan ilk mahkûm o değil, ancak ilk özür dileyen de o oldu. "Bunun bir daha olmasına asla izin verme," diyorum sertçe.

"Sadece..." Kızarmaya başlayan boynunu kaşıyor. "Burada çok fazla kadın yok. Ve ben hiç..."

Son dikiş atılıyor ve ben doğruluyorum. Ne dediğini anladım. Bir daha asla başka bir kadınla birlikte olmayacak. Asla. Hayatının sonuna kadar.

"Gerçekten özür dilerim," diyor tekrar. "Bu inanılmaz derecede kabaydı ve... kendimi kontrol etmeliydim."

Hayır, on bir yıl önce kendini kontrol etmeliydi. Eğer öyle olsaydı, şu anda burada olmayabilirdi. Eldivenli parmaklarımdan birini yaranın üzerinde gezdirirken ikinci özrünü görmezden geliyorum. "Oldukça iyi görünüyor. Bir yara izi kalacak ama umarım çok kötü değildir."

"Umurumda değil, ama teşekkürler." Tereddüt ediyor. "Ve geçen sefer söylediklerim için özür dilerim. O gece için..."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Yani ne yaptığını kabul ediyorsun."

"Hayır, ben kimseyi öldürmedim. Ama yanlış anladığınızı duymak istememenizi anlıyorum."

O kadar dolu ki. Özür dilemiş olmak için özür dilemiyor. Özür diliyor çünkü bu konuda daha fazla konuşmak istiyor. Elise'in çizelgesinde altını çizdiği kelimeyi hatırlıyorum:

Manipülatif.

"Oradaydım, Shane." Dikişlerin olduğu tepsiyi çöpe atıyorum, makası ve pensi de kesici alet kutusuna koyuyorum. "Ne olduğunu biliyorum."

"Belli ki göremiyorum. Hiçbir şey göremediğinizi kendiniz söylediniz."

Yüksek bir sesle eldivenlerimi çıkarıyorum. "Peki sen yapmadıysan kim yaptı?" "Kim olduğunu biliyorsun, Brooke."

Başımı sallıyorum.

"Reese'di." Artık dikkatimi çektiğine göre gözleri fincan tabağı gibi. "Öyle olmak zorundaydı. Bir tek o-"

Bu Tim'i ilk suçlayışı değil. Yıllar önce savunmasının özü buydu. Ama jüriyi ikna edemedi, şimdi de beni ikna edemeyeceği kesin. Benim aptal olduğumu mu düşünüyor?

"Shane, kes şunu," diye homurdanıyorum.

"Hayır, lütfen, Brooke. Bana inanmak zorundasın-

"Kesin şunu!"

Sesimi yükseltmemle birlikte Memur Hunt harekete hazır bir şekilde odaya daldı. Üzerimde yükseliyor ve yüzü alaycı bir ifadeyle kıvrılmış. Koltuk altlarında küçük yarım daire şeklinde terler vardı. "Burada neler oluyor? Bir sorun mu var?"

Shane dudaklarını kapatıyor. Başımı sallıyorum. Hunt'ın Shane ve benim geçmişimizi bilmesini istemiyorum. "Hayır, her şey yolunda."

Hunt gözlerini Shane'e diyor. "Burada işin bitti mi?"

"Evet, hepsi bitti," diyorum sıkıca. "Götürün onu."

Hunt hızlıca başını sallıyor. "Harika, hadi gidelim."

Olacakları bir mil öteden görebiliyorum. Hunt, Shane'i muayene masasından kaldırmak için kolundan tutuyor ama aşağı inmek için bir basamak olduğu ve bacakları zincirli olduğu için dengesini koruyamıyor. Masadan aşağı yuvarlanıyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle başını masamın kenarına çarpıyor.

Hemen harekete geçiyorum ve yerde yatan Shane'in yanına eğiliyorum. İnliyor, gözleri açık, ama sersemlemiş ve saç çizgisinin hemen altında bir yumurta yükseliyor.

Bu olay bir keresinde antrenman sırasında futbol sahasında yaşanmıştı. Shane sert bir müdahaleyle yere düştüğünde arkadaşım Chelsea ile birlikte saha kenarındaydım. Tıpkı şimdi olduğu gibi, vücudu yerle temas ettiğinde mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. İyi olduğundan emin olmak için sahaya koştum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Çok kötü yaralanmış olmasından çok korkmuştum ve elimi onun elinin içine soktuğumda ve elimi sıkarken gözlerini açtığında yaşadığım rahatlama hissini hala hatırlıyorum. Shane Nelson'a aşık olduğumu ilk kez o zaman fark etmiştim.

"Senin derdin ne be?" Hunt'a çıkıştım.

Hunt az önce mahkumlardan birine beyin sarsıntısı yaşattığı için en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi bile görünmüyor. "Sakin ol. Bu bir kazaydı."

Shane'in yüzüne bakıyorum; göz kapakları yıllar önce futbol sahasında bayıldığı zamanki gibi titriyor. "Shane, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor.

"Nelson güçlüdür," diye konuşuyor Hunt. "İyi olacak."

Tam da bu durum daha fazla rahatsız edici olamaz diye düşünürken, koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum. Bir saniye sonra Dorothy kafasını içeri uzattı. Hâlâ yarım ay gözlüklerini takıyor ve biraz suçlayıcı bir tavırla gözlüğünün kenarından bize bakıyor.

"Bütün bu kargaşa da ne?" diye soruyor.

Shane doğrulmaya çalışıyor ama kafasına aldığı darbe ve prangalar yüzünden zorlanıyor. Dorothy'nin gözlerinin içine bakmak için doğruluyorum. "Memur Hunt, Bay Nelson'ın düşmesine neden oldu ve sonuç olarak kafasına ciddi bir darbe aldı. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiş. Bu gece müşahede altında tutulması için revirdeki yataklardan birine yatırmak istiyorum."

Hunt ilk kez az önce olanları umursuyormuş gibi görünüyor. "Dorothy, bu kesinlikle doğru değil. Mahkûmun ayağa kalkmasına yardım ediyordum ve ayağı takıldı. Tamamen kasıtsızdı."

Dorothy'nin kurnaz mavi gözleri Hunt'ı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra odanın geri kalanını tarıyor ve tüm durumu değerlendiriyor. Nefesimi tutuyorum - bu kadın mahkûmları savunmasıyla tanınmıyor.

"Marcus," diyor sertçe. "Nelson neden tıbbi randevular için zincirleniyor? O bir risk değil."

"Öyle olduğuna inanıyorum,"

diyor Hunt. "Neye dayanarak?" diye karşılık veriyor.

Bunun için bir cevabı yok, bu biraz rahatlatıcı. Dorothy kalın kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen ikimize de kaşlarını çatıyor.

"Marcus, o prangaları derhal mahkûmdan çıkarmanı istiyorum," diye tersledi. "Brooke, onu bu gece revire yatır. İkiniz bu işi halledebilir misiniz, yoksa benim bakıcılık yapmam mı gerekiyor?"

Hunt ve ben bakışlarımızı değiştirdik. İfadesine bakılırsa, beni Shane'in hemen yanında yere devirmek istiyor. Şanslıyım ki Raker Hapishanesi'nde mahkûm değilim.

"İcabına bakacağız," diye
homurdanıyor. "Güzel."

Shane'in oturmasına yardım ediyorum ve Hunt anahtarı çıkarıp el ve ayak bileklerindeki prangaları açıyor. Hunt bunu yapmadan önce bir an tereddüt ediyor ve bana doğru bir bakış atıyor. Anahtarı kilide yerleştirmesini izliyorum ve parmaklarım boynuma gidiyor. Shane ile en son yalnız kaldığımda beni boğmaya çalışmıştı. Birdenbire, ellerinin serbest kalması için o kadar da heyecanlanmadım.

Ama hiçbir şey olmuyor. Kelepçeler çıkarıldığında Shane'in tek yaptığı bileklerini ovuşturmak, sonunda özgür olduğu için rahatlamış görünüyor. Beni boğmaya çalışmadı. Hemen yerden kalkmaya bile çalışmıyor. Bilincini zar zor koruyor gibi görünüyordu.

"Yürüyebilir misin?" Ona sordum.

Başını ovuşturur. "Sanırım öyle. Sadece başım dönüyor."

Hunt, Shane'i koridordan revire götürmeme yardım ediyor ve onu bir yatağa yerleştiriyoruz. Başındaki şişlik şişiyor ve revire giderken iki kez durmak zorunda kalıyor çünkü devam edemeyecek kadar başı dönüyor. Bu bana birinin beni öldürmeye çalıştığı geceyi düşündürüyor. O gece Shane de bugün olduğu gibi kafasına bir darbe almıştı; olay yerine gelen acil yardım ekipleri bunu kanıtlamak için kafatasında bir şişlik bulmuşlardı. Bana bir şey olmadan önce bayıldığını iddia ediyor.

Ve on yıldır ilk kez, bir parçam onun doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyor.

Ama doğruyu söylüyor olamaz. Çünkü eğer öyleyse, yıllar önce beni boğmaya çalışan adam hala dışarıda orada.

BÖLÜM 17

ON BİR YIL ÖNCE

Birkaç tur daha Never Have I Ever oynadıktan sonra altımız da yeterince sarhoş olduk. Tim'in öldürülen kızla randevusu unutuldu ve Kayla yine onun peşinde. İlk başta onu nazikçe uzaklaştırıyordu ama şimdi olmasına izin veriyor. Brandon ve Chelsea'ye gelince, kanepede seks yapmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

"Hey." Shane arkadaşının omzuna yumruk atar. "Yukarı çık. Kanepemde olmaz."

Brandon kıs kıs güler. "Annenin yatak odasında daha mı iyi?"

Shane omuz silkiyor ama ben ikimiz Bayan Nelson'ın yatak odasında olmayacağımız için rahatladım. Onun yatağı daha güzel olsa da, Shane'in annesinin yatağında olduğumu bilmekten hoşlanacağımı sanmıyorum.

Shane bana dönüyor, göz kapakları hafifçe düşmüş. "Yukarı çıkmak ister misin?"

Midem çalkalanıyor, bu karnımdaki votkadan olabilir, ama tamamen değil. Ne de olsa bir tornavidanın tamamını bile bitirmedim. (Brandon altı tanesini bitirmeyi başardı.) Birden keşke biraz daha içseydim diyorum, çünkü belki o zaman bu kadar gergin olmazdım.

"Elbette," diyorum.

Shane elimi tutmak için uzandı. Avuçları sıcak, kuru ve rahatlatıcı. Beni oturma odasından çıkarıp ikinci kata çıkan merdivenlere götürmesine izin veriyorum. Ayaklarım temas ettikçe merdivenin ahşabı hafifçe eğiliyor-günlerden bir gün merdivenleri çıkacağım ve tüm lanet şey çökecek. Ama görünüşe göre bugün değil.

Merdivenleri çıkarken, yine birinin beni izlediğini hissediyorum. Boynumun arkasındaki o ürperti. Tim'in bana baktığını görmeyi umarak başımı çevirdim. Ama onun yerine, kanepede Kayla ile öpüşüyordu. Aferin ona.

Shane'in yatak odasına girdiğimizde ve kapıyı arkamızdan kapattığında, endişem bir kademe daha artıyor. Yatak odası tipik bir genç erkek odası.

Yatak odası. Parçalanmış bir ahşap karyola ile ikiz boy bir yatağı var ve çizgili siyah beyaz bir battaniye yatağı düzeltmek için hiçbir girişimde bulunulmadan şiltenin üzerine serilmiş. Odanın bir köşesine yığılmış bir yığın kirli giysi var ki bunun benim için "temizlik" yapma girişimi olduğundan şüpheleniyorum. Duvarlarının soyulan boyasına birkaç grubun posterini yapıştırılmış ve şifonyerinin üstü, odayı şimşek doldurduğunda kısa süreliğine parlayan bir grup altın kupa ile kaplı.

Shane ışığı açmak için uzanır ama bir saniye sonra ampul titrer ve söner. Nefesinin altında küfreder. "Elektrik kesilmiş olmalı."

"Oh." Terli avuçlarımı birbirine bastırıyorum. Shane'le daha önce de onun yatak odasında yalnız kalmıştım ama hep annesi yan odadaydı ya da her an eve gelebilirdi. Daha önce hiç bu şekilde yalnız kalmamıştık. "Biz...?"

"Sorun yok." Shane'in geniş omuzlarının inip kalkışını zar zor seçebiliyorum. "Zaten herkes yatmaya gidiyor. Elektrik muhtemelen sabaha geri gelir."

"Evet." Kar tanesi kolyemin zincirini çekiştiriyorum. "Bu doğru."

Shane tekrar elime uzandı. Beni yatağına doğru çekiyor ama uzanmam için zorlamıyor. Yatağın kenarına tünüyorum ve o da yanıma oturuyor. Elini uzatıyor ve parmağını çenemin kıvrımında nazikçe gezdiriyor.

"Seni seviyorum, Brooke," diyor.

Hafifçe ürperiyorum, gerginim ama aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik oluyorum. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Güzel."

"Ben, uh..." Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim, Shane. Sadece çok gerginim çünkü... bilirsin, ben hiç..."

"Evet," diyor. "Ben de."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bana gerçekten de...? "Daha önce hiç seks yapmadın mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Hayır..." Kaşlarını çattı. "Yapmadım."

"Ama sen..." Kafam tamamen karıştı. Shane daha önce de başka kızlarla çıktı. Belki çok uzun süredir kimseyle birlikte olmadı ama pek de seçici olmayan bir sürü kızla çıktı, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ve Shane *seksi*. Chelsea'ye göre en iyi arkadaşı Brandon, ikisinin *çıktığı* süre boyunca en az beş ya da altı kızla yatmış.

"Bilmiyorum." Yüzü aniden belirsizlikle doldu. "Tek gecelik aptal bir ilişki istemedim. Gerçekten hoşlandığım biriyle birlikte olmak istiyorum. Bu çok mu çılgınca?"

"Hayır." Dizini sıkıyorum. Hâlâ gerginim ama itirafından sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bu korkutucu ama bunu birlikte çözeceğiz. "Hiç de çılgınca değil."

Elimi sıktı. "Seni seviyorum, Brooke."

Ne söylediğini anlamam bir anımı aldı. Her zaman yaptığı gibi beni "sevdiğini" söylemedi. Beni sevdiğini söyledi. *Seviyormuş*.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

Bana doğru eğildi. "Ve sana ne kadar olduğunu göstereceğim."

Ve gösterdi.

BÖLÜM 18

MEVCUT GÜN

Bugün için ayrılmadan önce, revirde Shane'i kontrol ediyorum.

Revir bugün nispeten boş. Sabahtan beri iki hasta vardı ama ikisi de öğleden sonra hücrelerine dönecek kadar iyileşmişti, yani şu anda altı yataktan birinde sadece Shane yatıyor. Duvara dayalı diğer hastane yataklarının hepsi boş duruyor.

Akşamları gelen bir hemşire var, ama henüz vardiyasına gelmedi, bu yüzden etrafta sadece kapının dışında oturmuş kalın bir ciltsiz roman okuyan, hayal meyal tanıdığım bir gardiyan var. İçeri girdiğimde bekçi bana başıyla selam veriyor ama sonra hemen kitabına geri dönüyor. Başlığına bakıyorum: *Moby Dick*.

Revirin ışıkları indirilmiş ve güneş battığı için oda loş. Kapı aralığından, sıranın sonundan ikinci yatakta yatan Shane'i zar zor seçebiliyorum. Yaklaştığımda yakışıklı yüzünün tüm hatlarını görebiliyorum; loş ışıkta eski Shane'e o kadar benziyor ki. Yıllar önce aşık olduğum adam.

Gözleri kapalı ve bir an için göğsümden bir korku dalgası geçiyor. İki saatten fazla bir süredir onu kontrol etmedim - ya beyninde büyüyen bir hematom varsa ve burada yatarken bilincini kaybettiyse? Onu bıraktığımda nörolojik olarak stabil görünüyordu ama iki saat içinde çok şey olabilir. Ve onu gören son pratisyen ben olduğum için, tüm sorumluluk benim omuzlarımda olacaktı. Ne de olsa, kafasının taranması için onu göndermek yerine onu izlemek benim kararımdı. Eğer ölürse, bunun sorumlusu ben olurum.

Yatağına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. Başında dikildiğimde hiç kıpırdamadı. "Shane," diyorum.

Göz kapakları titriyor muydu? Bilemiyorum. Tanrım, lütfen sadece uyuyor olsun ve baygın olmasın.

"Shane," diyorum tekrar ve bu sefer omzunu sıkıyorum.

Göz kapakları açıldığında dizlerimin bağı çözülüyor. O iyi. "Oh," diyor. "Hey, Brooke."

Uyandı ve beni tanıdı. "Selam," dedim. "Ben... Bilincinin yerinde olmadığından falan korktum."

"Hayır, sadece uyuyorum." Yatağın kenarındaki bir düğmeye basarak başını oturur pozisyona getiriyor. "Benim için endişelendin mi?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Yani, evet, t o m o g r a f i y e ihtiyacın olabileceğinden endişelendim."

Ancak bu sözleri söylerken, bunun tamamen doğru olmadığını fark ettim. Evet, her şeyi berbat ettiğim ve yanlış bir karar verdiğim için endişeliydim. Tüm hastalarım için endişelendiğim gibi onun için de endişeleniyordum. Ama korkmamın tek nedeni bu değildi. O haklı, *onun için* endişeleniyordum.

Ve nedenini tam olarak anlamıyorum.

Uzun bir süre boyunca bu adama karşı tek bir duygu hissettim. *Nefret*. Bana yapmaya çalıştığı şey için ondan nefret ettim. Arkadaşlarıma yaptıkları için ondan nefret ettim. Beni hamile bıraktığı ve sonuçlarına tek başıma katlanmak zorunda bıraktığı için ondan nefret ettim. Yaptıklarını itiraf etmeye bile cesaret edemediği ve beni yorucu bir duruşma sırasında her anı yeniden yaşamaya zorladığı için ondan nefret ediyordum.

Ama şimdi ona bakıyorum, bu hastane yatağında yatıyor, düştüğü için alnında bir morluk oluşmuş, kahverengi gözleri bana bakıyor...

I...

Bilmiyorum.

"Nörolojik muayene yapmam gerekiyor." Boğazımı temizliyorum. "İyi olduğundan emin olmalıyım."

"Keyfine bak."

Gözbebeklerinin eşit olduğundan, vücudunun bir tarafında zayıflık olmadığından emin olmak için muayeneden geçiyorum ve bilişinin sağlam olduğundan emin olmak için bazı temel soruları cevaplamasını sağlıyorum. İlk kez prangalar olmadan onunla etkileşime girdiğimi fark ettim. Eğer isteseydi, uzanıp parmaklarını boynuma dolayabilir ve olabildiğince sert sıkabilirdi - en azından gardiyan bizi duyup koşarak gelene kadar. Ama nedense bunu yapacağından endişelenmiyorum. Azıcık bile değil.

"Geçtim mi?" diye soruyor ben ondan uzaklaştığımda.

"Geçtin," diye onaylıyorum.

"Harika." Başını sallayarak duvardaki saate baktı. "Akşam yemeğinden önce buradan çıkmak istedim. Bugün taco gecesi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Taco Salı?"

"Tamamdır." Yataktaki pozisyonunu ayarlıyor. "Taco gecesini kaçırmak istemiyorum. Takoları çok severim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. *Takoları lope ediyorum.* Shane ve ben en son ne zaman birbirimizi kucaklamakla ilgili şakalaştık? Bu eskiden bizim *olayımızdı*. Bu sözleri ona en son ne zaman söylediğimi hatırlıyorum: "*Seni kucaklıyorum.* İstemediğim halde, ani bir sevgi patlaması hissettim.

Evet, Shane Nelson ağza alınmayacak şeyler yaptı. Ama o bunları yapmadan önce, ben onu *kucağıma* almıştım.

Hayır, onu *sevmiştim*.

Yüzümdeki ifadeyi okuyamadan gözlerimi kaçırıyorum. "Merak etme. Sana bir tepsî yemek getirmelerini sağlayacağım."

"Harika. Çok teşekkürler, Brooke.

Gerçekten." "Evet..."

Başının arkasına yaslandığı, neredeyse bir gözleme kadar düz olan yastığa uzanıyor. Bu sert hastane yatağında kendini daha rahat hissetmek için yastığı ayarlamaya çalışıyor. Bir süre çırpınışını izliyorum, sonra eğilip yastığı onun için düzeltiyorum.

Yastığı ayarlarken yüzüm Shane'inkine yaklaşıyor - kafasını dikerken olduğumdan daha yakın. Sandal ağacı kokusu için kendimi hazırlıyorum ama tek alabildiğim koku sabun ve tıraş kremi. Ona en son bu kadar yakın olduğum zaman on yıldan fazla bir süre önceydi. Bekaretimi ona kaybettiğim gece. O da bana kaybetmişti.

Bittiğinde kendimi çok iyi hissettim. Kendimi teslim ettiğim çocuk bu olduğu için çok mutluydum. Ona çok aşıkтым.

Bir anlığına gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ve bu odada sadece iki kişi olduğumuzu fark ediyorum. Bir gardiyan var ve eğer bir sorun olsaydı, anında burada olurdu, ama sessiz bir şey duymazdı.

Shane'in eğilip beni öpmesi gibi.

Kafamdan geçen düşünceler karşısında şoka girerek başımı geriye atıyorum. Neyim vardı benim? Shane Nelson beni öldürmeye çalıştı. O bir *canavar*. Cinayet suçundan hayatını hapiste geçiriyor. Yaptığı şey için onu affedebilsem bile, asla...

Yüksek sesle öksürüyorum; sesim boş, karanlık revirde yankılanıyor.
"Sanırım burada işimiz bitti."

"Harika. Çok teşekkürler."

"Yemeğini yediğinden emin olacağım," diyorum ona zar zor kendiminkine benzeyen gıcırtilı bir sesle.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Takolarım." "Doğru. Tacolar."

"Teşekkürler, Brooke." Gözleri benimkilere takılı kaldı. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım."

"Sorun değil."

Bir şekilde bakışlarımı onunkilerden ayırmayı başarıyorum. Ama odadan çıkarken, mantıklı ayakkabılarım muşamba zeminde takırdarken, onun beni izlediğini hissedebiliyorum.

BÖLÜM 19

Shane'le revirde karşılaştıktan sonra titrememi durduramıyorum. On yıldan fazla bir süreyi ondan nefret ederek geçirdim. Hapishanede çürüyüp gitmesine seviniyordum çünkü hak ettiği buydu. Geçen hafta onu gördüğümde ve kafasından boynuzlar çıkmadığını teyit ettiğimde bile ya da bir şeytanın kuyruğu, yine de onu beni öldürmeye çalışan adam olarak düşündüm.

O geceden beri ilk kez bugün onu eskiden sevdiğim çocuk olarak düşündüm.

Cezaevinin otoparkındaki arabama doğru yürüdüğümde, eve gitmek, Margie'nin lezzetli yemeklerinden birini yemek ve yatağa girmekten başka bir şey istemiyorum. Belki sıcak bir banyo da yaparım. Josh küçükken banyo yapmak imkansızdı çünkü onu o kadar uzun süre yalnız bırakamazdım ve ona bakacak yedek bir ebeveyn yoktu. Ama şimdi daha bağımsız olduğu için bağımlısı oldum.

Arabamdan altı adım uzaktayken büyük bir el koluma dolandı. Anında alarma geçtim ve beni yakalayan kişiyle yüzleşmek için etrafımda dönmeye başladım. Ama döndüğümde Memur Marcus Hunt ile yüz yüze geliyorum.

Hapishane duvarlarının dışında daha da heybetli görünüyor. Üzerimde yükseliyor, dudakları sürekli alaycı bir ifadeyle kıvrılmış ve pazularının çevresi benim kalçalarımınla aynı. Şu anda üzerinde herhangi bir silah yok ama buna ihtiyacı da yok. Beni tek eliyle ezebilir.

Otoparktaki tek iki kişi bizdik. "Brooke," dedi. "Seninle konuşmam gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye tıslıyorum ona.

"Böyle yapma..."

Çantamı omzuma attım. İçinde bir şişe biber gazı var ama o beni zapt ederken ona ulaşabileceğimden emin değilim. "Beni bırakmalısın."

"Brooke..."

"Bırak beni yoksa çılgılık atacağım!"

Hunt'ın gözleri açılıyor ve sonunda beni bırakması gerektiğini anlıyor. Kolumu bırakıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Özür dilerim. I

seni korkutmak istemedim. Sadece konuşmak istiyorum."

Beni *korkutmak* istemedi mi? Ne kadar korkutucu olduğu *hakkında* bir *fikri* var mı? Shane'in hayatının her günü bu adamla uğraşmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Lütfen, Brooke." Bir adım geri çekildi, elleri hâlâ havada. "Sadece seninle konuşmam gerek."

Hunt'la konuşmak istemiyorum. Eve gitmek, yemek yemek ve muhtemelen köpük banyosu yapmak istiyorum. Ama bu adamla çalışmam gerek, onun düşmanı olamam. Ve itiraf etmeliyim ki söyleyeceklerini merak ediyorum.

"İyi," diyorum. "Ne oldu?"

"Brooke." Alnı kırışıyor. "Bak, bugün Nelson'la olanlar için özür dilerim. Onu incitmek istememiştim."

"Evet, doğru."

"Ben yapmadım." Tıraşlı kafasını sallıyor. "Ama biliyor musun, yapmış olsam bile, o bunu hak ediyor. O adamın buraya düşmek için ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Bir fikrim var. "Bütün bu adamlar suç işledi..."

"Bu farklı. Nelson farklı. O... o gerçekten manipülatif."

Elise'in çizelgesine yazdığı şeyle aynı. Ve altını çizmiş. "Bu şekilde davrandığını hiç görmedim."

"Doğru, çünkü seni manipüle ediyor. Ona güvenmeni sağlıyor ama güvenmemelisin."

Hunt'ın yüzüne bakmak için boynumu eğiyorum. Başka ne söyleyebilirim söyleyeyim, bunu uydurduğunu sanmıyorum. Buna gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Ama asıl soru, ben buna inanıyor muyum?

"Beni manipüle etmesine izin vermeyeceğim," diyorum.

"Elise de öyle dedi. Şimdi muhtemelen kendisi hapse girecek. Ya da en azından lisansını kaybedecek."

Ne diyor? Shane'in Elise'i kandırdığını ve bu yüzden başının belaya girdiğini mi? Buna inanmakta güçlük çekiyorum, özellikle de haritasına yazdıklarından sonra. Ve Shane beni manipüle etmedi. Geçen hafta ona ağrı kesici bile teklif ettim ama reddetti. "Endişelenme."

"Endişeliyim." Omzumun üzerinden Toyota'ya bakıyor. "Bak, bunu otoparkta konuşmak istemiyorum. Neden gidip birlikte bir şeyler içmiyoruz ve bu konuyu daha fazla konuşmuyoruz?"

Oh. Şimdi anladım.

"Hayır, teşekkürler." Omzumdaki el çantamın askısını düzeltiyorum. "Eve gitmem gerek. Bebek bakıcısı bekliyor."

"Başka bir gece o zaman?"

Yüzündeki endişe kayboldu ve şimdi umutlu bir ifade var. Yani bu onun oyunu. Beni etkilemek ve bir randevu almak için Shane'e işkence ediyor. Bu aşağılık bir şey ama onu açıkça küçük düşürmek istemiyorum. Onunla çalışmak zorundayım ve tehlikeli bir durumda kalırsam beni koruyacağına da güveniyorum.

"Belki gelecek ay bir ara," diyorum belli belirsiz. "Şu anda çok meşgulüm. Bakıcım da geç saatlere kadar kalamıyor."

"Ah, doğru, elbette." Hunt tıraşlı kafasını ovuşturuyor. "Evet, bu ay benim de yoğun bir ayım var. Bunu gelecek ay yapmamız gerekecek. Ya da sonraki ay. Her neyse. Önemli değil."

"Evet..." Anahtarlarımı almak için çantama uzandım. "Her neyse, ben gidiyorum. Sanırım yarın görüşürüz."

"Elbette." Başını sallıyor. "Peki

Brooke?" "Evet?"

"Dikkatli ol."

BÖLÜM 20

Uyuyamıyorum.

Burası Queens'te yaşadığım döneme göre çok daha sessiz. Yaşadığımız blokta geceleri çok fazla trafik olurdu ve haftada en az bir kez bir araba kornasıyla ya da daha kötüsü bir saat boyunca susmayan bir alarmla uyanmayı garantileyebilirdim. Ancak küçük kasabamızdaki bu sessiz blokta, geceleri duyabileceğiniz tek şey birkaç cırcır böceğinin cıvıltısıdır.

Buraya taşındığımdan beri neden bu kadar kötü uyuduğumu bilmiyorum.

Bunun bir nedeni de ailemin yatak odasında uyumanın ne kadar tuhaf olduğu olabilir. Tam da bu nedenle ilk başta ebeveyn yatak odasını almak konusunda isteksizdim. Ama üst kattaki üç yatak odasından açık ara en büyüğüydü ve kraliçe boy yatağı olan tek yatak odasıydı. Bu yüzden onu kendime ait kılmak için yeniden dekore etmeye çalıştım. Ailemin her zaman yatağının üzerinde tuttuğu deniz kenarı resmini indirdim, yatak örtüsünü kendi kraliyet mavisi yorganımla değiştirdim ve şifonyerin üzerindeki neredeyse tüm çerçeveli fotoğrafları değiştirdim.

İşe yaramıyor. Burası hala ailemin yatak odası. Hatta hala onlar gibi *kokuyor*. Yerleri ve mobilyaları ne kadar fırçalarsam fırçalayayım, annemin parfümünün kokusu hala havada asılı duruyor.

Keşke işler son on yılda olduğu gibi gitmeseydi. Ailemle hiç yakın olmadım. Annem katı biriydi ve babam da sürekli iş için seyahat ederdi. Ve eğer söylentilere inanılacak olursa, annemi epeyce aldatmıştı. Ama yine de, içimde büyüyen bebeği doğurmaya karar verdiğimde bana böyle davranacaklarını beklemiyordum.

Korkunç bir hata yapıyorsun Brooke, annem neredeyse her konuştuğumuzda bana *bunu* söylerdi.

Onlara karşı durmak istedim ama zaten akıl sağlığıma zar zor tutunuyordum. Tek bildiğim bebeği istediğimdi. Doğmamış çocuğum için her şeyi yapardım, buna şehirdeki bir akrabamla yaşamayı kabul etmek de dahildi ve onların aylık çeklerini geçinebilmek ve eğitim alabilmek için kabul ettim. Bunu yapmak istemedim ama oğlumun kendi gururum yüzünden acı çekmesini de istemedim.

Raker'a dönmeme izin verilmediğini bile kabul ettim. Ziyaret için bile.

Ancak hemşirelik okulunu bitirdiğimde ve nihayet ailemin yardımı olmadan geçimimi sağlayabileceğim düzgün bir maaşım olduğunda, onlara karşı çıktım. Onlara artık paralarını almayacağımı söyledim. Ve Josh'la birlikte onları ziyaret etmek için Raker'a geri dönme hakkını istedim, aksi takdirde hiçbir ilişkimiz olmayacaktı. Onların küçük kirli sırrı olmaktan bıkmıştım.

Gerçekten kabul edeceklerini düşünmüştüm. Ben onların tek çocuğuydum ve Josh da onların tek torunuydu. Bize duydukları sevginin, lisede hamile kalan bir kızları olmasından duydukları utançtan daha büyük olması gerektiğine inanıyordum.

Yanılmışım.

Çeklerini iade etmeye başladıktan birkaç ay sonra, işten eve dönerken babam bana sürpriz yapmak için Queens'e gitti. Arkadaşlarımdan babalarına kıyasla babamın hep yakışıklı olduğunu düşünmüştüm.

-Kadınlar sokakta ona bakmak için dönerlerdi ama ilk kez ne kadar yaşlı görüldüğünü fark ettim. Gözlerinin altında torbalar ve gömleğinin düğmelerini zorlayan bir göbeği vardı. Saçları her zaman gümüşü görünürdü ama şimdi donuk gri görünüyordu.

Bunu yapma Brooke, diye yalvardı bana. Annen ve ben seni seviyoruz. Bunu biliyorsun.

Homurdanmışım. Beni sevseydin, benden utanmazdın.

Senden utanmıyoruz. Sadece Raker'a gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyoruz.

Ama neden?

Bugünlerde babamın kaşlarının arasında her zaman olan kırılganlık daha da derinleşti. *Bir kez olsun bize güvenemez misin, Brooke? Bunu senin iyiliğin için yapıyoruz.*

Babamın, oğlumla birlikte çocukluğumun geçtiği evi ziyaret edememem için bana mantıklı bir sebep sunmamasına hiç şaşırmadım. Bu yüzden onu geri çevirdim ve çeklerini karşılıksız olarak iade etmeye devam ettim. Bir yıl sonra bu fikri anladılar ve çekler gelmeyi bıraktı.

Şimdi buradayım, ölümlerinden birkaç ay sonra, memleketime geri döndüm. İşler ne kadar kötü gitse de o geceye kadar mutlu bir çocukluk geçirdim. Burası çocuğunuzun büyümesini isteyeceğiniz türden bir şehir.

Ama bu yatak odası onların varlığıyla lanetlenmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da gerçekten, tüm evi.

Yataktan kalktım ve odanın karşısındaki şifonyere doğru yürüdüm. Araba kazası haberini aldıktan sonra buraya geldiğimde, bu şifonyeri Josh ve benim fotoğraflarımla dolu bulmuştum. Beş yıl önce onları kestikten sonra fotoğraflar kesilmişti ama evin her yerinde, ilk doğduğum andan hayat tercihlerimi kabullenemedikleri için babamı gönderdiğim güne kadar hayatımı kapsayan düzinelerce fotoğraf vardı. Çoğunu kaldırdım ama birkaçını bıraktım. Örneğin, şifonyerin üzerinde Josh'un yaşlarındayken ailemle birlikte Noel kartı için poz verdiğimiz bir fotoğraf.

Şimdi fotoğrafı elime alıyorum ve gülümseyen, çizgisiz yüzüme bakıyorum. Annemle babamın birer eli omzumda ve küçük ailemizle duydukları gururla parlıyorlar. Onların hiç böyle baktıklarını hatırlamıyorum bile.

Her şeye rağmen ailemin beni sevdiğine inanıyorum. Bu fotoğraftaki gözlerinde bunu görebiliyorum. Ama aptal gururları ilişkimizin önüne geçti. Babasız oğlumla arkadaşlarının önünde geçit töreni yaparak küçük düşmektense bağlarımızı tamamen koparmayı tercih ettiler.

Ancak şimdi bu fotoğrafa baktığımda, babamın Queens'te beni görmeye geldiği o günü hatırlıyorum. Bana ulaşmak için en az beş saat boyunca araba kullanmıştı çünkü bu onun için çok önemliydi. İlk defa, motivasyonunun tamamen bencilce olup olmadığını merak ediyorum.

Bir kez olsun bize güvenemez misin, Brooke? Bunu senin iyiliğin için yapıyoruz.

Neredeyse...

Korkmuş gibiydi.

Ama bu çok saçma. Korkacak bir şey yoktu. Shane o anda parmaklıklar arkasındaydı, hayatının sonuna kadar. Bana ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. O adamdan güvendeydim.

Ve hala öyleyim.

BÖLÜM 21

ON BİR YIL ÖNCE

Erkek arkadaşınızla ilk kez seks yaptıktan sonra ondan duymak isteyeceğiniz en son şey "Kahretsin" sözüdür. Belki "bende uçuk var" sözü listede biraz daha üst sıralarda yer alabilir ama bu da iyi değil.

"Ne?" Dedim. "Neyin var?"

Shane terli ve kızarmış bir halde üzerimden yuvarlandı. Daha önce çok korkmuştum ama korkacak bir şey yoktu. Tatlı ve düşünceliydi, her zaman iyi olduğumdan ve her şeyin iyi hissettirdiğinden emin oluyordu... ya da en azından *kötü* olmadığından. Aklımı başımdan aldığını söyleyebilir miyim bilmiyorum ama ilk seferim için oldukça iyiydi. Ve şimdi bu kısımda bana sarılıp beni ne kadar sevdiğini ve bana hala saygı duyduğunu söylemesi gerekiyordu, ama bunun yerine kesinlikle tedirgin görünüyor.

"Ne?" Ona baskı yapıyorum.

"Sanırım..." Kaşlarını çatı. "Sanırım prezervatif çıktı."

"Ne?"

"Emin değilim," diyor çabucak. "Ama... şey, kapalı. Ve ben çıkarmadım. Bu yüzden ne zaman çıktığını merak ediyorum ve..."

"Kahretsin," diyorum.

Başım dönüyor. Ben 17 yaşındayım. On yedi yaşında hamile olamam. Hayatımın önümüzdeki on yılı için planlarım var, hiçbirisi çılgılık atan bir çocuk içermiyor. Üniversiteye gitmek istiyorum. Yüksek lisans. Dünyayı gezmek istiyorum. Aman Tanrım, bu çok kötü.

"Korkma, Brooke," diyor Shane. "Her şey yoluna girecek."

Zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. "Tam olarak nasıl iyi olacak?"

"Bak." Titreyen kolumu tutuyor. "Sadece bir kez oldu."

Çıkıp çıkmadığından bile emin değilim. Eminim iyi olacaktır."

"Şaka yapıyorsunuz. Kızlar her zaman 'sadece bir kez' hamile kalırlar."

"Pekâlâ," diyor çıldırıcı bir sakinlikle. "O zaman bir yolunu buluruz."

"*Nasıl?*"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama ne yapmaya karar verirsen ver, seni destekleyeceğim."

Ağzım hafifçe açık kalıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. Shane'in de gelecek için planları var. Üniversitede futbol bursu kazanmayı umuyor, böylece büyüdüğü hayattan daha iyi bir hayata sahip olabilecek. Bu sekiz kelime onun tüm planlarını yok edebilir. *Ne yapmaya karar verirsen ver, seni destekleyeceğim.* Ama yine de söyledi.

O anda bekâretimi kaybetmek için doğru adamı seçtiğimi anladım.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Ben de seni seviyorum."

Bu konuda hâlâ çıldırıyor olsam da kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Shane haklıydı. Sadece bir kez oldu ve hamile kalma ihtimalim çok düşük. Ve eğer bir şekilde hamile kalırsam, o beni destekleyecektir. Neye karar verirsem vereyim.

Dışarıdaki gök gürültüsüne ve koşuşturan düşüncelerime rağmen Shane'in kollarında uykuya dalıyorum. Ve çığlıkları duyana kadar bir daha uyanmadım.

BÖLÜM 22

MEVCUT GÜN

İkimiz mutfak masasında akşam yemeğini paylaşırken Josh, Margie'nin köftelerinden birini yerken cennette gibi. "Anne," diyor. "Bunlar yediğim en güzel köfteler."

"Oh, öyle mi?"

"Margie'nin onları nasıl yaptığını biliyor musun?" Cevap beklemeden kendi sorusunu kendisi yanıtlıyor: "Etin yanı sıra yumurta, ekmek kırıntısı ve Parmesan peyniri de koyardı. Parmesan peynirinin gizli malzeme olduğunu söylerdi."

"Evet, çok lezzetliler."

Josh çatalındaki köfteden bir ısırık daha alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Köfteleri nasıl yapıyorsun anne?"

Dondurulmuş köfte paketini açıyorum, birkaç tanesini bir tabağa koyuyorum ve mikrodalgada altmış saniye pişiriyorum. Eğer pişmemişlerse, otuz saniye daha bekletiyorum. "Hemen hemen aynı şekilde ama peynirsiz."

"Bir dahaki sefere yaparsan," diyor, "sana yardım ederim. Margie bana tam olarak ne yapacağımı söyledi."

Margie'nin onunla bu kadar iyi anlaşması güzel ama annem hayattayken Josh ile hiç bağ kuramamış olması beni üzüyor. Onunla asla köfte yapmazdı. Onunla ilişkiyi kestiğimde bile o kadar umursamadı.

Kapı çalıyor ve Josh otuz kadar köfte yemiş bir çocuk için şaşırtıcı bir enerjiyle yerinden fırlıyor. Yine de kapıya cevap vermeyi seviyor. İnanır mısınız, dünyada en sevdiği şeylerden biri bu. Neden olduğundan emin değilim, çünkü neredeyse her zaman sadece bir paket teslim eden bir adam oluyor.

Ön kapının kilidinin açıldığını duyuyorum, ardından yumuşak bir konuşma sesi geliyor. Bu çok garip. Josh neden teslimatçıyla konuşuyor?

Tabii teslimatçı değilse.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ki yirmi dokuz köfte yediğimi düşünürsek bu hiç de kolay değil. (Gerçekten çok iyidiler. Parmesan peynirinden olmalı.) Sürüne sürüne ön kapıya doğru ilerliyorum ve Tim Reese'den başkası ön kapıda durup Josh'la konuşmayınca ağzım açık kalıyor. Kapıdan bir metre kadar uzakta donup kaldım, hareket edemiyordum.

"Anne!" Josh sesleniyor. "Bak kim gelmiş! Bay Reese, müdür yardımcımız!"

Dudaklarında gergin bir gülümseme olan Tim'e bakıyorum. "Doğru ya. Ben, uh... Bloğun hemen aşağısında oturuyorum ve annem Florida'dan bu kurabiyeleri gönderdi ve ben de düşündüm ki..."

Bana biraz kurabiye getireceğini düşündü. Ama umduğundan fazlasını aldı.

"Kurabiye?" Josh umutla soruyor. Oğlum kurabiyeler konusunda heyecanlanamayacak kadar büyüdüğünde üzücü bir gün olacak. Dürüst olmak gerekirse, kurabiyeler beni *hâlâ* biraz heyecanlandırıyor. Ama şu anda onlara karşı herhangi bir heyecan duymakta zorlanıyorum. "Biraz alabilir miyim anne?"

"Elbette," diyorum sesimi çıkarmadan.

Tim elindeki beyaz kutuya bakıyor, sanki onu tuttuğunu bile unutmuş gibi. Gözlerini benden ayırmadan kutuyu Josh'un kollarına itiyor. "Hepsi senin," diyor.

"Anne." Josh kolumu çekiştiriyor. "Kaç tane içmeme izin var?" "Bir tane..."

"Bir tane mi? Bu *kadar* mı?"

"Tamam, iki tane sanırım."

"Ama ya küçüklerse?"

Aman Tanrım, şu anda odadan çıksa tüm kutuyu almasına izin verirdim. "Küçüklerse üç tane alabilirsin."

"Yaşasın!"

Josh elinde kurabiye kutusuyla koridordan aşağı iniyor ve Tim'le beni koridorda birbirimize bakarken bırakıyor. Tim başını salladı. "Bu senin oğlun mu? Josh bu mu?"

"Evet..."

Yüzündeki şaşkınlık neredeyse uzanıp ona sarılma isteği uyandırıyor. "Bana onun anaokulunda olduğunu söylemiştin."

"Bunu sana hiç söylemedim."

"Ama sen..." Omzumun üzerinden bakıyor. "Bir dakika dışarıda konuşabilir miyiz?"

Yapmamayı tercih ederim ama içimden bir ses başka seçeneğim olmadığını söylüyor. Her ne kadar korkuyor olsam da bu konuşmayı yapmamız gerekiyor. Bu konuyu oğlumun duyabileceği bir yerde konuşmak istemiyorum ve Tim de bunu biliyor.

Kapıyı arkamdan kapatarak ön verandaya çıkıyoruz. Tim'den sadece bir adım ötede duruyorum ve eskiden sahip olduğu çillerin kalıntılarını neredeyse seçebiliyorum. Eskiden yüzünü çok iyi tanırdım, kendi yüzümden bile daha iyi.

Çocukken birbirimizden ayrılmazdık. Ve bunun hep böyle olacağını düşünürdük - özellikle de Tim'in. Altı ya da yedi yaşlarındayken, her zaman beni de içine alacak şekilde gelecek hakkında konuşurdu. "*Evlendiğimizde beş yatak odalı büyük bir ev almalıyız*" gibi şeyler söylerdi. Bazen bu şekilde düşünmeyi hiç bırakmadığını, sadece yüksek sesle söylemeyi bıraktığını hissederdim.

"Brooke," diyor sessizce, "Josh kaç yaşında?"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, belki açtığımda bunların hepsi gerçekten garip bir rüya olur diye umuyorum. Sonra tekrar gözlerimi açıyorum.

Hayır. Rüya değil.

"On yaşında,"
diyorum.

"On mu?" Tim'in eli saçlarının arasında gezinirken titriyor. "On yaşında mı?"

"Doğru."

"Yani bu Shane'in... olduğu anlamına mı geliyor?"

Soruyu bitirmesine gerek yok. İkimiz de ne düşündüğünü biliyoruz. Ben de ona gerçeği söyleyebilirim. Bunu hak ediyor.

"Evet," diyorum. "Öyle."

"*Aman Tanrım.*" Tim hasta olacakmış gibi görünüyor. "Senin..."

"Artık şehri neden terk ettiğimi biliyorsun."

"Evet, ama..." Evimin kapısına bakıyor. "Josh babasının kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum." "*Shane* biliyor mu?"

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır. Hayatta olmaz."

Tim tekrar evimin kapısına bakıyor, gözleri her saniye daha da büyüyor. "Tanrım, Shane'e bile *benziyor*."

"Biliyorum." Dudağımı ısıyorum. "Ona benziyor ama Shane'e hiç **b e n z e m i y o r** . O gerçekten iyi bir çocuk."

"Oh *Tanrım*."

Tepkisi beklediğim gibi oldu. Tim Shane'den hiç hoşlanmazdı, yaptığı onca korkunç şeyden önce bile. Bu şekilde tepki vereceğini bilmeliydim.

Ama yine de izlemesi zor. Bazen insanlar tam olarak yapacaklarını düşündüğünüz şeyi yaparlar ve yine de sizi hayal kırıklığına uğratmayı başarırlar. "Bak..." Tim bir adım geri çekilir. "Sanırım gitsem iyi olacak. Bu kötü bir fikirdi."

Artık evlendiğimizde arka bahçeye iki katlı dev bir köpek kulübesi inşa edeceğimizi düşünmüyor. Ki bu iyi bir şey. O kadar büyük bir köpek kulübesi zaten pratik değildi.

Tim tam yola çıkmak üzereyken Josh evden fırlar. Hafif nefes nefese görünüyor ve dudakları kurabiye kırıntılarıyla kaplı. "Anne!" diyor. "Mutfak lavabosu bozulmuş."

Oh, harika. Bu akşam gittikçe daha iyi oluyor. "Emin misin?"

Josh ciddiyetle başını sallar. "Evet. Suyu açtığımda ya çok yavaş ya da çok hızlı akıyor ve her yerim su oldu!"

Queens'teki eski dairemi özlüyorum. Bir ev sahibimiz ve kapıcımız vardı ve bir şey bozulduğunda tek yapmam gereken onları aramaktı. Sanırım lavaboyu kendim tamir etmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Tim?" Kaçmadan önce sorsam iyi olacak. "Arayabileceğim bir tesisatçı tanı mıyorsun, değil mi?"

Tim hafifçe kaşlarını çatarak eve bakıyor. "İstersen bir göz atabilirim."

"Bir lavabonun nasıl tamir edileceğini biliyor musun?"

"Olabilir. Evin etrafındaki şeyleri tamir etme konusunda oldukça iyiyim."

Onu geri çevirecek değilim. Tesisatçılar pahalıdır ve ailem bana bu evi bırakmış olsa da, vergiler payını aldıktan sonra bana fazla para bırakmadılar. "Tamam, teşekkürler."

Tim beni eve kadar takip ediyor. Bu garip çünkü bu eve binlerce olmasa da yüzlerce kez geldi ama uzun zamandır ve ikimiz b ü y ü d ü ğ ü m ü z d e n beri gelmedi. Evdeki eşyaların çoğunu hiç değiştirmedim.

Ailemin mobilyaları vardı ama bizim çocukluğumuzdaki mobilyalarla aynı değil. Farklı görünüyor ama aynı. Tim'in kendisi gibi.

"Alet çantanız var mı?"

Bir an düşündüm. "Babam garajda bir tane saklıyordu." "Ben alırım!" Josh diyor ki.

Josh babamın alet çantasını almak için garaja koşarken Tim ve ben orada garip bir şekilde duruyoruz. Neyse ki uzun sürmedi. Bir dakika sonra elinde kendisinden daha ağırmış gibi görünen siyah bir alet kutusuyla geri döndü.

"Pekâlâ," diyor Tim. "Hadi yapalım şunu." Büyük gözlerle kendisini izleyen Josh'a bakıyor. "Bunu tek başıma halledebilir miyim bilmiyorum. Sence bana yardım edebilir misin?"

"Evet!"

Lavaboyu tamir ederken kurabiyelerden daha heyecanlı görünüyordu.

İlk beş dakikayı Tim ve Josh'u endişeyle izleyerek geçiriyorum ama sonra iki insanın bir lavaboyu tamir etmesini izlemenin ne kadar sıkıcı olduğunu fark ediyorum ve okumak için oturma odasına gidiyorum. Çok fazla gürültü ve aralıklı akan su var ve bir noktada ikisinin de güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

Yaklaşık bir saat sonra Tim ellerini kot pantolonuna silerek mutfaktan çıkar. Josh da bir saniye sonra onu takip eder. "Anne, tamir ettik! Bay Reese lavaboyu tamir etti!"

Tim'in yüzünde bir gülümseme belirir. "Aslında işin çoğunu Josh yaptı. Ben sadece izliyordum."

"Ve sen de o cıvatayı sıkmana yardım ettin." "Bu doğru. Bunu ben yaptım."

Josh Tim'e gülümsüyor. "Şimdi üst katta sürekli düşen kapı kolunu tamir edebilirsin. Ben de yardım ederim."

Tim'in gülümsemesi duraksar. "Şey..."

Koltuktan kalktım. "Josh, Bay Reese evimizdeki her şeyi tamir edemeyecek kadar meşgul. Ve geç oluyor."

Josh'ın yüzü düştü. Sanki biri ona köpeğinin öldüğünü söylemiş gibi görünüyor. "Oh."

"Ama yarın uğrayabilirim," diye ekliyor Tim. "Yani, annen için sorun olmazsa."

"Benim için sorun yok." Gözlerim Tim'inkilerle buluştu. "Eğer senin için sorun değilse." "Benim için sorun yok."

Josh ikimizin arasına bakıyor, yüzü buruşmuş. "Peki... kapı kolunu tamir ediyor muyuz?"

"Elbette," diyor Tim. "Yarın, tamam mı?"

Tim'i kapıya kadar geçirirken Josh'u yatmaya hazırlanması için gönderdim. Açıkçası yaptığımız konuşmadan sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. Ama şimdi neredeyse unutulmuş gibi görünüyor. Gerçi Tim'in unutmadığından eminim.

Tim dışarı çıkarken duraklıyoruz. "Bunu yaptığın için teşekkürler," diyorum.

"Sorun değil." Bir an bana bakıyor, sonra ne söyleyeceğini düşünüyor. "Haklıydın, Brooke."

"Ben mi? Ne hakkında?" "O iyi bir çocuk."

Bu sözlerin ardından Tim arkasını döner ve kendi evine doğru yola koyulur.

BÖLÜM 23

ON BİR YIL ÖNCE

Sarsılarak uyandım. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor. Shane'in evindeyim ve o yanımdaki yatakta yatıyor, hala derin derin nefes alıyor. Ama bir şey duydum. Bir çığlık. Bundan eminim.

Saatime baktım. Saat sabahın üçü.

"Shane." Gözleri açılana kadar çıplak omzunu sarsıyorum. "Bir şey duydum."

"Ha?" Elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor. "Neyin var?" "Bir-"

Ve sonra tekrar duyuyoruz. Kan donduran bir çığlık, ancak bu sefer bir kelimenin haykırıldığını açıkça **g ö r e b i l i y o r u m** :

"Brooke!"

Shane yatakta dimdik oturuyor, aniden benim kadar uyanmış hissediyor. Bacaklarını yatağın kenarına atıyor ve bol mavi kot pantolonunun içine atlıyor. Ben dar kot pantolonumla uğraşırken o kafasına bir tişört geçiriyor. Yatak odasının kapısına uzandığında hâlâ çoraplarının içindeydi.

"Nereye gidiyorsun?" Endişeyle sordum.

Bakışları kapı koluna kaydı. "Aşağıda biri çığlık atıyordu. Kontrol etmem gerek."

"Bensiz olmaz."

Beni bu odada yalnız bırakmasına imkân yok. Kotumun düğmelerini ilikledim ve kazağımı giydim.

"Burada kalmalısın," diyor Shane. "Güvenli olmayabilir."

"Ben de gelmek istiyorum."

Shane tekrar itiraz etmek için ağzını açıyor ama sözcükler bir başka çığlıkla bastırılıyor:

"Brooke!"

Odadan çıkıyoruz ve merdivenlerin başında Kayla ve Tim ile karşılaşıyoruz. İki de bizim gibi aceleyle kıyafetlerini giymiş gibi görünüyorlar.

yaptı. Orada ne yaptıklarını merak ediyorum. Umarım çoğunlukla uyuyorlardır. "Bunu duydun mu?" Tim soruyor. Kayla onun koluna yapışmış.

Shane ciddiyle başını sallıyor. Hepimiz aşağıya bakıyoruz ve ikinci kattan bile ön kapının ardına kadar açık olduğunu görebiliyoruz. Yağmur damlaları kapının hemen içindeki halıyı ıslatıyor.

"Chelsea," diye mırıldanıyorum.

Çılgılık atan Chelsea olmalıydı. Çünkü Kayla değildi ve ben de değildim, yani geriye bir tek Chelsea kaldı. Ama neden benim adımlı söyleyin ki? Bir sorun varsa neden Brandon'ı çağırmadı? Tabii...

Brandon onu incitecek bir şey yaptıysa, onu öldürecekim.

Shane merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı. Sırada Tim var, ben de üçüncüyüm. Kayla geride kalıyor, uzak bir dördüncü. Onu suçlamıyorum. Hiçbirimizle çok iyi arkadaş değil ve bir sorun çıkarsa muhtemelen karışmak istemez.

Shane önce ön kapıya ulaşır. Kapının çerçevesine tutunarak küçük verandaya doğru eğilir. Sonra gözlerini kocaman açmasına neden olan bir şey görür ve bir adım geri çekilir.

Sonra hıçkırık sesleri duydum.

Tim ikinci olarak verandaya çıkar. O da Shane gibi tepki verdi. Bu noktada, neler olduğunu öğrenmek için çılgına dönmüştüm. Ön kapıya giderken neredeyse ayaklarım takılıyordu. Ve dışarı çıktığımda.

Oh. Oh Tanrım...

Chelsea, nemli verandada sırtüstü yatan Brandon'ın yanında diz çökmüş, göğsü koyu kırmızı kan içinde. Aynı koyu kırmızı madde ağzından da damlıyor ve gözleri açık, hiçbir şeye bakmıyor. Chelsea onun elini tutmuş, yağmur üzerlerine yağarken kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyor.

"Ne oldu?" İdare ediyorum.

"Oh, Brooke!" Chelsea ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. Kıyafetlerime kan ve su bulaşmasına rağmen bana sarılıyor. "Brandon yatakta olmadığı için aşağı indim. Kapının açık olduğunu görünce dışarı baktım ve..."

"O öldü mü?" Kayla ciyaklıyor. Kusacakmış gibi görünüyor.

Tim cesedin yanında diz çöküyor. Parmaklarını Brandon'ın boynuna koyarak nabız arar. Başını sallar. "O öldü."

Chelsea daha yüksek sesle hıçkırıklara boğuluyor. Hâlâ bana tutunuyor ve ben de onu çoğunlukla dik tuttuğumu hissediyorum. Birkaç saniye sonra ikimiz de yerde olacağız.

Shane bana "Onu eve götür," dedi. "Dışarıda olanlarla biz ilgileniriz."

Kayla ve ben Chelsea'nin eve dönmesine yardım edip onu kanepeye yatırdık. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, ağlamasını durduramıyor. Ben onun sırtını ovarken Kayla da telefonunun çekmediğini öğrenince sehpanın üzerine bıraktığı telefonuna uzanıyor. Ekranı baktı.

"Hâlâ çekmiyor," diye homurdanıyor. Kapıya bakıyor ve sesleniyor: "Shane, sabit hat var demiştin, değil mi? Nerede bu hat? Polisi aramak zorundayız."

"Kitaplığın yanında!" diye geri sesleniyor.

Kayla göz açıp kapayıncaya kadar kitaplığa gider. Telsiz bir telefon alır. Telefonun bir düğmesine basıyor ve kulağına dayıyor. Kaşlarını çatır, telefonu kulağından çeker ve başka bir düğmeye basar.

"Shane!" Sesi histerik bir hal almıştı. "Telefon çalışmıyor!"

Akşamın erken saatlerine göre daha yumuşak olmasına rağmen bir gök gürültüsü evi sallıyor.

"Shane!" Kayla çığlık atıyor.

Birkaç saniye sonra Shane, kapıyı arkasından çarparak eve girer. Yüzü hafif pembedir, saçları ve gömleği nemlidir. Kayla'nın elinde telsiz telefonla durduğu yere doğru ilerler ve telefonu elinden alır. Kayla ellerini birbirine vurarak onu izler.

"Telefon çalışmıyor," dedi. "Fırtına telefon hatlarına zarar vermiş olmalı."

Kayla'nın gözleri odanın içinde uçuşuyor. "Yani polisi aramanın bir yolu yok mu?"

"Hayır."

Başını iki yana sallar. "O zaman ben buradan gidiyorum. Chelsea, arabanın anahtarları nerede?"

Shane dudaklarını birbirine bastırır. "Kayla, bir dakika sakın olur musun?"

Şimşekler çakıyor, Kayla'nın küçük yüzünü aydınlatıyor ve neredeyse şeytani görünmesine neden oluyor. "Hayır, sakınleşmeyeceğim. Az önce birileri öldürüldü"

Bu evin elektriği ve telefonu kesik. *Hemen* buradan gidiyorum. Gelmek istemezseniz, kasabaya döndüğümde bir polis arabası gönderirim."

Shane yüzünü buruşturur. "Kayla..."

Kayla ona bir bakış atar. "Gitmemiz gerek Shane. Neden gitmemizi istemiyorsun?"

Kayla iyi bir noktaya değindi. Suç mahallini terk etmek istemeyiz ama polisle irtibata geçmeliyiz. Ve eğer telefon hatları kesikse, karakola arabayla gitmek zorundayız. Ailem bu gece ne yaptığımı öğrenince beni kesinlikle yıkacak ama bunu düşünemem. Birisi öldü.

Ve bu odadan birinin sorumlu olma ihtimali çok yüksek.

Chelsea ayağa kalkar, gözleri hâlâ nemlidir. "Kayla haklı. Buradan çıkmak zorundayız. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum..." Gözlerini kaldırıp önce Shane'e, sonra da kapı aralığında bekleyen Tim'e bakıyor. "Ama belli ki bir tür tehlikenin içindeyiz. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Aynı fikirdeyim.

Chelsea ve Kayla tamamen yetersiz ayakkabılarını ve paltolarını giyip, hâlâ şiddetle yağın yağmura aldırmadan evden dışarı çıkıyorlar. Ben de kendi spor ayakkabılarımı giyiyorum ama ön kapının önünde oluşan buz gibi nehirle başa çıkamıyorum. Spor ayakkabılarım çamur ve dondurucu soğuk suyla doluyor. Eve gitmek ve bu korku gösterisinden uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.

Ama Chelsea'nin Beetle'ına doluşup eve dönmeden hemen önce durdu. Neye baktığını anlamadan bir saniye önce nefesini keskin bir şekilde içine çektiğini duyuyorum.

Dört lastiği de kesilmişti. "Bu da ne?"

diye soluk soluğa kalıyor.

Arabasının yanından Shane'in Chevy'sine gidiyoruz ve durum aynı. Lastikler paramparça olmuş.

"Ne oluyor be?" Shane lastiklerindeki hasarı incelerken artık çok öfkeli. "Bunu kim yapmış olabilir?"

Kayla geriye doğru adım atıyor, başını sallarken göğsüne sarılıyor. "Birileri buradan çıkmamızı istemiyor."

"Kayla..." Tim onun koluna uzanır. "Bak, bunu çözeceğiz-"

"Hayır!" Kayla ondan uzaklaşır, gözleri birden vahşileşir. "İçinizden biri onu öldürdü. Bunu içinizden biri yaptı ve şimdi de geri kalanımızın kaçmasını istemiyorsunuz."

"Kayla, bu çılgınlık," diyor Chelsea. "Öyle mi?" Kayla gözyaşlarını geri kırıyor.

"Evet!" Chelsea, uçları ağarmış, sıırıslıklam siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor. "Tim ve Shane katil değiller. *Değillerdir.*"

"Belki de *sendin*," diye karşılık veriyor Kayla. "*Ben mi?*"

"Tabii, neden olmasın? Ne de olsa herkes Brandon'ın seni aldattığını biliyor. Belki de ikiniz tartıştınız ve bu onun için iyi bitmedi."

Chelsea'nin dudakları ürkmüş bir O harfi aldı. "Seni kaltak..."

Kayla'nın sağ gözünden bir damla yaş kaçıyor. Elinin tersiyle silerek yanağına rimelini bulaştırıyor. Gözleri dördümüz arasında gidip geliyor, nefes alışları her saniye daha da hızlanıyor. "Buradan çıkıyorum, araba olsun ya da olmasın."

"Kayla, yapma-" diye söze başlıyor Shane.

Ama artık çok geç. Kayla arkasını döndü ve çiftlik evine giden kötü döşenmiş patikadan diğer yöne doğru koşuyor, yağmur suyu ayak bileklerine kadar ulaşıyor, sanki sığ bir dereye yüzüyormuş gibi. Muhtemelen, bu pijama partisi sırasında dışarıda fazla kalmayacağını düşünmüş olacak ki, bir zamanlar şık bir deri trençkot olan ve yağmurdan mahvolmadan önce üzerine bir çift kalın topuklu ayakkabı giymiş. Benim montum ve spor ayakkabılarım daha iyi değil ama yine de onu takip etmek istiyorum.

Ancak 20 metre gidebildi. Ayağı bir şeye mi takıldı bilmiyorum ama hızlı bir dalışla yerdeki çamurlu suya düşüyor. Tim yüksek sesle küfrediyor, sonra da peşinden koşuyor.

"Beyaz Atlı Prens'in gidişine bak," diye mırıldanıyor Chelsea nefesinin altında. Ona bir bakış fırlatıyorum. "Ne? Sence ona yardım etmemeli mi?"

Chelsea cevap vermiyor, sadece düzensiz bir nefes alıyor. Kayla gibi onun da makyajı yüzüne akmış, neredeyse manyak gibi görünüyordu. İyi ki bu gece sadece ruj sürmüştüm, o da Shane'le öpüşürken büyük ölçüde bulaşmış.

Kayla ilk başta Tim'in ona yardım etmesine izin vermeyecek gibi görünse de sonunda onun elini kabul eder ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verir. Kayla

Arkasında kalan ve her geçen saniye daha da sular altında kalan yola zgn bir bakış atıyor ve Tim'i çiftlik evine kadar takip ediyor. Yüzünün gzyaşılarından mı yoksa yağmurdan mı nemli olduğunu söylemek zor.

Shane n kapıda bekliyor ve Kayla verandaya çıkarken ona bir göz atıyor. "İyi misin?"

Ona ters ters bakıyor ama tek kelime etmiyor.

"Hadi içeri girelim," diyor Tim. "En azından kuru olur."

Bu açıklamayla birlikte, Kayla'yı kurtarıırken ne kadar ısılandığını fark etmeden edemiyorum. Aslında hepimiz sırlısıklamız. Bir grup boğulmuş fareye benziyoruz. Kayla çamurda kayıp düştüğünde en kötüsünü yaşıadı. Koyu renk saçları kafatasına yapışmış ve trenkotunun derisinden soyulması gerekecek gibi görünüyor. Yüzünde, mahvolmuş makyajıyla karışmış çamur lekeleri var.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Kayla ona tısılıyor. "Beni hiçbir çıkış yolu olmadan eve hapsetmek..."

"Hey..." Tim ellerini kaldırır. "Sadece söylüyorum... burada hastalanmak istemeyiz..."

"Hasta!" Brandon'ın hâlâ verandada yatan cesedine dehşetle bakıyor. "Biri ld! Ve bunu içinizden biri yaptı! Yapmış olmalısınız..."

"Kayla..." Tim ona doğru dikkatli bir adım atar. "Sakinleşmen gerek..."

"Sakinleşmeyeceğim!" Bir adım geri atıyor, neredeyse kendi topuklarının üzerinde tkezliyor. "Hibirinize güvenmiyorum. O yüzden elektrikler gelene kadar beni rahat bırakın."

Bu sözlerin ardından Kayla koşarak eve geri döner. Ayak sesleri merdivenlerde kaybolur ve yatak odası kapılarından birinin çarpma sesi evin içinde yankılanır.

BÖLÜM 24

MEVCUT GÜN

Ertesi sabah kliniğime başlamadan önce Shane'i kontrol etmek için revire gidiyorum.

Yanıp sönen ışıklarla dolu başka bir uzun koridorda yürürken, arkamdan bir ses adımı haykırıyor. Duraklayıp arkamı döndüğümde Marcus Hunt'ın koridorda koşarak bana doğru geldiğini görüyorum.

Harika. Şimdi ne olacak?

Umarım beni randevu için taciz etmeye başlamaz. Her şeyin üstüne bir de bununla uğraşamam. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, arabama doğru yürürken biber gazımı çantamda bırakmak yerine elimde taşımaya başlayacağım. O şeyden bir fıs sıkarsam beni rahat bırakmasını bilir.

"Brooke." Önümde kayarak durdu. "Hey."

"Merhaba." Gözlerini kaçırıyorum. "Ne istiyorsunuz Memur Hunt?"

Sert mavi infaz koruma memuru üniformasının yakasını çekiştiriyor. "Bana Marcus diyebilirsin."

Buna cevap vermem. "Neye ihtiyacın var?"

Pantolonunun cebine tıktığı birkaç kâğıdı aldı. Onları bana uzattı - örümcekli el yazısıyla doldurulmuşlardı. Kağıdın üstündeki isim Malcolm Carpenter.

"Carpenter için o yatağı almaya çalıştığını biliyorum," diyor. "Birkaç yıl önce biri için bir tane almıştık ve doldurulması gereken formların bunlar olduğunu hatırladım. Sizin için doldurabildiğim kadarını doldurmaya çalıştım."

Şaşkınlıkla elimdeki kâğıtlara bakıyorum. Bay Carpenter için o yatağı almak için çok az çabalamıştım ve Dorothy aktif bir şekilde yatağı almamı engellemeye çalışıyordu. Kendisiyle hiç tanışmamış olmama rağmen, görünüşe göre benim sorumlu doktorum olan Dr. Wittenberg'i bile aramaya çalıştım ve onunla da bağlantı kuramadım.

"Vay canına," dedim. "Çok teşekkürler."

"Sorun değil." Bana göz kırpmıyor. "Hey, aynı takımdayız, değil mi?"

"Doğru..." Benden tekrar içki isteyerek devam etmesini bekliyorum ama yapmıyor. "Neyse, revire uğrasam iyi olacak. İyi görünüyorsa Nelson'ı serbest bırakacağım."

Shane'in adı geçince Hunt'ın gözleri kararıyor. Başını revir kapısına doğru çeviriyor, bakışları fokurduyor. Shane'den nefret ediyor ve neden nefret ettiği de belli değil. Dorothy'ye göre Shane hapishanede geçirdiği süre boyunca özellikle kötü bir şey yapmamış.

"Shane Nelson ile bir sorununuz olduğu için üzgünüm," diyorum. "Ama o benimle gayet iyiydi."

Bir keresinde beni öldürmeye çalışması dışında.

"Bahse girerim sana iyi davranmıştır," diye homurdandı Hunt.

"Ve eğer güvenliğimle ilgili bir endişem olursa, bunu ilk bilen sen olacaksın." Gözlerine bakıyorum. "Söz veriyorum."

Bunu düşünüyor. "Sadece çok dikkatli ol." "Olacağım."

Gerçekten dikkatli olacağımı düşünmüyormuş gibi başını sallıyor ve haklı. Shane yıllar önce bana her ne zarar vermeye çalıştıysa, şimdi etrafı gerektiğinde onu vurabilecek gardiyanlarla çevriliyken bir şey deneyeceğini sanmıyorum. Ve gerçek şu ki, şimdi ona baktığımda, bunu yapabileceğini hayal etmek zor. Mahkeme salonundayken bile, nefes borumdaki havanın kesildiği anı kafamda hala tazeyken, Shane'e bakıp onun beni öldürmeye çalıştığını hayal etmek zordu. O sadece Shane gibi görünüyordu - futbol sahasında aşık olduğum çocuk.

Ona o korkunç şeyleri neyin yaptırdığını hâlâ anlayamıyorum. Kişilik bölünmesi mi? Bir anlık delilik mi? Ama fark etmez. Her iki şekilde de, bedelini ödüyor.

Raker Cezaevindeki revir, temel tıbbi tedavileri uygulayabildiğimiz altı yataklı küçük bir birimdir. Damardan antibiyotik verebilir, sıvı verebilir ve genel nüfusa dahil olamayacak kadar hasta olan ancak hastanede kalacak kadar hasta olmayan hastaları izleyebiliriz. Sabahları ilk iş olarak ziyaretlerimi yapmak için orada duruyorum, sonra ayrılmadan önce bir kez daha duruyorum.

Shane şu anda revirde yatak işgal eden tek mahkûm. şiltelerden birinin üzerinde düz bir şekilde yatıyor, gözleri kapalı, alnındaki morluk dünkünden çok daha koyu. Dorothy dün prangalı olmasına gerek olmadığını söylemiş olsa da, bir bacağı karyolaya zincirlenmiş durumda.

Revir masasında Charlene adında genç ve taze yüzlü bir hemşire yardımcısı oturuyor. Ona doğru yürüyorum ve yataklara doğru başımı sallıyorum. "Nelson geceyi iyi geçirdi mi?"

"Evet, sorun yok."

Sormadan edemiyorum: "Neden karyolaya zincirlenmiş?"

Charlene omuz silkiyor. "Hunt dün eve gitmeden önce buraya geldi ve onu kelepçeledi. Nedenini bilmiyorum. Çoğunlukla sadece uyuyordu. Sadece kahvaltı için uyandı. Baş ağrısı için ona biraz Tylenol verdim ve gerçekten çok nazikti. Çok kibardı."

"Güzel," dedim.

"O da çok tatlı, değil mi?" Kıkırdıyor, sonra yüzü kızarıyor. "Daha fazla dışarı çıkmalıyım, ha?"

"Evet..."

Shane'in hâlâ uyuyor gibi görüldüğü üçüncü yatağı bakıyor. "Buraya gelmek için ne yaptığını merak ediyorum."

Charlene, Raker bölgesinden olsa bile Shane'in duruşması sırasındaki heyecanı hatırlamayacak kadar genç. Ama ona ipucu verecek kişi ben olmayacağım. "Ben... Ben bilmiyorum."

"Eskiden onları Google'da arardım," diye devam ediyor. "Bu adamların çoğu haberlere konu olacak kadar kötü bir şey yapmış. Ama bunu öğrenmek her zaman çok üzücü olmuştur. Bilmemeyi tercih ederim."

"Evet," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Charlene'i evrak işleriyle baş başa bırakıp Shane'in hâlâ uyuduğı yatağı doğru yürüyorum. Bir süre onu izledim, hafifçe aralanmış dudaklarının arasından usulca hava üfledim. Yatağının üzerinde gezinmemin onu uyandıracağını umuyordum ama uyandırmadı. Ben de uzanıp omzuna dokundum.

Shane'in göz kapakları titriyor ve uzanıp ellerinin taşaklarıyla onları ovuyor. Ellerini çektiğinde bana göz kırpmıyor. Gözleri genişliyor ve nefesini içine çekiyor. "Brooke..."

"Shane?" Ben de öyle dedim.

Tekrar göz kırptıyor. "Ah, özür dilerim, ben... sadece uyandığımda senin orada olman garipti. Biraz daha vucubiydi."

"Evet, anlıyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Yatağın başını kaldırmak için düğmeyi kullanırken esniyor. "Sanki kafam bir masaya çarpmış gibi." Bana zayıf bir gülümseme sunuyor. "Ben iyiyim. Sadece başım ağrıyor."

"Bir ile on arasında ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. Belki dört. Beş mi?"

"Mide bulantısı? Baş dönmesi? Kafa karışıklığı?"

"Hayır, ben iyiyim." Sağ ayak bileğini yerinde tutan kelepçe tarafından hafifçe engellenerek yataktaki pozisyonunu ayarlamaya çalışıyor. "Sadece başım ağrıyor. Hepsi bu."

Ayak bileğindeki kelepçeye bakıyorum. "Memur Hunt'a onu çıkarmasını söyleyebilirim."

"Hayır." Elini sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, artık bu tür şeylere alıştım. Büyütülecek bir şey değil. Ve eğer konuyu zorlarsan, benden daha çok nefret edecek."

"Peki. Sen öyle diyorsan..."

Shane'i kafa taramasına göndermemi gerektirecek herhangi bir sorun olmadığını doğrulamak için nörolojik muayene yapıyorum. Söylediği gibi iyi görünüyor. Sadece kafasındaki çürük. Yine de kalem ışığını gözlerine tuttuğumda yüzünü buruşturduğunu fark ettim. Söylediğinden daha kötü bir baş ağrısı var.

"Baş ağrınız için daha güçlü bir şey ister misiniz?"

Parmaklarıyla şakağına masaj yapıyor. "Hayır, bir şeyim yok. Bir Tylenol aldım. İdare edebilirim."

Elise'in neden dosyasına "ilaç arıyor" yazdığını bilmiyorum. Adam açıkça acı çekiyor ve bir şey istemek bile istemiyor. "Oldukça rahatsız görünüyorsun. İstersen sana bir Fioricet verebilirim?"

Minnetle başını sallıyor. "Tamam, tabii, ben de biraz alayım." "Sorun değil."

"Ayrıca..." Kahverengi gözleri bana bakıyor. "Dün konuştuğumuz konuyu bir daha açmayacağıma söz veriyorum."

Çenem gerildi. "Güzel."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diyor, "ve sana ne söylersem söyleyeyim ciddiye almayacağını da biliyorum..."

"Shane..."

"Ama size söylemem gereken bir şey var..." Sanki sözlerini bitirmeden gitmemden korkuyormuş gibi kelimeleri hızla dökülüyor, ki bu gerçek bir olasılık. "Söylemezsem kendimi asla affetmem..."

"Lütfen bunu yapma, Shane..."

"Reese'den uzak durmalısın." Hafif kan çanağına dönmüş gözleri kocaman, bana bakıyor. "Bunu benim için yap. Tamam mı?"

"Shane..."

"Benim bir... katil olduğumu düşünmen umurumda değil," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sadece... Tim Reese'den uzak durmalısın. O tehlikeli biri. *Lütfen*, Brooke." Gözlerinin içine bakıyorum ve orada gerçek bir korku var. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Tim'in tehlikeli olduğunu nasıl düşünebildiğini anlamıyorum. Tim'in tehlikeli olmadığı çok açık. Onun hakkında buna asla inanamazdım. Shane'in

numara yapıyor olabilir.

Öyle olmak

zorunda.

"İyi,"

diyorum.

"Gerçekten mi?"

"*Evet.*"

Yatağa yaslanıyor, yüz hatları gevşiyor. "Teşekkür ederim, Brooke."

Bu ona ilk yalan söyleyişim olmayacak.

BÖLÜM 25

ON BİR YIL ÖNCE

Chelsea, Brandon'ın cesedinin üzerine diz çökmüş, sessizce hıçkırarak ağlamaktadır. Bir elini uzatıp onun gevşemiş çenesinde gezdiriyor. Geri kalanımız verandada duruyor, çocuklar rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Shane de bu olaya çok üzölmüş olmalı -Brandon onun en iyi arkadaşıydı- ama cesedi bulduğumuzdan beri pek bir şey söylemedi. Genç bir erkeğin Chelsea'nin yaptığı gibi ağlamaya başlamasını beklemezdim.

Chelsea gözyaşları içindeki yüzünü kaldırıp bize bakıyor. "Cesedi ne yapacağız?"

Shane ve Tim karşılıklı bakışırılar. "Onu burada bırakacağız," diyor Shane.

"Onu öylece bırakacak mısınız?" Chelsea ayağa kalkarken patladı. "Soğukta dışarıda mı?"

Geri kalanımızın düşündüğü şeyi, yani Brandon'ın soğuktan rahatsız olmayacağını söylemiyorum. Artık rahatsız olmayacak.

"Çarşaf dolabında fazladan battaniyelerim var," diyor Shane, "eğer istersen."

Chelsea bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Üçümüz verandada beklerken Shane eve geri dönüyor. Tim benden sadece birkaç santim uzakta duruyor - o kadar yakın ki neredeyse vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Elini uzatıp benimkiyle temas kuruyor ve kapı tekrar çarparak açılmadan ve Shane battaniyeyle dönmeden önce bir anlığına rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Yün battaniye gök mavisi ve kaşıındırarak gibi görünüyor, ancak Brandon buna pek aldırış etmeyecek. Chelsea battaniyeyi yavaşça vücudunun alt kısmına seriyor, kafasına geçirip geçirmemesi gerektiğinden emin değölmüş gibi duraklıyor. Sonunda yüzünü de örterek erkek arkadaşını ön verandada kararan bir yumrudan başka bir şeye dönüştürmüyor.

Parmak uçlarını dudaklarına bastırıyor, sonra da ona uzatıyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

Öyle miydi? Gerçekten yaptı mı? Daha dün telefonda konuşuyorduk ve dedi ki, "*O aldatan pislikten nefret ediyorum.*"

Sanki bizden de bir şeyler söylememizi bekliyormuş gibi bize baktı. Brandon'ı pek tanıımıyordum ve tanıdıklarım da pek hoşuma gitmiyordu. Ama Chelsea'yi yüzüstü bırakmak istemediğim için mırıldandım: "Seni özleyeceğiz Brandon."

"Seni özledim," diye araya girdi Tim, Brandon'dan en az benim kadar hoşlanmasa da.

Chelsea, gözleri cam gibi olan Shane'e bakar. "Bunu sana kimin yaptığını bulacağız, dostum," diyor Shane. "Ve bunu ona ödeteceğiz."

Brandon'la vedalaştığımızı göre, Chelsea bir sonraki hamlemiz için seçeneklerimizi belirlemek üzere eve geri dönmeyi kabul ediyor. Ne yazık ki bu seçenekler sınırlı. Telefon hatları kesik, ya fırtınadan ya da daha uğursuz bir şeyden. İki aracımızın da lastikleri patlamış. Ve dışarıdaki fırtına her zamanki gibi şiddetini koruyor.

"Kayla'nın ana yola kadar yürürken pek şansı yoktu." Chelsea oturma odasının ortasında durmuş, uzun saçlarındaki suyu sıkıyor. "Ama eminim içinizden biri başarabilir. O kadar da uzak değil, değil mi? Bir mil falan mı?"

"Bir buçuk mil." Shane yüzünü buruşturur. "Yolun ne kadar kaygan olduğunu gördün, bu yüzden zor bir yürüyüş olacak. Ama beni daha çok endişelendiren şey, rüzgârın şiddetiyle elektrik hatlarının devrilmiş olabileceği. Yanlış bir adım atarsan elektrik çarpabilir."

Harika. Yani seçeneklerimiz, etrafta gizlenen bir katille burada kalmak ya da boğulma veya elektrik çarpması riskini almak.

Shane, "Bence fırtına dinene kadar yerimizde kalmalıyız," diyor. "En azından telefon hizmetimiz geri gelebilir. Yollar da kuruyacaktır."

Kaşlarımı kaldırarak Tim'e bakıyorum. Uzun bir iç geçirdi. "Katılıyorum. Şu anda dışarısı güvenli değil."

Çocukların ikisi de oldukları yerde kalmaktan yana görünüyor. Chelsea'ye bakıyorum, tamamen su içinde kalmış. Her zaman su geçirmez rimel sürmesine rağmen rimeli eriyip yanaklarından aşağı akan çizgiler haline gelmiş. Sanırım su geçirmez maskara fırtınayla baş edemiyor.

"Brooke," diyor, "seninle konuşabilir miyim?" Çocuklara bakıyor. "Yalnız."

Cevap beklemedi. Beni kolumdan tutup odadan dışarı çekiyor, Shane ve Tim'i arkamızdan bakakalıyor. Arka kapıya gelene kadar durmadı, kapıyı açıp beni dışarı çekti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Chelsea, dışarısı soğuk!" Kollarımı göğsüme sarıyorum. "İçeri dönebilir miyiz?"

"Hayır." Chelsea neredeyse suçlayıcı bir ifadeyle arka kapıya bakıyor. "Gerçekten çok korkuyorum, Brooke. Bunu Brandon'a biri yaptı. Onlar... o bıçaklandı. Biri onu bıçaklayarak öldürmüş! O öldü!"

"Biliyorum..."

Elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Burada güvende değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi? Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Kaçmaya çalıştığında Kayla'ya ne olduğunu gördün..."

Gözleri akan maskarayla vahşi görünüyor. "Kayla takımdaki en kötü amigo kızdı - bir antrenman seansını bile zar zor tamamlayabiliyordu. Sen ve ben, bahse girerim başarabiliriz. Biz yapamazsak da çocuklar kesinlikle yapabilir."

"Ama Shane'in elektrik hatları hakkında söylediklerini duydunuz..."

"Belki de gitmemizi istemiyordur. Bunu hiç düşündün mü?"

Evet, bunu ben de düşünmüştüm. Ama yine de mantıklı. Dışarıdaki karmaşada dolaşmak beni heyecanlandırmıyor, özellikle de uygun ayakkabılar olmadan. İnsanlar böyle donmuyor mu?

"Shane katil değil," diyorum kararlı bir şekilde. "Muhtemelen bölgede dolaşan bir serseriydi. Bizden biri olmasına imkân yok."

Chelsea hava almaya çalışırken yutkunuyor. Panik atak geçirmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Chels?" Kaşlarımı birbirine çatıyorum. "Chelsea, nefes almalısın. Derin nefes al, tamam mı?"

"Ben iyiyim." Gözlerini kapatıyor, nefesine konsantre oluyor. "İyi olacağım."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu durumda başını bacaklarının arasına koyman gerektiğini söylemiyorlar mı? Ama Chelsea her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyor. Bana tutunuyor, omuzları gevşeyene kadar derin nefesler alıyor. Dışarısı oldukça soğuk olmasına rağmen onunla birlikte dışarıda bekliyorum.

Burada. Gerçi elektrikler kesik olduğu için içerisi de oldukça soğuk. Ama en azından rüzgar üzerimize su damlacıkları savurmuyor.

"Şimdi iyi misin?" Sonunda gözlerini açtığında ona soruyorum. Chelsea başını sallıyor.

"İçeri dönmemiz gerek." Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum. O benimle gelmezse, ben yine de gideceğim. "Burada kalamayız."

Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor. Arka kapının tokmağını çevirip iterek açıyorum, mutfaktaki kuru hava için müstehcen bir şekilde minnettar hissediyorum. Mutfak karanlık ve odanın kapısının açıldığını duyunca ikimiz de sıcıyoruz.

"Brooke?" Tim'in sesi. Rahatladım. Shane'in katil olmadığını bilsem de, Tim Reese'den daha fazla güvendiğim kimse yok. "Sen misin?"

Başımı sallıyorum ama sonra muhtemelen beni göremediğini fark ediyorum. Oda tamamen gölgelerle kaplı. "Evet, döndük. Shane nerede?"

"Cep telefonu çekip çekmediğine bakmak için dışarı çıktı."

Chelsea kolumu çekti. "Oturmam gerek, Brooke."

Chelsea yine titriyor, ben de mutfağı geçip oturma odasına gitmesine yardım ediyorum. Tim ona destek oluyor ve onu kanepeye çıkarıyoruz. Sonunda uzandı ve elleri yüzünde dağıldı. Bundan ne çıkarsa çıksın, Chelsea asla eskisi gibi olmayacak. Erkek arkadaşını öldürölmüş olarak bulmak onu çok etkiledi.

"Hey." Tim omzuma dokundu. "Seninle mutfakta biraz konuşabilir miyiz?"

Karanlıkta gözlerimi kısarak Chelsea'ye bakıyorum. Şimdilik iyi görünüyor. "İyi. Ama onu çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Tim beni mutfağı götürüyor. Kapının arkasında kaybolduğumuzda, şu anda hiçbirimizin yalnız olmaması gerektiğı düşüncesi aklımdan geçiyor. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Yine de Chelsea'yi oturma odasında yalnız bırakıyoruz ve Shane dışarıda dolaşıyor.

Ya Shane'e bir şey olduysa? Ya o da Brandon gibi yerde ölü yatıyorsa?

"Ben de battaniyenin altına bir kez daha baktım." Tim bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre Brandon bıçaklanarak öldürölmüş."

"O... o muydu?"

Tim'in yüzü benimkine o kadar yakın ki, karanlıkta tüm yüz hatlarını seçebiliyorum. Ama genelde hafifçe görünen çillerini göremiyorum.

ona yakındı. "Ama yanında bıçak yoktu. En azından ben bulamadım."

"Oh..."

Tim başını mutfak tezgahına doğru salladı. "Her kimse geri gelecek diye endişelendim ve mutfaktan bir bıçak almaya gittim. Ve tahmin edin ne oldu? Bütün bıçaklar gitmiş."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Değil mi? Oldukça garip. Tezgahın üzerinde bir bıçak bloğu var ve boş."

Titriyorum ve kendime sarılıyorum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bence bunu her kim yaptıysa önceden planlamış ve evdeki diğer tüm silahlardan kurtulmuş."

"Tim." Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Ne diyorsun sen?" "Sanırım ne dediğimi çok iyi biliyorsun, Brooke."

BÖLÜM 26

MEVCUT GÜN

Okul yılı başlayalı bir ay oldu ve Tim Reese evimizin sık sık ziyaretçisi olmaya başladı.

Lavaboyu ve kapı kolunu tamir ettikten sonra Josh'la birlikte evin içinde halledilecek sonsuz gibi görünen bir proje listesine giriştiler. Ne de olsa ev biraz eski, bu yüzden tamir edilmesi gereken çok şey vardı. Her şeyi tamir ettikten sonra Josh'un odası için bir kitaplık yapma fikri geldi akıllarına. Bu hafta sonu onu boyayacaklar. (Görünüşe göre neon yeşili.)

Buraya taşınma konusunda endişeli olmama rağmen, tüm çekincelerim ortadan kalktı. Hapishanede çalışmanın inişleri ve çıkışları var (Shane'i geçen ay bir kez bile görmedim, ama o hala *orada*), ama Josh'u burada olduğu kadar mutlu görmemiştim. Okulu seviyor ve daha da önemlisi, Tim ile beni gerçekten şaşırtan bir şekilde bağ kurdu.

Bu akşam eve geldiğimde sarımsak ve tereyağının nefis kokusunu alıyorum. Bunların Margie'nin dünyada en sevdiği iki malzeme olduğuna eminim. Ve eve gelmek için bundan daha güzel bir koku olamaz.

Margie'yi mutfakta bir tepsi sarımsaklı tereyağlı karides hazırlarken buluyorum. Onları içime çekmek istiyorum, çok güzel görünüyorlar.

"Fazladan yaptım," diyor Margie, "çünkü iyi kalpli Tim'in akşam yemeğine geleceğini varsayıyorum."

İtiraz etmeye başladım ama sonra Tim'in son iki hafta içinde en az yarım düzine kez akşam yemeğine geldiğini fark ettim. Ve bizi üç kez evine davet etti.

"Evet, muhtemelen geleceğini söyledi," diye mırıldanıyorum.

Margie gülüyor. "Erkek arkadaşın olduğu için utanmana gerek yok, Brooke."

"O benim erkek arkadaşım değil." Margie bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "*Değil*. Biz sadece arkadaşız."

Gerçek bu. Tim geçen ay burada çok takıldı ama ikimizin arasında hiçbir şey olmadı. Beni öpmeye çalışmadı. Birkaç gün önce film izlediğimizde esnemedi ve kolunu omzuma atmaya çalışmadı. Her zamanki gibi arkadaşız. Shane ve benim bir çocuğumuz olduğunu fark etmesi bana karşı olan tüm duygularını yok etti.

"O zaman seni uyarmalıyım," diyor Margie, "Josh onun hakkında çok ilginç sorular soruyor."

Olamaz. *Bu* da ne demek oluyor?

Margie gece için ayrıldıktan sonra Josh'un Nintendo'suyla oynadığı oturma odasına gidiyorum. Tamamen oyuna odaklanmış durumda, konsantre olurken dili hafifçe dışarı çıkıyor. Yüz ifadesi garip bir şekilde tanıdık geliyor ve Shane'in de bir şeye konsantre olduğunda aynı ifadeyi takındığını fark etmem bir saniyemi alıyor.

"Hey, Josh." Kanepede onun yanına oturdum. "Bugün okul nasıldı?"

Gözlerini oyundan ayırmıyor. "Tamam. Tim yemeğe geliyor mu?" Okulda Josh ona Bay Reese demek zorunda, bu da onu kıkırdatıyor, ama evde o sadece Tim.

"Josh..." Ona birkaç santim daha yaklaştım. "Margie bana Tim hakkında bazı sorular sorduğunu söyledi."

Josh oyununa ara verip kumandayı kenara fırlatıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Muhtemelen Tim'in erkek arkadaşım olduğunu düşünüyor, tıpkı Margie'nin düşündüğü gibi. Onu doğru yola getirmek zorundayım. Gerçeğin onu hayal kırıklığına mı uğratacağından yoksa rahatlatacağından emin değilim.

"Şey," diyor, "merak ediyordum da..."

"Evet?"

Derin bir nefes alır. "Tim benim babam mı?"

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Onun böyle düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. "Josh..."

Josh, "Çünkü onu taşınmadan önce de tanıyordun," diye belirtiyor. "Ve gerçekten çok yakındınız. Ayrıca, o gerçekten iyi biri..."

Yüzünde umutlu bir ifadeyle bana bakıyor. Ona Tim'in babası olduğunu söyleyebilmeyi dünyadaki her şeyden çok isterdim. Keşke Tim onun babası *olsaydı*. Ya da babasının iyi bir insan olmasını.

ya da en azından oğlumun onunla birkaç dakika geçirmesine izin verebilme şansım vardı.

"Özür dilerim tatlım," diyorum. "Tim senin baban değil."

Josh yıkılmış görünüyor. O kadar üzgün görünüyor ki, içimden bir ses keşke yalan söyleseydim de sonuçlarına sonra katlansaydım diyor. Ama tabii ki bunu yapamazdım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Kolumu ona dolamaya başlıyorum ama kapı zili çalıyor ve evin içinde yankılanıyor. Josh bunu duyunca Nintendo kumandasını kapıyor ve oyunu yeniden başlatıyor. "Akşam yemeğinden önce bu bölümü bitirmek istiyorum," diyor.

"Josh," diyorum, "seninle bu konu hakkında daha fazla konuşmak istiyorum... Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum..."

"Hayır, değilim." Gözleri tekrar televizyon ekranına döndü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

İyi. Nintendo ile rekabet etme şansım yok, o yüzden kapıyı açabilirim. Tabii ki, gelen kesinlikle Tim'dir, akşam yemeği için gelmiştir. Ona bir anahtar vermeliyim. İlişki anlamında değil ama komşunuza yedek anahtar verdiğiniz gibi. Kapıda kalırsam falan diye. Yani, anahtarı olan tek kişi Margie ve o da ta yan kasabada yaşıyor.

Tim kapının önünde duruyor, üzerinde işe giderken giydiği haki pantolon ve gömleği var ama kravatı yok. Kollarını uzatıyor, çünkü ne zaman gelse kapıda sarılırız. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi? Sarılırız. Birbirimizi öpüşerek karşılamıyoruz.

"Hey, Brooke," diyor. "Burası harika kokuyor."

"Teşekkürler," diyorum, karidesi pişiren ben olmasam da.

Yine de tüm ev güzel kokuyor. Koridordan bile kokusunu alabiliyordum. Ve ancak Tim'in kollarındayken başka bir koku fark ettim. Son derece tanıdık ama sarımsak ve tereyağı kadar hoş olmayan bir koku.

Sandal ağacı.

Tim'den uzaklaşıyorum, burnum tiksintiyle kırılıyor. "Aman Tanrım, ne giyiyorsun sen?"

Tim'in gözleri fal taşı gibi açılır ve gömleğinin yakasını kavrar. "Ne? Bu sadece pamuklu bir elbise gömleği."

"Hayır! Yani, o koku!"

"Koku mu?" Bir elini temiz traşlı çenesinde gezdiriyor. "Buraya gelmeden önce tıraş oldum ve tıraş losyonu sürdüm. Ama-"

Sandal ağacının kokusu burun deliklerime yerleşti. İçime her çektiğimde, o kolyenin zincirlerinin boğazımı sıkıldığını hissediyorum. Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Lütfen gidip yıka. Şimdi."

"Ama-"

"Şimdi. *Lütfen*."

Tim itaatkâr bir şekilde tuvalete gidiyor. Suyun aktığını duyuyorum ve orada birkaç dakika kalıyor, ki bence bu tıraş losyonunu çıkarmak için ciddi bir çaba sarf ettiğine dair iyi bir işaret. Banyodan çıktığında cildi hafif pembe görünüyor.

"Tamam," diyor. "Sanırım kapandı."

Deneyisel bir nefes alıyorum. Artık kokusunu almıyorum. Tanrıya şükür. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Kaşlarının arasında derin bir oluk var. "Sorun değil..." Şimdi de aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Bunu ona açıklamam gerek. Diğer erkeklerin aksine, o anlayacaktır. "Shane denediğinde... bilirsin... sandal ağacı tıraş losyonu sürüyordu. Kokusu beni hasta ediyor."

"Oh!" Tim çenesini ovuşturur. "Tanrım, Brooke, çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu. O tıraş losyonunu hediye olarak almıştım ama atacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Tabii ki biliyorum." Yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor.

"Sorun değil. Tıraş losyonundan nefret ederim zaten."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "O zaman neden takıyordun?" "Bilmiyorum. Muhtemelen Josh'ı etkilemeye çalışıyordum."

Koridorda öylece durup bir süre birbirimize bakıyoruz ve aramızda ani bir elektriklenme oluyor. Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ederek yüzünü inceliyorum. Tim'in arkadaş bölgesinde olduğunu düşündüğümde bile, yanılıyor olma ihtimalimin olup olmadığını merak ediyorum.

Bir daha sandal ağacı tıraş losyonu sürmediği sürece.

BÖLÜM 27

Yemek bittikten ve Josh tabağını lavaboya götürdükten sonra Tim'e dönüyor: "Arka bahçede top oynayabilir miyiz?"

Josh'un babası olmasa da Tim'den hâlâ hoşlanıyor gibi görünmesi beni rahatlatıyor. Ama aralarındaki bağın güçlenmesini ne kadar istesem de, müdahale etmem gerekiyor. "Ödevini yaptın mı?"

Josh gözlerini kaçırır. "Hayır..."

"O zaman cevabınız bu."

Josh homurdanıyor ama Tim kararımı doğruluyor: Yanımda başka bir yetişkinin olması hoşuma gidiyor. "Ödevlerini bitir," diyor Tim, "yarın sopanla parka gidebiliriz. Camları kırmadan *gerçek* bir antrenman yapabiliriz."

Josh hevesle başını sallar ve aceleyle merdivenlerden odasına çıkar. Tim, ev geliştirme projelerinin arasında onu birkaç kez parka götürdü. Ailem onun tüm sosyal hayatını tükettiği için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Yani, o bekar bir adam. Bir ilişkimiz yok ki. Her hafta sonu bizimle takılıp kalmamalı, evimin etrafındaki eşyaları tamir etmemeli ve çocuğumu parka götürmemeli.

Josh'un kapısı kapandıktan sonra ona "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. Yarın Josh'u parka götürmeyeceğini söylese bile ağlayabilirim. Josh'a vuruş alıştırmaları yaptırmak için parka gitmişim ve bu konuda epey kötüyüm. Hayatım buna bağlı olsa bile topu yakalayamam, bu yüzden öğleden sonranın çoğunu ya topun kafama çarpmasını önlemek için eğilerek ya da Josh orada dururken topu kovalayarak geçiriyorum.

"Benim için de eğlenceli." Bir omzunu kaldırıyor. "Biliyor musun, o *gerçekten*

güçlü bir vurucu. O topa benden daha uzağa vurabilir."

"Geçen yıl Küçükler Ligi takımında en çok sayı yapan oydu," diyorum gururla.

"Ben buna inanıyorum. O doğal bir atlet."

Bu bir iltifat olsa da Tim'in yorumu mideme ağır geliyor. Çünkü Shane de doğal bir atletti. Yıldız oyun kurucu falan. Eğer Josh futbol takımına katılmak isterse, onu vazgeçirmek için elimden geleni yapacağım.

Tim masada kalan bulaşıkları toplar ve lavabonun yanına getirir. Sıcak suyu açar ve bulaşık sabunu şişesini alır.

"Ben halledebilirim," diye ısrar ediyorum. "Sadece birkaç tabak var."

"Yardım etmek istiyorum." Ocaktaki tencereyi elimden çekip alıyor ve köpük dolu lavaboya daldırıyor. "Hadi ama, buraya gelip bedava yemek yedikten sonra çekip gidersem nasıl bir pislik olurum?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu evde altı haneli bir tamirat işi yaptınız."

Tim tavayı ovalarken lavabodan buhar çıkıyor. "Yok artık. Bu *en fazla* beş haneli."

Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. Ya da vurmaya başlıyorum ama sonra elim pazılarında kalıyor. Bilirsiniz işte, spor yapıyor olmalı. Tim bana bakıyor, kaşları neredeyse saç çizgisinde. Bir an öylece duruyoruz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş. Sonra uzanıp lavabodaki suyu kapattı. Ellerini bir bulaşık bezine kuruladı.

Sonra beni yakaladı ve öptü.

Yapmasına izin verdim. Tamam, izin vermekten daha fazlasını yaptım. Daha çok, sanki son on yıldır hiçbir erkeği öpmemişim gibi onu yakasından tutup kendime doğru çekiyorum ki bu doğruya korkunç derecede yakın. Altmış saniye boyunca mutfakta durup dünyanın sonu gelmiş gibi öpüşüyoruz. Oğlumun üst katta olduğunu hatırlamam ve Tim'i nazıkçe itmeme bu kadar zaman alıyor.

Yüzü kızarmış ve bana sanki o kelimeyi söylersem doğruca yatak odama gidecekmişiz gibi bakıyor. "Tanrım, Brooke," diyor.

Nefesimi tutmak için bir saniye durmak zorunda kaldım. "Sadece arkadaşlık aradığımı sanıyordum."

"Evet, bu saçmalıktı ve sen de bunu biliyordun." "Hayır, bilmiyordum."

Bana bir bakış attı. "Hadi ama. Dört yaşımdan beri sana aşık olduğumu biliyorsun."

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Evet, Tim'in benim için böyle hissettiğini bir şekilde biliyordum. Başka kızlarla çıksa bile, onlara asla bana baktığı gibi bakmazdı. Ama ben ona karşı hiç böyle hissetmemiştim. Yakın zamana kadar.

"Ben sadece..." Josh'un kapısının kapalı olduğunu umarak merdivenlerden yukarı bakıyorum. "Burada iyi bir ilişkimiz var. Josh sana tapıyor. Sen de benim en iyi arkadaşımsın. Josh sana tapıyor."

Sanki... Bunu berbat etmekten korkuyorum, anlıyor musun?"

"Katılıyorum, aramızda iyi bir ilişki var." Uzanıp elimi tuttu, ben de tekrar izin verdim. "Ama bence *daha iyi* bir şey yapabiliriz."

Haklı tabii ki. Son bir aydır buralarda olması ne kadar harika olsa da, daha fazla burada olsaydı daha iyi olurdu. Arkadaşlığımız daha fazla olsaydı. Tim ve ben, her şeye sahip olabilirdik.

"İşim ve Josh arasında hayatım çok yoğun," diye belirtiyorum. "Belki daha basit biriyle birlikte olsan daha iyi olur. Hâlâ Shamrock'taki garson kızla çıkabilirsin. Kelli, değil mi?" Kelli biraz deliydi ama kesinlikle ondan çok hoşlanıyordu ve hapisteki eski erkek arkadaşından on yaşında bir oğlu olmadığı da kesindi.

"Brooke, beni dinle." Tim gözlerimin içine bakarken elimi sıkıyor. "Seni on yıldır görmedim. Bu süre içinde çok sayıda kızla çıktım. Ama hiç yürümedi, yürüyemedi. Hepsi de seni düşünmeden edemediğim içindi. Başka biriyle çıksaydım, bu onlara haksızlık olurdu." Adem elması sallanıyor. "Sana karşı hissettiklerimi asla başkasına karşı hissetmeyeceğim."

Ağlayabilirim. Bu birinin bana söylediği en güzel şey. Tim çok tatlı ve seksi ve çocuğuma çok iyi davranıyor. Kendimi onun kollarına atıp şanslı yıldızlarıma şükretmeliyim.

Ama nedense Shane Nelson'ın kafamın içindeki sesini kapatamıyorum.

Tim Reese'den uzak dur. O tehlikeli biri.

Lütfen, Brooke.

Saçma tabii ki. Bunu o söylediğinde de biliyordum, şimdi de biliyorum. Ama bu işin biraz fazla iyi gittiği hissinden kurtulamıyorum. Tim biraz fazla mükemmel. Özellikle de benim gibi biri için.

"Brooke?" Tim kaşlarını çatıyor. "Bak, sana baskı yapmak istemiyorum. Eğer bunu istemiyorsan, hiç olmamış gibi davranabiliriz. Eğer sadece arkadaş olmak istiyorsan, sorun değil. Yani, *iyi* değil. Bu tamamen berbat olurdu. Ama-"

"Kapa çeneni," diyorum. Bunu Tim'e mi yoksa Shane'in kafamın içindeki sesine mi söylediğimden emin değilim. Ama fark etmez. "Haklısın."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ben mi? Ne hakkında?" "Birlikte olmamak tamamen berbat *olurdu*."

Onu gömleğinden tutup dudaklarını kendime çektim. O da beni aynı hevesle öpüyor. Ve tüm bu süre boyunca gömleğinin yakasına yapışan sandal ağacının en küçük ipucunu görmezden geliyorum.

BÖLÜM 28

ON BİR YIL ÖNCE

Tim Shane'den nefret ediyor. Ondan ayrılmam gerektiğini düşünüyor. Ama Shane'i suçladığı şey bunun bir adım ötesinde. Erkek arkadaşımı cinayetle suçluyor.

"Tim," diye fısıldadım, "Shane'in... olduğunu mu söylüyorsun?"

Oda kısa süreliğine bir şimşek çakmasıyla aydınlanırken Tim'in gözleri parlıyor. "Burası onun evi. Eğer biri bunu planlayacak olsaydı..."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Neden masum bir çocuğu dövsün ki? Çünkü o korkunç bir insan. Ben de sana bunu söylüyordum, Brooke."

Bacaklarım altımda lastik gibi hissediyorum. Shane kötü biri değil. Tim onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. Eğer yatak odasına girip Shane'in ne kadar tatlı, şefkatli ve *sevgi dolu* olduğunu görseydi, böyle konuşmazdı. Shane asla kimseyi incitmez. "Brandon'ı neden öldürsün ki? Brandon onun en iyi arkadaşı."

"En iyi arkadaş mı?" Başını sallıyor. "O pisliklerin ikisinin de böyle bir sadakat kapasitesi olduğunu sanmıyorum. Onlar arkadaş ama birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Buna inanmıyorum."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan."

"Bana bir şey söyle." Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen ve Shane daha önce oturma odasında toplanmışken ne hakkında konuşuyordunuz?"

Bir an sessiz kaldı. "Ne?"

"İçeri ilk girdiğimizde ikiniz konuşuyordunuz. Ona ne söylediniz?"

Karanlık mutfakta bile çenesinin seğirdiğini görebiliyorum. "Ona sana iyi davranmasını söyledim."

"Anlıyorum."

"Beni dinle." Parmakları bileğime dolanıyor. "Bu bir şaka değil. Shane tehlikeli biri. Ve sen yokken evde silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum."

İşte o zaman Tim'in diğer elinde, Chelsea ve ben eve döndüğümüzden beri tuttuğu nesneyi fark ettim. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

Bu bir beyzbol sopası.

"Bir bıçaktan daha uzun," diyor. "Eğer bana doğru gelmeye çalışırsa, tam kafasına vuracağım."

"Tamam." Tim Shane'e beyin sarsıntısı geçirtirse, bu gece burada olacak en kötü şey bu olmayacak.

Bana uzun uzun bakıyor. "Birlikte kalacağımızdan emin olalım, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona inanıyorum.

Oturma odasına döndüğümüzde Chelsea hâlâ kanepede yatıyor ama iyi tarafından bakarsak göğsü kan ve bıçak yaralarıyla kaplı görünmüyor. Shane de oturma odasında, giysilerindeki ve saçlarındaki suyu silkeliyor. Onu orada sıırıslıkam olduğunu anlayacak kadar iyi görebiliyorum.

"Sinyal bulabildin mi?" Ben soruyorum.

"Üzgünüm, hayır." Spor ayakkabılarını yere vurarak üzerlerindeki su ve çamuru temizlemeye çalışıyor. "Sanırım sabaha kadar burada mahsur kaldık."

Chelsea kanepede oturur pozisyona geçmeye çaballıyor. "Umarım Kayla yukarıda iyidir."

Kolyemdeki kar tanesini çekiştiriyorum. "Belki de onu kontrol etmeliyiz?"

"Neden?" Shane söylüyor. "Bizi yakınında istemiyor gibi görünüyordu."

"Biliyorum ama çok korkmuştu," diyor Chelsea. "Muhtemelen şimdiye kadar sakinleşmiştir. Hiçbirimizin yalnız olmaması daha iyi, değil mi?"

Chelsea'nin önerisini düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Kayla daha önce histerik görünüyordu ve ben de zaten biraz histerik olduğum şu anda onu tekrar görmeye hevesli değilim. Ama bir yandan da onun için endişeleniyorum. Birisi bu kadar üzgün olduğunda, aptalca şeyler yapabilir.

"Sadece kapıyı çalacağız," diyor Tim. "Eğer gitmemizi söylerse, gideriz."

Kimse oturma odasında kalmak istemiyor, bu yüzden hep birlikte yatak odalarına giden merdivenleri çıkıyoruz. Merdiven boşluğu karanlık ve düşmemek için tırabzana tutunuyorum. Görmek zor olsa da, Tim'in varlığını hemen yanımda hissedebiliyorum, sağ elinde tuttuğu beyzbol sopasıyla üzerimde geziniyor.

Chelsea'nin ılığı hepimizi uyandırdığında Kayla, Tim'le birlikte mışıl mışıl uyudukları yatak odasına geri dönmüştü. En azından kapalı olan tek kapının o kapı olduğı gerçeğinden yola çıkarak böyle bir sonuca varabilirim. Önce Chelsea gitti, kapalı kapıya ulaşana kadar koridorda dikkatlice ilerledi. Bir tereddütten sonra yumruğunu kapıya vurdu.

Cevap yok.

"Kayla?" Chelsea sesleniyor. "İyi misin?"

Yine cevap yok.

Chelsea boğazını temizler. "İçeri girmeye çalışmayacağız. Sadece bize iyi olduğunu söylemeni istiyoruz." Duraksıyor. "Kayla?"

Üst kattaki pencerelerden gelen ışık aralığında Tim'in bana baktığını görebiliyorum. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve o başını sallıyor. Sopanın elinde oynadığını duyabiliyorum.

Chelsea bize döndü. "Cevap vermiyor. Ne yapmamız gerekiyor?" "Kapının kilidi yok," diyor Shane.

"I..." Chelsea'nin sesi titriyor. "Bunu yapamam."

Daha fazla tartışmaya gerek kalmadan Shane onu iterek geçer. Kapı kolu dönerek açılırken gıcırdayan bir ses duyulur ve bir saniye sonra odanın kapısı açılır.

Oda karanlık olsa da, koridordakinden daha aydınlık, bu yüzden gözlerimiz zaten alışmış durumda. Bu da başka türlü göremeyeceğim ayrıntıları seçebildiğim anlamına geliyor. Köşedeki kitaplık gibi. Ya da odanın ortasındaki yatak gibi.

Ya da Kayla yatakta yatıyordu, göğsü taze kanla kaplıydı, gözleri tavana bakıyordu.

BÖLÜM 29

MEVCUT GÜN

Bay Fanning'in parmağı kırık.

Parmağı nasıl kırıldı bilmiyorum. Röntgen çekilmesi için radyolojiye göndermeden önce sordum ama ayrıntılar hakkında pek konuşmadı. Röntgen küçük parmağının orta falanksında bir kırık olduğunu gösterdi ve kırığın bir ekleminden geçmediğini ve yerinden oynamadığını teyit etmek için röntgenlerimizin resmi raporlarını sağlayan yerel hastanenin radyoloji bölümünü aradım. Basit bir kırığa benziyor; bantlama ile kolayca tedavi edilebilecek bir kırık.

Radyoloji ile telefon görüşmem bittikten sonra muayene odasından çıktığımda Bay Fanning'i koridordaki plastik sandalyelerden birinde oturmuş, Memur Hunt ile şakalaşırken buluyorum. Hunt mahkumların çoğuna düşmanca davranıyor, bu yüzden Fanning'le arasının iyi olduğunu görmek beni şaşırttı.

"Bay Fanning," dedim. "İçeri gelin."

Bay Fanning sandalyeden kalkarken hafifçe homurdanıyor. Ellili yaşlarının başında ve haki tulumunu geren büyük bir göbeği var. Büyük bir kalp krizine beş yıl kaldığını düşünmeme neden olan merkezi obeziteye sahip. Umarım o göğsüne ağırlar girmeye başladığında ben daha iyi bir işe geçmiş olurum.

Hunt'ın Fanning'in bir güvenlik sorunu olduğunu düşünmediğini varsayıyorum, çünkü kapıyı yüzde doksan oranında kapatıyor. Fanning muayene masasına tırmanıyor ve sağ elini tutuyor. Kötü bir kırık değil ama baskın elinde olması onun için kötü.

"Yani kırıldı mı?" Fanning'in gözlerinin altındaki torbalar derinleşiyor gibi. "Öyle, değil mi?"

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ama küçük bir kırık. Burada tedavi edebiliriz."

Fanning şüpheyile sağ eline bakar. Serçe parmağı neredeyse morarmıştı ve yüzük parmağı da pek iyi görünmüyordu, ama en azından bu

Biri kırık değil. Yüzük takmadığı için şanslı, çünkü muhtemelen onları kesmek zorunda kalacaktık.

"İyileşecek," diye onu rahatlatıyorum. "Söz veriyorum. Sadece hareketsiz hale getirmemiz gerekiyor."

"Tamam, Brooke," diyor. "Sen öyle diyorsan."

Bu plana uymasına sevindim. Bir mahkumun ikinci bir görüş alması pek kolay değil, özellikle de beni destekleyen bir doktor olmadığı için. Mahkumların hakları var ve eğer avukat tutarsa başımız belaya girer. Ama insanların çoğu ya bunu yapabileceklerini bilmiyor ya da yeterince önemsemiyor. Her halükarda onlara elimden gelen en iyi tıbbi tedaviyi vermeye çalışıyorum.

Dördüncü ve beşinci rakamlarını birbirine bantlayabilmek için çekmecedan kağıt bant alıyorum. Fanning beni izliyor, yüzünde giderek artan bir endişe ifadesi var. "Tüm yapacağın bu mu?"

Bandı parmaklarının etrafına sarıyorum. "Standart tedavi bu. Basit bir kırıktı, sadece hareketsiz hale getirmemiz gerekiyor."

"Ve iyileşecek mi?" "Kesinlikle."

Bandı eşit şekilde sarmak için parmaklarını uzatırken Fanning acıyla yüzünü buruşturuyor. "Lanet olası Nelson."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyor Fanning, gözleri birden panikle irileşiyor. "Boş ver."

"Bay Fanning." Parmaklarının üzerine bir kat daha bant sarıyorum. "Lütfen bana bunun nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Sana zaten söyledim." Bakışlarını kaçırıyor. "Elimin üzerine bir kapı kapandı. Yemin ederim."

Tabii ki doğruyu söylüyor olabilir. Belki de bir kapı elinin üzerine kapanmıştır ve parmağı bu yüzden kırılmıştır. Ama o zaman soru şu olurdu: Kapı kapandığında biri elini tutuyor muydu? Eğer öyleyse, o kişinin niyeti iştı. Baskın elinin iki parmağını paramparça etmek istiyorlardı.

Peki neden *Nelson* ismini söyledi?

Yine de Nelson yaygın bir isim değil. Hayır, soyadı Nelson olan başka bir dosya olduğunu hatırlamıyorum.

Dosya dolabına bakarken buldum. Ama bu birinin *ilk* isim. Olamaz mı?

Bantın parmaklarını bükmemesi için sabitlediğinden emin olduktan sonra Bay Fanning'in eli hazır. Elini kaldırdı, hala bir rulo bandın kırığını iyileştirebileceğinden kuşkulu görünüyordu ama kabul etti.

"Bir hafta sonra gel," dedim ona. "Nasıl iyileştiğini göreceğiz."

Başını salladı. "Teşekkürler, Brooke. Minnettarım."

"Sadece elini başka kapılara çarpma, anladın mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Denerim, inan bana."

Fanning masadan kayarak iniyor ve Hunt'ı hücreğine kadar eşlik etmesi için odaya geri alıyorum. İkisinin koridorda kayboluşunu izliyorum ve hala o kırığı nasıl aldığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Lanet olası Nelson.

Shane'den bahsediyor olamazdı. Belki Shane dışarıda tehlikeliydi ama burada değil. Eğer bir şey varsa, Shane burada hapishanede bir hedef olmuştur. Etrafta dolaşp başkalarının parmaklarını kırmadığı kesin.

Ama gerçek şu ki, onun neler yapabileceğini tam olarak bilmiyorum.

BÖLÜM 30

Tim bu hafta sonu Josh ile kuş evi yapmak için geldi.

En azından Josh'un son bir saat içinde bana binlerce kez söylediği şey buydu. Cidden, çocuklar büyüdükçe *daha az* sinir bozucu olurlar sanırdım. Ama bu kadar heyecanlı olması çok tatlı. Josh'un Tim'in aslında babası olmadığını öğrendikten sonra ondan soğuyacağını düşünmüştüm ama durum hiç de öyle olmadı. Aksine, son birkaç haftada daha da yakınlaştılar.

Tim ve ben de öyle.

Cumartesi sabahı saat on bir civarında Tim kapıyı çaldı. Komşum olduğu için *güvenlik nedeniyle* anahtarları değiş tokuş ettik ama genellikle zili o çalar. Bunu takdir ediyorum. Burada bazı sınırları korumak zorundayız. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz, hemen taşınması çok kolay olurdu. Ama bilerek ağırdan alıyoruz.

Kapıyı açtığımda Tim sağ kolunda birkaç tahta, diğer kolunda da kalın ciltli bir kitap tutarak orada duruyordu. Omzumun üzerinden bakıyor. "Josh yukarıda mı?"

"Evet."

Başını sallıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Josh'a arkadaştan daha fazlası olduğumuzu belli etmemek için çaba sarf ediyoruz. Eninde sonunda ona söylememiz gerekecek ama bu düşünce beni endişelendiriyor. Daha önce hiç oğlumun bilmesine izin verecek kadar önemli bir ilişkim olmamıştı. Bu büyük bir mesele.

Neyse ki Tim anlıyor. Bekleme konusunda iyi.

Josh'un merdivenlerdeki hevesli ayak seslerini duyar duymaz benden uzaklaşıyor. Bir saniye sonra Josh odaya daldı. "Kuş evi yapacağız!"

"Tamamdır!" Tim tahtaları yere atıyor ve diğer elindeki kitabı havaya kaldırıyor. "Ama önce sana bir sürprizim var..."

Tim'in elindeki kitaba iyice bakıyorum. Kapağını gördüğümde midem bulanıyor.

Bu bizim lise yıllığımız.

Tim neden onu buraya getirsin ki? Benim kopyama ne olduğunu bile bilmiyorum - okul yılı bitmeden taşındığım ve okulun geri kalanında evde eğitim gördüğüm için onu gördüğümü bile sanmıyorum.

yıl. Ama lise yıllığımız bakmak istediğim son şey. Ve Josh'ın görmesini istediğim son şey.

Aman Tanrım, ya Shane'in bir fotoğrafını görür ve benzerliği fark ederse?

Tim, Josh'a "Bu bizim lise yıllığımız," diyor. "Annen ve benim çocukken ne kadar aptal göründüğümüzü görmek ister misin?"

Panik seviyem yükseliyor. "Tim..."

"Merak etme," diye mırıldanıyor kulağıma. "İçinde değil."

Oh. Sanırım birden fazla cinayetten sorumlu öğrenciyi yıllığın dışında bırakmaları mantıklı. En azından bu kısmı rahatlatıcı.

Josh tuhaf bir şekilde yıllığa bakmaya hevesli. Mutfak masasında otururken, hayatım sonsuza dek değişmeden yaklaşık bir ay önce çekilmiş olan portre fotoğrafıma doğru ilerliyor. Kötü bir fotoğraf değil. Utanç verici bir saç modelim yoktu ve annemin resim günü için bana giydirdiği beyaz gömlek net ve profesyonel görünüyordu. Aynaya baktığımda yüzümde artık göremediğim bir yumuşaklık var. O gecedен beri.

"Bak! Bu Tim!" Josh ağlıyor. Yıllığı Tim'in yüzüne doğru tutuyor. "Çok farklı görünüyorsun! Çok zayıflamışsın!"

"Evet, evet..."

Gülümsemeyi başarıyorum. "O zamanlar çok tatlıydın."

"Öyle mi?" Tim masanın altından dizimi sıkıyor. "Böyle düşündüğünü fark etmemiştim."

Hoş *biriydi*. Ama Shane'in o zamanlar olduğu gibi *seksi* değildi. İkisi arasında, kızların hangisi için çıldırdığı belliydi.

Josh sayfaları geriye doğru çevirmeye devam ediyor, şaşırtıcı bir yoğunlukla resimleri inceliyor. N'lere geldiğinde nefesimi tutuyorum. Ama Tim haklıydı. Shane'i yıllığın dışında bırakmışlar.

Josh'un omzunun üzerinden eski yüzlere bakıyorum. Sayfaları geriye doğru çevirirken Brandon Jensen'ın yanından geçiyor ve isminin altındaki "Anısına" yazısını görünce göğsüm sıkışıyor. Bu asla olmamalıydı.

"Bekle," dedim. "Dur."

Josh, H isimlerinin olduğu sayfada donup kalıyor. Kitabı ondan uzaklaştırıyorum ve sağdaki sayfaya bakıyorum. Sayfadaki fotoğrafa bakıyorum.

sağ alt köşede. Altındaki isim kalın büyük harflerle yazılmıştır.

Marcus Hunt.

Aman Tanrım, bu Memur Hunt.

O olduğunu bilmeseydim onu asla tanıyamazdım. O zamanlar saçları ince ve altın sarısıydı, yavru bir civcivinki gibi. Onu hayal meyal tanıdım, kalın gözlüklü, uzun boylu ve çelimsiz bir çocuk olduğunu hatırladım.

Hunt neden bana liseye beraber gittiğimizi söylemedi?

İşaret parmağımla fotoğrafa dokunuyorum. "Tim, bu adamı hatırlıyor musun?"

"Evet. Mark Hunt. Onu hatırlıyorum."

Başımı salladım. "Onu yerleştirmekte biraz zorlanıyorum."

"Biraz tuhaf bir çocuktü." Tim sesini bir kademe alçaltıyor. "Tanıdığınız bazı futbolcular onu bir keresinde hastanelik edecek kadar kötü dövmüşler."

Ve birden her şey anlam kazandı. Hunt'ın Shane'den neden bu kadar nefret ettiğı. Neden ona işkence etmeyi kendine görev edinmişti.

O pislik bana yalan söyledi. Ve ne yaptığını bildiğimi bilmesini sağlayacağım.

BÖLÜM 31

ON BİR YIL ÖNCE

Kayla öldü.

Bu çok açık, hemen anladım. Tim diğer elinde tuttuğu sopayla titreyen eliyle nabzını yoklamaya başlamadan önce anlıyorum. Chelsea yere yığılıp, yüzü yere birkaç santim kala diz çökmeden önce anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum.

Bir arada tut. Kendine hakim olmalısın, Brooke.

Tim, Kayla'nın cesedinden uzaklaşıyor. Brandon'ı bulduğumuzda olduğundan daha da sarsılmış görünüyor. Sonuçta, sadece saatler önce bu kızı öpüyordu. Bu bir şok olmalı.

Ve bu farklı. Brandon çiftlik evinin dışında ölü bulunduğunda, rastgele bir psikopatın oradan geçtiği ve belki de Brandon'ın onunla kavga ettiği mümkün görünüyordu çünkü Brandon böyle yapar. Ama bu farklı. Kayla *evin içindeydi*. Yani bunu ona kim yaptıysa evin içindeydi.

Ve muhtemelen hala buradalar.

"Sen!" Shane parmağıyla Tim'i işaret ediyor. "Bunu sen yaptın."

"Ben mi?" Tim göğsünü tutuyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Kızlar dışarıdayken sen burada yalnızdın ve ben de sinyal arıyordum." Shane'in sesi boğuk. "Bunu yapma şansı olan *tek kişi* sendin. O sendin."

Mükemmel bir noktaya değindi. Tim fırsatı olan tek kişi. Ama o olamazdı. Tim olamaz. Asla olamaz. Kayla'yı benim öldürdüğüme inanmayı tercih ederim.

"Bunu neden yapayım ki?" Tim karşılık verir.

"Bilmiyorum. Deli olduğun için mi?" Shane öyle diyor. "Belki de seni reddetti ve sen de sinirlendin."

"Bu çok saçma!" Tim'in gözleri büyüdü. "Onca zaman dışarıda yalnızdın. Belki de bunu yapan sensin! Kapıdan içeri girdin

ve hepimiz aşağıdayken onu bıçakladı."

"Hadi ama, burası ikinci kat. Ben kimim-Örümcek Adam mı?"

Bir başka mükemmel nokta.

Tim Shane'e doğru bir adım atarak sopayı havaya kaldırır. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Belki bir merdivenin vardı, bilmiyorum. Ama ben değildim, Chelsea ya da Brooke da değildi. Yani sen yapmış olmalısın."

"Dikkat et, Reese." Shane'in sesinde tehditkâr bir ton var. "O şeyi bana doğru savurmayı düşünmesen iyi edersin."

"Bana bir sebep verirsen yaparım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ayağa kalkmaya çalışan Chelsea'ye dönüp bakıyorum. Karanlıkta bakışıyoruz. Ne olacağını bilmiyorum ama kötü bir şey olacak. Bunu düzeltmek için ne söyleyebileceğimi bulmaya çalışıyorum ama çok ileri gitti.

"Brooke." Tim'in sesi düşüncelerimi böldü. "Bana inanıyorsun, değil mi? Ben kimseye zarar vermem. Shane... Bunu o yapmış olmalı."

Shane başını bana doğru çeviriyor. "Brooke, ciddi birini öldüreceğimi düşünemezsin. Evdeki Tim'di!"

Ne söyleyeceğimden emin olmasam da ağzımı açıyorum. Ama yanlış bir şey söylemeden önce bir el kolumu kavırıyor. Bu Chelsea.

"İkinizin de canı cehenneme!" diye tükürüyor onlara. "Hadi, Brooke."

Shane ve Tim bize bakarken Chelsea'nin beni odadan çıkarmasına izin veriyorum. Beni Shane'in yatak odasına doğru çekiyor ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor. Bir an için ağırlığını kapıya yaslıyor, zor nefes alıyor.

"Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum." Gözyaşlarını geri kırıyor. "Ama kesinlikle onlardan biriydi. Biri bizim için gelene kadar burada kalmalıyız. Kapıya barikat kurmama yardım et."

Kapıya bakıyorum, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değilim.

O haklıydı. Buradaki tek insanlar biziz, yani Kayla'yı Tim ya da Shane öldürmüş olmalı. Bu da güvende olmamızın tek yolunun onlardan uzak durmak olduğu anlamına geliyor.

Ama bu aynı zamanda içlerinden birinin katil *olmadığı* anlamına geliyor. Ve o kişiyi bir katille baş başa bırakmış oluruz.

"Chelsea," dedim.

"Brooke!" Sesi boğuk çıkıyor. "Bu gece yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?"

Gece boyunca yaşamak istiyorum. Tabii ki istiyorum. Ama Kayla da öyle yaptı ve o da kendini bir odaya kapattı. Ve şimdi o öldü.

Yine de Chelsea'ye şaka olsun diye plana uydum. Shane'in kitaplığı taşınamayacak kadar ağır olduğu için kapının önüne kitaplardan bir duvar ördük. Gerçekte, çocukların bunu kolayca aşabileceklerine ikna olmadım ama hiç yoktan iyidir.

Bir el kapıya vuruyor. "Brooke? Chelsea?" Shane'in sesi.

"Git başımdan!" Chelsea çığlık atıyor. "Sabaha kadar dışarı çıkmayacağız!"

Bu planın geçerliliğinden emin değilim. Her iki telefonumuz da alt katta, yani çocuklardan biri bizi öldürmek istiyorsa, sabah yatak odasından çıkar çıkmaz bunu yapabilecek.

"Hadi ama, bu çılgınlık!" Shane kapıdan bağıyor. "Sadece dışarı çık. Birlikte kalırsak daha güvende oluruz."

"Dışarı çıkmıyoruz, Shane." Chelsea kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Nefesini boşa harcıyorsun."

Yine de bir yanımda onun haklı olduğunu düşünüyor. Dördümüz birlikte kalırsak daha güvende olabiliriz. Sonuçta, katil hepimizi yakalayamaz. Tek umutları bizi teker teker öldürmek.

"Brooke?" Bu sefer Tim'in sesi. "İyi misin?"

Parmaklarımı kapıya dokunduruyorum. "Evet, iyiyim."

Bir an sessiz kaldı. "Bence orada kalmalısınız. İkiniz de."

Bunu söyleme biçiminde bir şey var -sesindeki titreme- beni kapıdan uzaklaştırıyor, ellerim titriyor. Tim haklı. Gecenin geri kalanında bu odada kalmalıyız.

Bu bizim tek şansımız.

BÖLÜM 32

MEVCUT GÜN

Marcus Hunt sabahları beni iş yerinde bir fincan kahve ile karşılıyor.

Bu bizim için bir rutin haline geldi. Hunt bana ilk hastamı getirmeden önce muayene odasına elinde sıcak bir fincan kahveyle gelir. Özel bir şey değil. Sadece nöbetçi dinlenme odasındaki cezveden bir kahve. Ama bu çok hoş bir davranış ve sabahları ilk iş olarak sıcak bir fincan kahve her zaman takdir edilir.

Annem, erkeklerin karşılığında bir şey beklemedikleri sürece sizin için iyi bir şey yapmayacaklarını söylediler. Tabii ki artık bana öğüt vermek için yanımda değil ama bu durumda haklı olabilir. Erkek arkadaşım olduğundan bahsetmek için bir yol bulmaya çalışıyordum.

Ama bugün, kibar davranıp onun duygularını bağışlayamayacak kadar kızgınım.

"İşte kreman ve şekerin." Hunt sol eliyle kahvemi, sağ eliyle de birkaç paket krema ve şekeri uzatıyor. "Kendininkini eklemeyi sevdiğini biliyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Yalnız olarak. Hunt'ın gözleri parlıyor. "Elbette, Brooke."

Harika. Onunla öpüşeceğimi sanıyor.

Muayene odasına giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Kafamın arkasındaki bir ses bana bu adamla yalnız kalmanın iyi bir fikir olmayabileceğini söylüyor, özellikle de onunla yüzleşmek üzereyken, ama bu konuşmayı onunla koridorda yapamam. Ne yazık ki, bu kesinlikle ona karşı ateşli olduğum fikrini teşvik ediyor.

"Marcus," diyorum kısık bir sesle. "Lisede benim sınıfımda olduğunu neden bana söylemedin?"

Donup kalıyor, ağzı açık ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Öyle olmadığını söyleme," diyorum. "Yıllığa bakıyordum ve senin resmini gördüm. Benim sınıfımdaydın. Kim olduğumu biliyor olmalısın."

benimle ilk tanıştığın zamandı." Bir şeyler söylemeye başladı ve ben de ekledim, "Yalan söyleme."

"İyi." Omuzları çöktü. "Evet, seni hemen tanıdım. Yani, son sınıfta erkek arkadaşından neredeyse öldürülen bir kızı unutmak oldukça zor."

"Shane ve arkadaşlarının seni dövdüğünden de hiç bahsetmedin." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Seni *hastanelik* ettiklerinden. Yıllardır ona karşı kin besliyordun ve şimdi sana yaptıklarını ona ödetiyorsun."

"Bu," diyor, "bir abartı."

"Öyle mi? Bana burada, hapishanede ona böyle davranmanızı gerektirecek bir şey yaptığını söyleyin."

Hunt'ın yüzünden karanlık bir ifade geçer. "Burada bir şey yapmasına gerek yok. Onun nasıl biri olduğunu zaten biliyorum. Bir yandan gülerken bir yandan da kaburgalarımı tekme atacak türden bir adam." Elleri yumruk haline geliyor. "Sen de onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Brooke. Onu neden savunduğunu anlamıyorum."

Mükemmel bir noktaya değindi. Shane'den nefret etmeliyim. Onu burada, elleri ve ayak bilekleri birbirine zincirlenmiş bir şekilde kilitli görmekten mutlu olmalıyım. Bana yaşattıklarından sonra acı çektiğini görmek istemeliyim.

Ama onu o revir yatağında yatarken gördüğümünden beri, ona karşı beslediğim tüm kızgın duygular buharlaşıp uçmuş gibi görünüyor. Belki de oğlumun babası olduğu içindir. Ya da belki başka bir nedeni vardır.

Shane'e karşı ifade verdiğimde, boynumdaki kolye zincirini sıkarak beni öldürmeye çalışanın o olduğundan çok emindim. Ama ne kadar çok düşünürsem o kadar az emin oluyorum. O gece olan ve benim kaçırdığım bir şey vardı. Gözümünden kaçan küçük bir ayrıntı.

Bundan eminim.

Hunt bana doğru yaklaşıyor, çok yaklaşıyor. "Sana yapmaya çalıştığı şeyi ona gerçekten ödetebilirim. Dışarıda kimse onu umursamıyor. Bana ne yapmamı söylersen yaparım. Onu haftalarca tecritte tutabilirim.

-Ya da aylarca. Onu o kadar kötü dövdürebilirim ki artık *yürüyemez* hale gelir. Sen yeter ki söyle." Bana göz kırpmıyor. "Nelson ona işkence ettiğimi sanıyor ama hiçbir fikri yok."

Göğsüm sıkışıyor. "Bunu yapmanı istemiyorum." "Hangi kısmı?"

"*Hiçbiri.*" Boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. "Ben... Shane'i rahat bırakmanı istiyorum."

"Affedersiniz?"

"Durman gerek." Kendimden daha emin görünmeye çalışarak sesimi yükseltiyorum. "Ona bir insan gibi davranmalısın. *Şimdi.*"

Başını yana doğru eğiyor. "Talepte bulunacak bir konumda olduğunu sanmıyorum. Hastalarından birinin seni öldürmeye çalışan bir adam olduğu bir işi kabul eden sensin. Sence Dorothy bunu bilseydi ne derdi?"

Vay canına, yine mükemmel bir nokta. Bu adam iyi gidiyor.

"Aslında," diyor, "eğer bu işte kalmak istiyorsan, belki de işten sonra benimle bir şeyler içmek için zaman ayırmayı düşünmelisin."

Çenemi kaldırıyorum. "Aslında bir erkek arkadaşım var."

"Tim Reese'i mi kastediyorsun?" Hunt yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Hadi ama, adam her gece senin evinde. Sherlock Holmes olmana gerek yok."

Kulaklarıma inanamıyorum. Birden bu konuşmayı başlattığım için inanılmaz derecede üzıldüm. Ve bu odada yalnız olduğumuz için daha da üzgünüm. "Beni mi gözetliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Evinizin önünden birkaç kez geçtim. Tim'i liseden tanıdım. Sıkıcı ama güvenli bir seçim. Ayrıca..." Bana hafif sararmış dişlerini gösteriyor. "Beşinci sınıfta bir çocuğunuzun olmasını ilginç buluyorum. O yaşta bir oğlun olması için biraz genç sayılırsın, değil mi? On yıl önce kiminle çıkıyordun?"

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

"Eminim Nelson bunu duysa çok ilgilenirdi," diye düşünüyor. "Yüzündeki ifadeyi görmek isterdim, anlıyor musun?"

"Lütfen ona söyleme," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen."

Hunt bana öyle bir gülümsüyor ki burnuna yumruk atasım geliyor. "Merak etme, Brooke," diyor. "Sırların benimle güvende. Ama bana karşı biraz daha nazik olsan iyi edersin. Başlangıç olarak, şu andan itibaren her sabah *bana* kahve getirebilirsin."

"İyi," diye çıkıştım.

Bana uzun uzun bakıyor ve ben de kendimi daha fazla talep için hazırlıyorum. Ama onlar gelmiyor. Sadece kafasını bana doğru sallıyor.

"Ne büyük kayıp, Brooke," diye mırıldandı. "Hepsi o pislik için."

Bu sözlerle birlikte muayene odasının kapısını sarsarak açar ve hışımla dışarı çıkar.

BÖLÜM 33

Günlük hedefim Islah Memuru Steve Benton'ın gülümsemesini sağlamak.

Memur Benton her gün cezaevine girdiğimde ilk durağım oluyor. Çitleri nöbetçi kuleleriyle çevrili cezaevi avlusunun önünden geçerken hâlâ içimi bir korku kaplamadığını söyleyemem. Oradaki gardiyanların hiçbirini tüfekleriyle görmedim ama orada olduklarını biliyorum. Gerekirse ateş etmeye hazırlar.

Ama içeri girdiğimde her şey aynı rutine dönüyor. Bekleme alanını geçiyorum ve resepsiyondaki Jan artık yüzümü tanıyor, bu yüzden metal parmaklıkları açmak için hemen zile basıyor ve beni içeri buyur ediyor - artık sestten bile zor zıplıyorum. Bir sonraki durağım Memur Benton ile güvenlik kontrolü.

"Günaydın!" Metal dedektöründen geçmek için çantamı önündeki masaya bırakırken cıvıldıyorum. "Nasılsınız?"

Benton homurdanıyor. "İyiym. Sen?"

"Oh, her zamanki gibi." Her zaman yaptığım gibi nefesimi tutarak metal dedektöründen geçiyorum. Mantıklı gelmiyor ama bunu otomatik olarak yapıyorum. "Dün Bay Barrett'ı ziyaret ettim - hani şu dışarıda İngilizce öğretmeni olan adam? Çok çapkın biri."

Hafif bir ilgiyle yukarı bakıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Buradan çıktığında benimle evlenmek istediğini söyledi." "Öyle mi dedi?"

"Evet, ama ne yazık ki bir cümleyi teklifle bitiremezsiniz." Çok

sevimsiz bir şaka. Bir açıdan doğru. Bay Barrett

İngilizce öğretmeni ve benimle utanmadan flört ediyor. Ama klişe baba şakası tamamen Barrett'ın iyiliği içindi ve dudakları birazcık seğirdiğinde işe yaradı. *Neredeyse* bir gülümseme. Bunu bir kazanç olarak sayacağım ve koridordan muayene odasına/ofise doğru yürürken adımlarımda biraz daha fazla sıçrama var.

Ta ki Dorothy'yi odanın dışında, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş beni beklerken bulana kadar.

Harika. Şimdi ne olacak?

"Brooke," diyor sertçe. "Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?" Saatime bakıyorum. "Birazdan görmem gereken hastalarım var."

"Burada konuşmamayı tercih ederim. Ofisime gidelim."

Parmağını bana doğru salladı ve ben de sözsüz bir şekilde onu ofisine kadar takip ettim. Muayene odasında konuşabilirdik, orada elimde biraz koz olurdu. Bunun yerine Dorothy masasında otururken ben de masasının önündeki küçük sandalyede oturuyorum ve kendimi müdür tarafından disiplin edilen bir çocuk gibi hissediyorum. Onu üzecek ne yapmış olabileceğimi düşünmek için beynimi zorluyorum. Gerçekten, her şey olabilir. Dorothy'yi kızdırmak için çok fazla bir şey gerekmiyor- onun yolundan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Dorothy ergonomik deri koltuğuna yerleşiyor, gözleri beni delip geçiyor. "Bu sabah bir teslimat aldık. Basınç azaltıcı bir yatak."

Her şeye rağmen bir mutluluk sarsıntısı hissediyorum. Memur Hunt'ın bana verdiği formları dolduralı haftalar olmuştu ve birkaç sinir bozucu telefon görüşmesinden sonra umudumu kaybetmeye başlamıştım. "Bay Carpenter'ın yatağı geldi mi?"

"Brooke." Dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Sana daha önce de söyledim, her hastaya özel yumuşak bir yatak sağlamak için yeterli kaynağımız yok. Hapishaneyi iflas ettireceksiniz."

"Bay Carpenter her hasta değil. O bir felçli ve kuyruk sokumunda iyileşmeyen bir basınç yarası var. Bu tıbbi bir tedavi."

"Rahat bir yatak tıbbi bir tedavi *değildir*."

Hapishaneye ilk başladığımda Dorothy'nin bana tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Birden bana kimi hatırlattığını fark ettim: *annemi*. Dorothy'nin masasının karşısında, bronz çenesini hafifçe havaya kaldırmış kare yüzüne bakarken, annemin bana nasıl patronluk tasladığını hatırlamadan edemiyorum. Her zaman benden daha iyi bildiğine inanırdı ve onunla aynı fikirde olmadığım zaman buna katlanamazdı - ya onun dediği olurdu ya da hiç.

O canavarın bebeğini doğurmayı düşünüyor olamazsın, Brooke. Buna izin vermeyeceğim.

Ama bebeğimi doğurdum. O zaman beni itip kakmasına izin vermedim. Ve artık Dorothy'nin beni itip kakmasına izin vermeyeceğim. Kurban olmaktan bıktım.

"Bu bir basınç tahliye yatağı." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Bu şilte olmadan kesinlikle hastanelik olacak ve belki de bunun onarılması için ameliyat olması gerekecek."

Dorothy homurdanır. "Lütfen bu kadar dramatik olma. Okuldan mezun olalı ne kadar oldu? Beş dakika mı? Benim kadar uzun süre hemşirelik yaptığınızda, hastaların neye ihtiyacı olduğunu ve sadece ne *istediklerini*

bilirsiniz."

Kulaklarıma inanamıyorum. Sağ elim yumruk oluyor ve onu dizlerimin arasına sokmak zorunda kalıyorum. Dürüst olmak gerekirse, adamlardan birinin şimdiye kadar Dorothy'ye yumruk atmamış olmasına şaşırdım. Belki de yapmışlardır. Eğer olduysa, bunu görmeyi çok isterdim.

"Dinle Dorothy," diyorum. "Senin kadar tecrübeli olmayabilirim ama Bay Carpenter'ın ciddi bir basınç ülseri olduğunu ve düzgün bir şekilde tedavi etmezsek daha da kötüleşeceğini bilecek kadar bilgim var. Ona yatak sipariş ettim ve eğer yatağı almasını engellerseniz, yerel gazeteyi arayıp hapisanedeki mahkumların uygun tıbbi bakımdan nasıl mahrum bırakıldığını anlatacağım."

Dorothy'nin ağzı açık kalır. "Beni *tehdit* mi ediyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diyorum. "Ben sadece hastalarımın yeterli bakım almasını savunuyorum. Eğer benimle aynı fikirde değilseniz, belki de yerel medyaya bunun nedenini açıklayabilirsiniz."

"Brooke..."

"Ayrıca," diye ekliyorum, "eczanede lidokain bulundurmanız gerekiyor. Anestezi olmadan kimseyi dikmeyeceğim. Bu insanlık dışı. Bir dahaki sefere lidokain olmadığında, mahkûmu acil servise göndereceğim ve ulaşım masraflarını siz karşılayacaksınız."

Şimdi Dorothy *bana* vurmak istiyormuş gibi görünüyor. Benimle bu konuda kavga etmeye değip değmeyeceğini tartışırken çenesinin çalıştığını görebiliyorum. Yirmi küsur yaşında bir pratisyen hemşirenin onu itip kakması fikrinden hoşlanmıyor. Ama haklı olduğumu anlaması gerekiyor. Malcolm Carpenter için işler kötüye giderse, davranışını gazeteye ya da daha kötüsü bir mahkeme salonuna asla haklı gösteremez.

"Yatak zaten burada," diyor sonunda. "Sanırım yatağın onda kalmasında bir sakınca yok. *Bu* seferlik."

Yüzünü kurtarmaya çalışıyor. Bu tartışmayı benim kazandığımı kabul etmek istemiyor ve bu kadarını ona bırakıyorum. Ama ben hastalarımı savunacağım. Dorothy ne düşünürse düşünsün, onlar insan ve bu şekilde muamele görmeyi hak ediyorlar.

BÖLÜM 34

Bugün benim doğum günüm.

Geçen yıla kıyasla bu yıl kutlayacak daha çok şeyim var. Geçen yıl, oğlumun oturma odasında bir karyolada uyuduğu tek yatak odalı bir dairede yaşıyordum ve ev sahibi kiraya ayda iki yüz dolar zam yapmıştı. İki yıldır kimseyle çıkmamıştım. Josh okuldaki zorbalara yüzünden her gün eve gözyaşları içinde geliyordu. Çoğu zaman gelmeyen bir bebek bakıcım vardı ve acil bakım vardiyalarına geç kalmama neden oluyordu. Ve ailem hayatta olmasına rağmen yıllardır konuşmuyorduk.

Bu yıl Josh okulda mutlu. Yaşamak için büyük bir evimiz var ve her birimizin kendi odası var. Ve tabii ki Tim var, sadece bir aydır çıkıyoruz ama ona gerçekten aşık olduğumu düşünmeye başladım.

Bu gece hazırlanmak için ekstra uzun bir zaman harcadım. Tim beni yemeğe çıkaracak, sadece ikimiz. Josh'u da dahil etmeyi planlıyordum ama Margie'ye bundan bahsettiğimde dehşete kapıldı. *Yetişkinler için bir gece geçirmelisin, diye* ısrar etti. Bu yüzden Josh'a bakmaya gelecek, böylece Tim beni güzel bir restorana götürebilecek.

Yatak odamdaki boy aynasına baktığımda gördüklerimden memnunum. Göğüslerimi büyük gösteren küçük siyah bir elbise giyiyorum, siyah topuklu ayakkabılarla eşleştiriyorum ve siyah saçlarım omuzlarımın etrafında gevşek ve ipeksi. Aşağı indiğimde Josh beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Anne," diyor, "çok güzel görünüyorsun."

Bunu bir iltifat olarak söylüyor ama bunu söylerken sesinin şok olmuş gibi çıkması, geri kalan zamanlarda nasıl görüldüğümü düşündüğünü merak etmeme neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Nintendo'sunu bıraktı ve beklentiyle bana baktı. "Yemeğe çıkıyor muyuz?"

Kanepede Josh'un yanına yerleşiyorum ve elbisemin eteklerini çekiştiriyorum. "Aslında Margie geliyor. Bu gece sadece Tim ve ben dışarı çıkıyoruz."

"Oh." Kafası karışmış görünüyor. "Yani Tim senin erkek arkadaşın mı?"

Bu sorunun eninde sonunda geleceğini biliyordum. Tim ve ben Josh etraftayken birbirimize nasıl davrandığımızı dikkat ettik, böylece Josh bizim bir çift olduğumuzu anlamayacaktı. Tim birkaç kez geceyi bizde geçirdi ve Josh uyanmadan evi boşaltabilmek için telefonunun alarımını sabah altıya kurdu. Ama Josh'un bunu anlaması kaçınılmazdı. Ve ona gerçeği borçluyum.

"Evet, öyle" diyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

Josh tereddüt eder, düşünür. "Evet, sorun değil. Tim iyidir."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Ayrıca, o okulun müdür yardımcısı, yani erkek arkadaşınsa yaptığım şeyler yanıma kâr kalabilir."

Bir kahkaha patlattım. Josh gelmiş geçmiş en uslu öğrenci ve okulda sinema saatinde masanın altında kitap okumaktan daha kötü bir şey yapacağından şüpheliyim.

Babasının aksine.

Kapı çaldı ve koşarak açtım. Gelenin Margie olma ihtimali yarı yarıyaydı ama Tim'in kapıda durduğunu görünce sevindim. Mavi bir gömlek üzerine koyu gri bir ceket giymiş ve kravat takmış. Acı verecek kadar yakışıklı görünüyor ve tek yapabildiğim ona bakmak. Kısık bir ısıklık sesi çıkarana kadar onun da bana aynı şekilde baktığını fark etmiyorum bile.

"Lanet olsun," diyor. "Bana kalp krizi geçirteceksin, Brooke."

Beni öpmek için eğiliyor ama o öpmeden Josh'un bize doğru koşan ayak seslerini duyuyoruz. Tam Josh fuayeye girerken geri çekiliyor. Josh parmağıyla Tim'i işaret ediyor.

"Sen annemin erkek arkadaşısın," diye anons ediyor.

Tim kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "O sordu," diye açıklıyorum. Sonra da ekliyorum, "Senin havalı olduğunu düşünüyor."

"Vay canına Josh, onur duyduğum." Avucunu göğsüne koydu. "Hayatım boyunca ilk kez biri bana havalı diyor olabilir."

Josh kıkırdıyor. Tim uzanıp elimi tutuyor. Josh'un önünde aşırı sevgi dolu olmak ister miyiz bilmiyorum ama bence el ele tutuşmak sorun değil.

"Evet," diyor Tim, "cebimde senin doğum günü hediyen var. Şimdi mi istersin, sonra mı?"

Ona göz kırpyorum. "Anında tatmin, lütfen."

"Bazı şeyler asla değişmez."

Josh kendisi için olmayan bir hediye ile ilgilenmiyor gibi görünüyor, bu yüzden Tim ve ben mutfak masasına giderken o Nintendo oynamaya geri dönüyor. Yanına oturuyorum ve ceketinin cebine uzanıp mücevher olduğu belli olan mavi dikdörtgen bir kutu çıkarıyor.

"Umarım çok fazla harcamamışsındır," diye geveledim. Belki de bunu söylememeliydim, ama Tim ilkokulda para kazanıyor olamazdı. Benim için tonlarca para harcamasını istemiyorum.

"Sen buna değersin." Gözlerimin içine bakarken elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama hayır, bir servet harcamadım. Bu özel bir şey, bence gerçekten beğeneceksin."

"Yapacağımı biliyorum."

Tim eskiden hediye alma konusunda çok düşünceliydi. Bana aldığı şeyin harika olacağından eminim. Kutunun kapağını yavaşça kaldırıyorum; içinde altın bir kolye, küçük bir pamuk parçasının üzerinde duruyor. Kolyeyi elime alıp altın zincirden sarkan tılsımı görene kadar tutuyorum.

Bu bir kar tanesi.

Kolyeyi asitten yapılmış gibi düşürüyorum. Sanırım hasta olacağım. Yıllar önce taktığım kar tanesi kolyenin aynısı. Shane'in on yıl önce beni boğmaya çalıştığı kar tanesi kolyenin aynısı.

Masadan o kadar hızlı kalkıyorum ki sandalye ayakları üzerinde sallanıyor. Boğazımda bir sıkışma hissediyorum. O kolye. Eskiden taktığıma çok benziyor.

Tim oturduğu yerden sıçradı. "Brooke? Neyin var?"

"Neden bana bunu aldın ki?" Çılgılık atıyorum.

"Ben... Ben anlamıyorum." Alnını kırıştırıyor. "Sana onuncu yaş gününde aldığım kolyenin aynısı. Onu taktığını görmedim, o yüzden kaybettiğini düşündüm. Bunu geçen ay kasabanın bit pazarında gördüm, ben de-"

"Shane beni o kolyeyle boğmaya çalıştı!"

Tim şaşkın görünüyor. "Öyle mi yaptı? Elleriyle yapmaya çalıştığını sanıyordum..."

Nefeslerim hızlı geliyor. Çok hızlı. "Hayır, kolyemi kullandı. *Bu* kolye!"

"Çok özür dilerim, Brooke. Fark etmemiştim-"

Kolunu bana dolamak için uzandı ama ben irkilerek uzaklaştım. Onun yerine banyoya doğru koşuyorum ve o bana ulaşmadan kapıyı çarparak kapatıyorum. Ve kilitledim. Kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Banyoda yalnız kaldığımda, makyaj aynasında kendime bakıyorum. Bu geceki randevumuz için makyaj yapmıştım ama şu an bana bakarak bunu anlayamazsınız. Yüzüm bir kâğıtla aynı renkte ve gözlerimin altındaki mor halkalar her zamanki gibi görünür durumda.

Tim o kolyeyi nasıl unutabilir? Shane'in duruşmasında beni onunla boğmaya çalıştığına dair ifade vermiştim. Tim izleyicilerin arasında oturuyordu. Hatırlıyorum çünkü ifadem sırasında ne zaman gergin olsam bana bakardı ve kendimi daha az yalnız hissederdim. Ne de olsa o gece o da oradaydı.

Kar tanesi kolyenin beni neredeyse öldürdüğünü nasıl unutabilir?

Tim Reese'den uzak dur. Tehlikelidir.

Tamam, sakinleşmem gerek. Tim ifademi duydu ama son on yıldır kar tanesi kolyeyle ilgili kâbuslar görmüyor. Bu küçük detayı unutmuş olması anlaşılabilir. Beni korkutmak için bilerek bana o kolyeyi almış olması alternatifinden daha mantıklı olduğu kesin.

"Brooke?" Tim banyonun kapısını hafifçe çalıyor. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça üflüyorum. Gecenin geri kalanını bu banyoda geçiremem. Dışarı çıkmam gerek.

Banyonun kapısını açtım. Tim karşımda duruyor ve neredeyse benim hissettiğim kadar kötü görünüyor.

"Çok özür dilerim, Brooke," diyor. "Tam bir aptalım. Tamamen unutmuşum."

"Sorun değil," diyorum, gerçekten öyle olmasa da.

"Sana başka bir hediye alacağım," diye söz verdi. "Çok daha iyi bir şey."

Kollarını uzatıyor ve isteksizce beni sarmasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra göğsünde eriyorum.

"Umarım geceyi mahvetmemişimdir," diye mırıldanıyor. "Mahvetmedin."

Bunun beni rahatsız etmesine izin veremem. Sadece duygusal olmaya ve bana seveceğimi düşündüğü bir hediye almaya çalışıyordu. Bu şekilde tepki vereceğimi hiç düşünmemişti. Bunu kafamdan atmalı ve gecenin tadını çıkarmalıyım.

BÖLÜM 35

ON BİR YIL ÖNCE

Tim ve Shane'in ayak sesleri merdivenlerde kaybolana kadar daha rahat nefes almaya başlamıyoruz. İki ayrı ayak sesi gibi geliyor. Bu da ikisinin de hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor.

"Bir silah bulmalıyız." Chelsea, Shane'in masasının çekmecesini karıştırıyor. Tim'in silah olarak kullandığı sopayı düşünmeden edemiyorum. "Çünkü eninde sonunda bu odadan çıkmak zorunda kalacağız."

Akşam Shane'in kızlığını bozduğu yatağa uzandım. Bu sadece birkaç saat önce miydi? Sanki başka bir ömür gibi geliyor. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde hâlâ onun tadını alabiliyorum. Tıraş losyonunun sandal ağacı kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Chelsea'ye silah aramasında yardım etmeliyim. Haklı. Burada öylece oturup parmaklarımızı oynatmamalıyız. Ama elimde değil. Düşüncelerim durmak bilmiyor.

"Gerçekten onlardan birinin katil olabileceğini düşünüyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Chelsea araştırmasına ara veriyor. Doğruldu. "Oh, Brooke..."

Yatağa yanıma yerleşti ve kolunu omuzlarıma doladı. Ve bu akşam ilk kez gözyaşlarına boğuldum. Her şey bir anda kafama dank etti. Brandon öldü. Kayla öldü. Ve dünyada en çok değer verdiğim iki çocuktan biri bundan sorumlu.

Hangisi olduğunu bile bilmiyorum.

"Bunu yapmış olamazlar," diye burnumu çekiyorum. "Hiçbiri. Bu mümkün değil." Gözlerimi kaldırıyorum. "Değil mi?"

"Oh, Brooke..." Omuzlarımı sıkıyor ve beni nemli, kanlı gömleğine doğru çekiyor. "Shane'in erkek arkadaşın olduğunu ve Tim'le geçmişinizin çok eskiye dayandığını biliyorum ama şu olanlara bak. Burada başka kimse yok. Onlardan biri yapmış olmalı."

Akan burnumu ovuyorum. "Kim... kim olduğunu düşünüyorsun?" Duraksıyor. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Sadece söylemek istemiyorsun."

Chelsea uzun bir iç çeker. "Tamam. Tim'di."

Şaşkınlıkla gözlerimi kaldırdım. Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. "Tim? Ama..."

"En mantıklısı bu, Brooke." Islak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Shane haklı, oraya gidip bunu yapma fırsatı olan tek kişi Tim'di. Ve bütün gece Kayla'yla sarmaş dolaş olan da oydu. Shane onu çok az tanıyordu."

"Ama..."

Ama bu Tim olamaz. İlk en iyi arkadaşım değil. İlk öpücüğüm. Hayatım boyunca tanıdığım, benim için her şeyi yapabilecek adam. Kutuyu açtığımda ne kadar memnun görüldüğünü hatırlayarak kar tanesi kolyeye dokunuyorum.

"Ve Tracy Gifford'la çıkmıştı," diye hatırlatıyor bana. "Ne olmuş ona? Öldürüldüğü ortaya çıkan bir kızla bir sürü randevusu olmuş ve bundan kimseye bahsetmesi gerekmediğini mi düşünüyor? Bu çok şüpheli, Brooke."

"Biliyorum, ama..."

"Ayrıca, *hayal kırıklığına uğramış* durumda," diye ekliyor Chelsea. "Çünkü Shane'le çıkıyorsun ve tabii ki o da seni kendisi için istiyor."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Birkaç saniye süren dramatik bir iç çekiş yapar. "*Hadi* ama Brooke. Tim'in sana deliler gibi aşık olduğunu anlamalısın."

Homurdanıyorum. "Hayır, değil. Biz *arkadaşız*."

"Doğru. Onu bir arkadaş olarak görüyorsun ve o sana aşık." Başını yana eğdi. "Bildiğinden eminim sanıyordum. Gerçekten görmüyor musun?"

Kolyemdeki tılsıma tekrar uzanıyorum, parmaklarım hafifçe titriyor. Chelsea haklı mı? Her zaman Tim'le ilişkimiz konusunda aynı fikirde olduğumuzu düşünmüşümdür. Yani, evet, küçükken evlenmemizden bahsederdi. Ama biz *çocuktuk*.

Ve evet, o zaman öpüştük. Ama sadece bir kezdi, yirmi dakika sürmesine rağmen. Ve *pratik* yapıyorduk. Bir şey ifade etmiyordu.

Aman

Tanrım.

O haklı.

Tim bana aşık.

BÖLÜM 36

MEVCUT GÜN

"Pekâlâ," diyor Tim, "bu doğum gününü hayatında geçirdiğin diğer tüm doğum günleriyle karşılaştırarak değerlendirmeni istiyorum."

Tim ve ben restorandan dönerken arabadayız. Kar tanesi kolye yüzünden çıldırmamdan sonra harika vakit geçirdik. Sadece ikimizin olması güzeldi. Josh'ı korkutmaktan endişe etmeden istediğimiz kadar sevecen olabilirdik. Ve Tim *çok* sevecendir. Özellikle de bir kadeh şaraptan sonra.

"Birden ona kadar derecelendirir misin?" diye sordum. Hemşirelik okulundan kalma her şeyi görsel analog ağırlık ölçeğine göre değerlendirme alışkanlığımı kırmak zor.

"Hayır." Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bana sırtlıyor. "Yani diğer doğum günlerine kıyasla nasıl bir sıralama? Yani, ilk beşten mi bahsediyoruz...?"

"İlk on," diyorum.

"İlk on!" Yüzü kızarmış görünüyor. "Sana ıstakoz alman gerektiğini *söylemiştim*. Bu kesinlikle ilk beşe girerdi."

Gülüyorum. "Kes şunu, tavuk harikaydı."

"Ben sadece..." Tekrar sürmeye başlarken sağ elini hafifçe dizime koyuyor. "Demek istediğim, ilk beş doğum gününü hatırlamıyorsun. Yani gerçekten, ilk on *o kadar* da iyi değil."

"Oldukça iyi."

"Belki bu gece sizin için ilk beşe girebilecek başka bir şey yapabilirim..."

"Belki sen..."

Her ne kadar bu gecenin ilk beşe girememesinin gerçek nedeni, lezzetli olan akşam yemeği ya da her zamanki gibi harika olacağından emin olduğum bu gece yatak odasında yapacaklarıyla ilgili olmasa da. Bana o kar tanesi kolyeyi taktığı anda gece mahvoldu. Ne kadar düşünmemeye çalışsam da aklımdan tamamen çıkaramıyordum.

"Ayrıca," diye ekliyor, "bazı iyi haberlerim var." "Neymiş o?"

"Senin için yeni bir iş konusunda harika bir ipucu buldum." Dizimi sıkıyor. "Buradan on beş dakika kadar uzakta bir birinci basamak muayenehanesinde çalışan bir arkadaşım var ve pratisyen hemşire aradıklarını söyledi. Aslında çok çaresizler. En kısa zamanda seninle tanışmak istiyorlar."

"Oh," dedim.

"Harika değil mi? Tam sana göre. Böylece artık o hapishanede çalışmak zorunda kalmazsın."

"Evet, ama..." Siyah elbisemin eteklerini çekiştiriyorum. "Hapishanede bir yıllık sözleşmem var, yani..."

"Oh, h a d i ama. Seni buna zorlamayacaklar. Onlara bir ay önceden haber ver yeter."

"Bilmiyorum..."

Tim başka bir kırmızı ışıktaki bana bakmak için dönüyor. Gözlerinin akı ay ışığında hafifçe parlıyor. "O işten ayrılmak istiyorsun, değil mi? Bir *erkek hapishanesinde* çalışmaya devam etmek istemiyorsun, değil mi?"

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Düşündüğün kadar kötü değil. Çoğu tıbbi yardım aldığı için çok mutlu."

"Tim sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti: "Shane Nelson'ın orada mahkûm olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Onun etrafta olduğunu bile bile orada nasıl çalışabilirsin bilmiyorum. Ya onu tedavi etmek zorunda kalsaydın?"

Shane'in hapsedildiği hapishanede çalıştığım gerçeğinden kısaca bahsettik. Tim şaşkındı ama bulabildiğim tek işin bu olduğunu söylediğimde sonunda sakinleşti. Ama Shane'e asla davranmadığıma dair ona yemin etmek zorunda kaldım.

Yani, yalan söyledim.

"Eğer onu tedavi etmek zorunda kalsaydım," diyorum, "bunu yapabilirdim."

"Ciddi misin? Çünkü sana o geceyi hatırlatan kolyeye bir kez baktın ve panik atak geçirecek gibi göründün. Tanrım, ya Josh'ı öğrenirse?"

Kaşlarımı çatıyorum. Tim maksimum güvenli bir hapishanede çalışmam konusunda endişeli ama düşündüğü kadar kötü değil. Ve belki Shane de onun düşündüğü kadar kötü değildir.

"Ya..." Boğazımı temizliyorum. "Ya yanlış anladıysam? Ya o gece beni boğmaya çalışan Shane değilse?"

Tim'in eli aniden dizimi bıraktı. "Ne?"

Göğsüme sarılıyorum. "Sadece söylüyorum, oturma odası çok karanlıktı. Hiçbir şey göremedim. Yüzünü bile göremedim."

Tim frene bastı, öndeki arabaya arkadan çarpmamıza ramak kalmıştı. "Şaka yapıyor olmalısın, Brooke."

"Sadece düşünüyorum-"

Arabayı yolun kenarına çekmek için direksiyonu kırdı. Şakağında zonklayan bir damarı seçebiliyorum. "Belki senin onu görmen için çok karanlıktı ama *ben* onu gördüm. Elinde lanet olası bir bıçakla üzerime geldi ve bıçağı karnıma sapladı. Tek yapabildiğim o sopayla ona vurmaktı ama piç yere düşmedi. Gözlerimin içine baktı, Brooke, ve bana sıradakinin sen olduğunu söyledi. Güven bana.

-O yaptı."

Polis Tim'i çiftlik evinin zemininde karnında bir bıçak yarası ile baygın ve kanlar içinde buldu. Geçen ay, o gecedan geriye kalan yara izini görme fırsatım oldu. Göbek deliğinin birkaç santim ötesinde bir santimlik kabarık bir deri çizgisi. Hep daha büyük olacağını düşünmüştüm.

"O gece çok karanlıktı," diye mırıldandım. "Tek söylediğim bu."

Tim bana arkasını döndü. Direksiyona bakıyor, gözleri cam gibi. Bir saniye sonra arabayı tekrar vitese taktı. Evime olan mesafenin geri kalanını sessizlik içinde kat ettik.

Evimin önüne geldiğinde "Özür dilerim," dedi. "Yapmamalıydım... bak, Shane hakkında neden karışık duygulara sahip olabileceğini anlıyorum, çünkü..."

"Doğru," diyorum o daha düşüncesini tamamlayamadan.

"Ama onun kötü bir insan olduğunu bilmeniz gerekiyor. O bir *hasta*. Ve eğer onu hapishanede görürseniz, arkanızı dönüp diğer tarafa kaçmanız gerekir."

Gözlerimi indiriyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Tim."

Buna söyleyecek bir şeyi yok. Emniyet kemerimi çözüyorum ama o hâlâ sessiz. İçeri gelmesini teklif etmiyorum, o da sormuyor. Sanırım bu doğum günü resmen ilk 10'dan düştü.

Eve geri döndüğümde, mutfakta akan suyun sesi dışında her yer sessizdi. Margie muhtemelen temizlik yapıyordur. Yaşlı olabilir ama hiç yerinde durmuyor. Dürüst olmak gerekirse, keşke onun enerjisine sahip olsaydım.

Margie'nin bir tavayı ovduğunu ve kendi kendine mırıldandığını görmek için tam zamanında mutfağa giriyorum. "Merhaba Brooke!" diye cıvıldıyor. "Josh uyuyor. İyi vakit geçirdin mi?"

"Uh-huh."

"Oh, çok sevindim!" İç geçiriyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, birileriyle çıkmayı özledim. Harvey'imi seviyorum ama o heyecanı özlüyorum. Tim de *çok* yakışıklı."

"Evet..."

"Harika kaşları var," diye ekliyor.

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Kaşlarına bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Güzel kaşlar onun bilge olduğu anlamına gelir."

"İlginç..."

"Ayrıca," diye ekliyor, "güzel bir poposu var."

Aman Tanrım. Gerçi o haklı, Tim'in güzel bir poposu var ama Margie'nin bunu fark etmesinden biraz utandım. "Ah, teşekkürler?"

"Ve sana çok güzel bir kolye almış! Ama onu mücevher kutuna koymalısın, orada güvende olur."

Midem bulandı. Kolyeyi mutfak masasının üzerine bırakmış ve sonra da tamamen unutmuştum. Aslında unutmamıştım ama Tim'le dışarıdayken ortadan kaybolmasını ummuştum. Ya da en azından, onu hak ettiği yere, çöp kutusuna atacak kadar bilgili olmasını.

Ama bırakmadı. Benim için orada bıraktı.

Margie paltosunu aldı ve geceye doğru yola çıktı. Ancak o gittikten sonra mutfak masasının üzerinde bıraktığı mavi dikdörtgen kutuya yaklaşmaya cesaret edebiliyorum. Tim ya da Margie kutuya geri koymuş gibi görünüyor, bu yüzden tek yapmam gereken onu çöpe atmak.

Ama bunun yerine kendimi kutuyu açarken buluyorum.

Kolyeyi kaldırıp kar tanesi tılsımının ileri geri sallanmasına izin veriyorum. Eskiden taktığım kolyenin tıpatıp aynısı, Tim'in onuncu yaş günümde bana aldığı. Üzerinde altın bir kar tanesi olan altın bir zincir ve kar tanesinin altı halkasına beyaz elmaslar yerleştirilmiş.

Kolyeye daha yakından bakıyorum ve kalbimi durduran başka bir şey fark ediyorum.

Kar tanesinin üzerindeki ikinci kolun kenarından bir elmas eksik. Aynen eskiden giydiğim gibi.

Bu kolye lisedeyken taktığım kolyenin aynısı. Ve o kolyenin tam olarak aynı yerinde aynı kusur var.

Aynı kolye olması mümkün mü?

O kolyeye ne olduğunu asla öğrenemedim. Kırıldıktan sonra bir daha hiç görmedim. Polisin onu kanıt olarak sakladığını düşünmüştüm ama belki de saklamamışlardır. Belki de bunca zamandır başka birindeydi.

Tim onu kasabadaki bit pazarından aldığını iddia etti. *Bit pazarı* mı? Ne bit pazarından bahsediyor? Bebekliğimden beri bu kasabada yaşıyorum ve bir kere bile bit pazarı diye bir şey duymadım.

Yalan mı söylüyordu?

Tim Reese'den uzak dur. Tehlikelidir.

Shane'in o gece hakkında doğruyu söylüyor olması mümkün mü? Beni o kolyeyle boğmaya çalışanın o olmaması mümkün mü? Yüzüne hiç bakamadım. Shane'i bıçakla gördüğünü kesin olarak ifade eden tek kişi Tim'di. Her ne kadar benim ifadem lanetleyici olsa da, tabutuna son çiviği çakan Tim oldu.

Ya Tim her konuda yalan söylüyorsa?

Hayır, bu şekilde düşünemem. Tim benim erkek arkadaşım. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. O iyi bir adam. Yalan söylemez ve kesinlikle kimseyi öldürmez. Kendi adımlı bildiğimden daha iyi biliyorum.

Ama o zaman o kolyeyi nasıl aldı?

BÖLÜM 37

Tim ve ben doğum günümün gecesinden beri barıştık.

Ertesi akşam bir demet gül ve bir çift güzel küpe ile geldi. Kolyeyi bir daha hiç konuşmadık ama istediği bir şeyi yaptım. Birkaç gün önce, o birinci basamak muayenehanesiyle bir görüşme ayarladım. Haklıydı; yüksek güvenli bir hapishanede çalışmak hayalimdeki iş değildi ve en azından birinci basamak muayenehanesi çok daha yakındı.

Eğer hapishanedeki işimden ayrılırsam, Shane'i bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Çok rahatlayacağım.

Çoğunlukla.

Tim ve ben her gece rutinimiz haline gelen akşam yemeğinden sonra bulaşıkları birlikte yıkamakla meşgulüz. Yaklaşık iki aydır birlikteyiz ve Josh'a ilişkimizden bahsettiğimizden beri Tim haftada üç ya da dört gecesini burada geçiriyor. Tabii ki, hemen sokağın aşağısında oturuyor, bu yüzden çok fazla eşyasını buraya taşımadı, çünkü ihtiyacı olan her şeyi almak için gidip gelmesi yeterince kolay.

"Eski evli çiftler gibi mi oluyoruz?" Son bulaşıkları da bulaşıklığa yerleştirirken ona soruyorum.

Tim kıkırdıyor. "Çocukluğumuzu hatırlıyor musun, hep evlendiğimizde hayatın nasıl olacağından bahsederdik?"

Çoğunlukla Tim bu şekilde konuşurdu ama ben hatırlıyorum. "Evet, tabii ki."

"Sonunda birlikte olacağımızı düşünmüştüm, anlıyor musun? Sanki dünyada evlenebileceğim başka kimse yokmuş gibi."

"Biliyorum." Beni kendine çekmesine izin veriyorum. "Bu şekilde düşünmeyi ne zaman bıraktın?"

"Asla."

Ben gülüyorum ama Tim gülümsemiyor. Yüzünde ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor.

"Brooke," diyor. "Sadece şunu bilmeni istiyorum... Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim ve her zaman seveceğime de eminim."

Bunu ilk kez söylüyor olsa da, aşkını ilan etmesi sürpriz olmadı. Bunu bana söylemek için can attığını söyleyebilirim. Ve ben de hissetmeme rağmen, bunu söylemesinden korkuyordum.

Çünkü beni sevdiğini söyleyen son adam beni öldürmeye çalıştı.

Ama onu öylece bırakmamın imkanı yok. Bunu geri söylememi ne kadar çok istediği ortada. Söylemezsem her şey yolundaymış gibi davranacağından eminim ama içten içe bu onu öldürür.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Beni öpüyor ve bunun birbirimize ilk kez birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz o harika an olmasını istiyorum ama bu sözleri en son ne zaman söylediğimi düşünmeden edemiyorum. *Seni seviyorum, Shane.*

Birkaç saat sonra o kolyeyi boğazıma doladı.

Öpüşmemiz Josh'un televizyon ekranına bağırma sesiyle kesildi. Ona yukarı çıkıp ödevini yapmasını söylemiştim ama görünüşe göre o daha fazla Nintendo oynamaya karar vermişti. "Aman Tanrım," dedim. "Bu çocuğun başı ciddi belada."

Televizyon ekranında bir şeyin patladığını görmek için tam zamanında oturma odasına gidiyorum. Josh'u omzundan sertçe dürtüyorum. "Hemen odana çık dostum."

"Ama, anne-"

"Josh, *şimdi*."

"Bu seviyenin tam ortasındayım!"

"Annemi dinle," diyor Tim sertçe.

Tim'in Josh'a karşı tutumunu seviyorum. Her konuda bana saygıyla yaklaşıyor ama ihtiyacım olduğunda her zaman beni destekliyor. Josh da onu gerçekten seviyor. İkisi birlikte bir şeyler yaptıklarında çok sevimli oluyorlar-Nintendo, beyzbol, ev tamiri.

Josh homurdanıyor ama oyununu kapatıyor ve kumandayı kanepenin üzerine atıyor. Nintendo kapalıyken, televizyon akşam haberlerini gösteren kablolu yayına döner. Josh merdivenleri teker teker çıkıyor, sonra odasının kapısı gürültüyle çarpıyor.

"Ben o kadar kötü biri miyim?" Tim'e sordum.

"Asla olmaz," diyor. "İşe başladığımda beşinci sınıf öğretmeniydim ve bazen bu çocukların doğru yönde itilmeye ihtiyacı oluyor. Ama o iyi bir çocuk. Okulda başarılı olmak istiyor ve ödevlerini yaptığından emin olduğunuz için size minnettar olacaktır."

"Belki..."

Gözlerim doğrudan yerel bir haber gösteren televizyon ekranına gidiyor. Kayıp bir kadınla ilgili. Kelli Underwood, iki gün önce kaybolmuş. Garsonluk işine gitmediğinde kayıp olduğu anlaşılmış.

Garsonluk işi mi?

Televizyona daha yakından bakıyorum. Ekranda kayıp kadının bir fotoğrafı vardı. Ve hemen onu tanıdım.

Shamrock'taki garson kız. Liseden tanıdığım. Markette karşılaştığım, Shane'e karşı tanıklık ettiğim için bana bağırان ve Tim'den uzak durmamı söyleyen.

Tim de televizyon ekranına bakmaktadır. Kelli'nin fotoğrafı gösterildiğinde gözleri büyür. Parmakları kanepenin kenarını kavırıyor, eklemleri beyazlaşıyor.

"Bu Shamrock'taki garson kız değil mi?" Mümkün olduğunca rahat bir şekilde söylüyorum.

"Um." Gözlerini televizyon ekranından ayırıyor. "Öyle mi? Olabilir. Uzun zamandır oraya gitmedim. Birlikte gittiğimizden beri."

"Emin değil misin? Onunla çıktığını söylememiş miydin?"

"Hayır," diyor. "Yani, zar zor. Vardiyası bittiğinde birlikte bir şeyler içtik. Hepsi bu kadar. Hiçbir şey değildi."

"Anlıyorum..."

Bana iki kez çıktıklarını söylediğinden neredeyse eminim. Ve Kelli süpermarkette benimle yüzleştğinde bunu kesinlikle hatırlıyor gibiydi. Ama bunu kabul etmek istemiyor.

Belki de bu, birlikte olduğu ve aniden ortadan kaybolan ilk kız olmadığı içindir.

"Dinle, Brooke..." Hafif titrek bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sanırım evime geri dönebilirim. Biraz yorgunum ve yarın sabah erkenden bir toplantımız var. O yüzden kendi evimde uyuyacağım."

İlk kez "seni seviyorum" dedikten hemen sonra tutkulu bir sevişme yaşayacağımızı düşünmüştüm. Ama bunun yerine, Tim buradan yeterince hızlı çıkamıyor gibi görünüyor. Sonra ön verandamın merdivenlerinden inerken ayağı takıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordu.

Ama gittiği için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem, çünkü artık Kelli Underwood'u Google'da arayabilirim.

Detayları bulmak son derece kolay. Kelli (sonunda "i" ile) yirmi yedi yaşında bir garsondu ve aynı zamanda yerel üniversitede sanat tarihi dersleri alıyordu. Küçük bir bodrum dairesinde yalnız yaşıyordu ve iki gece önce Shamrock'taki vardiyasına gelmeyince kayıp olduğunu fark ettiler. Bir haberde bir erkek arkadaşı olduğundan bahsediliyor ama şüpheli olup olmadığı belirtilmiyor.

İki gün önce... Tim o gece burada mıydı? Hatırlayamıyorum.

Neyse ki Kelli sosyal medyada son derece aktifti. Benim aksime, o kendi fotoğraflarını internetin her yerine yapıştırmıştı. Çeşitli sosyal medya paylaşımlarına bakıyorum, gözüme çarpan bir şey var mı diye. Sonunda yaz başından bir paylaşımını fark ettim:

Gerçek: Müdür Yardımcıları İYİ ÖPÜŞÜRLER!!!!

Kelli'nin çıktığı başka bir müdür yardımcısı yoksa, Tim'den bahsettiğini varsayacağım. Bu da yaz boyunca onunla çıktığı ve sonunda öpüşükleri anlamına geliyor. Ya da sırasında. Ve görünüşe göre, kız bundan hoşlanmış.

Ama Tim hakkında bulabildiğim tek bilgi bu. Kendisinin sosyal medyada çok az varlığı var ve kız da onu etiketlememiş. O öpücük dışında aralarında başka bir şey olduğunu kanıtlayamam.

Ama kesinlikle onunla çıktı. Yalan söylüyordu.

Yine de onu tamamen suçlayamam. Eminim biz birlikte olmadan önce çıktığı bir garson kız hakkında konuşmaya hevesli değildir. Ve Tracy Gifford denen kızla olanlardan sonra, kendisini başka bir kayıp kızla ilişkilendirmek istemez.

Bu onun sorumlu olduğu anlamına gelmez. Kelli muhtemelen kimseye haber vermeden bir yerlere gitmiştir. Muhtemelen iyidir.

Bundan eminim.

BÖLÜM 38

ON BİR YIL ÖNCE

Chelsea son yirmi dakikadır Shane'in masasının çekmecelerini karıştırıyor ama silah arayışı pek iyi gitmiyor.

"Hiçbir şey yok!" diye ilan ediyor. "Bir makası bile yok!"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Shane'in çekmecesinde keskin bir makas olsa bile, onu kullanmak konusunda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bir makasla birini bıçaklayabileceğimi sanmıyorum.

"Peki ya kalem?" diye sordu bana. "Onlardan bir sürü var."

Dizlerimi göğsüme çekip vücuduma yaklaştırıyorum. "Bir kalemle ne yapmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Gözüne mi sokayım?"

Başımı sallıyorum. "Birinin gözüne kalem sokabileceğimi sanmıyorum. Sen yapabilir miydin?"

Doğruldu ve bana bakmak için döndü. Oda o kadar karanlık ki yüz ifadesini seçmekte zorlanıyorum. Sadece bir şimşek çaktığında onu görebiliyorum. "Mecbur kalsaydım yapabilirdim. Tim ya da ben olsaydım."

Sanki her şeye karar verilmiş gibi konuşuyor. Brandon ve Kayla'yı öldüren Tim'di. Ama hala kafamı toparlayamıyorum. Tim'i çok iyi tanıyorum. O böyle bir şey yapamaz. Tamam, belki bana aşık olduğunun farkında değildim ama bu farklı.

"Onları Tim'in öldürdüğünü sanmıyorum," diyorum. "Buna inanmıyorum."

Chelsea ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Konu Tim'e gelince ciddi bir kör nokta var. O sandığın kadar harika bir adam değil."

"Evet, öyle."

"İnan bana, öyle değil."

Aklında belirli bir şey varmış gibi görünüyor, ama eminim aptalca bir şeydir. "Bak, o bir katil değil."

Kızgın bir ses çıkardı. "Anlamıyor musun, Brooke? O olmak zorundaydı. Fırsatı olan tek kişi oydu. Oturma odasında yalnızdı ve gidip onu öldürebilirdi. Başka kimsenin bunu yapma şansı yoktu."

Alt dudağımı çiğniyorum. Son birkaç haftadır havalar değiştikçe dudaklarım çok çatladı. Onları yalamak ve ısırarak durumu daha da kötüleştiriyor ama elimde değil.

"Aslında," diyorum, "bir kişinin daha şansı vardı."

"Kim? Shane dışarıdaydı. Ve burada başka kimse yok. Başka kimin şansı vardı?"

"Sen." Karanlık odada yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum ama tek görebildiğim rimeli akmış koyu renk gözleri. "Tim ve ben mutfaktayken sen oturma odasında yalnızdın."

Çenesi düştü. "*Pardon?*"

"Şey," diyorum düşünceli bir şekilde. "Bu mantıklı. Tim ya da Shane'in Brandon ve Kayla'yı rastgele öldürmesinden daha mantıklı. Yani, Brandon seni aldatıyordu. Hem *de çok*. Ve sonra Kayla seni onu öldürmekle suçluyordu. Bu mantıklı-"

"Oh, bu çok iyi!" Chelsea'nin sesi iğneleyici olmaya çalışıyormuş gibi geliyor ama sesinde biraz histerik bir yan var. "Önce erkek arkadaşım öldürüldü ve cesedini bulmak zorundayım. Şimdi de onu benim öldürdüğümü ve görünüşe göre Kayla'nın kapısını kırıp onu da öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle demiyorum," diyorum dikkatlice. "Sadece bir fırsatın ve bir nedenin olduğuna işaret ediyorum."

Bir süre orada durur, silueti tamamen hareketsizdir. "Eğer onları öldüren bensem, neden bir silah aramakla uğraşıyorum? Eğer ben yaptıysam, bir yerlerde sakladığım bir bıçağım var demektir, değil mi?"

"Ben... Sanırım öyle."

"Aynen öyle." Başını iki yana sallıyor. "Yani, iki kişiyi öldürebileceğimi düşünüyorsan cidden aklını kaçırmışsın demektir."

Aklıma bir düşünce gelince midem bulandı. Chelsea ve ben evdeyken Tim bıçağı arıyordu. Bulamadı ama bu bilgiyi sadece bana söyledi. O zaman katilin bir bıçak sakladığını nasıl bilebilir? Tabii...

"Sanırım aşağıya inmeliyiz." Çabucak ayağa kalktım. "Çocukların iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ve... Bence hep birlikte olmamız daha iyi olur."

"Deli misiniz siz? Tek bildiğimiz Tim'in Shane'i çoktan bıçaklayarak öldürdüğü ve merdivenlerin dibinde bizi beklediği!"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "O değil."

Bu odadan çıkmam gerek. Artık Chelsea onun peşinde olduğumu bildiğine göre burada güvende değilim. Sonumun Brandon ve Kayla gibi olmasını istemiyorum, yapamam. Kapıya gidip tokmağı çeviriyorum ama önüne ördüğümüz kitap duvarı açılmasını engelliyor.

"Hey, hey, hey!" Chelsea önüme geçip elini kapıya koyuyor ve kapıyı kapalı tutuyor. "Cidden, ne yapıyorsun? Orası güvenli değil."

"Ben gitmek istiyorum." Kitapların bazılarını tekmeledim. "Bırak beni gideyim."

"Brooke, deliriyorsun! Cidden Brandon ve Kayla'yı öldürdüğümü düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum." Birkaç kitabı daha yolumdan itiyorum. "Sadece buradan çıkmam lazım. Tuvaleti kullanmam lazım."

Tekrar kapı tokmağına uzanmaya çalışıyorum ama Chelsea vücuduyla onu engelliyor. Gözlerimi kaldırıp yuvarlak yüzüne, evinin banyosunda ağartmasına yardım ettiğim soluk uçlu siyah saçlarına ve Shane'in yatak odasının loş ışığında aniden siyahlık havuzları gibi görünen kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Chelsea," dedim sertçe. "Kenara çekil. *Şimdi*."

Bakışları yüzüme odaklanıyor. "Hayır. Gitmiyorsun."

Chelsea odada bir silah arıyordu ama aramasına gerek yoktu. Başından beri üzerinde bir bıçak vardı. Brandon ve Kayla'yı öldürmek için kullandığı bıçak. Beni öldürmek için de aynı bıçağı kullanacak.

Ama ellerine baktığımda boş olduklarını gördüm. Bıçak nerede? Bir yere mi sakladı?

"Chelsea..."

"Burada kalmalısın, Brooke. Buradan ayrılamazsın."

Hayır, sonum Brandon ve Kayla gibi olmayacak. Eğer onu geçip bu odadan kaçabilirsem, Tim ve Shane bana yardım edecek. Öldürdüğü diğer ikisine göre avantajlıyım. Neler yapabileceğini biliyorum. Ve amigoluk antrenmanlarından zayıflıklarını biliyorum.

Spor ayakkabımı geri çekip kaval kemiğine, tam da koştüğümüzda her zaman atel geçirdiği yere olabildiğince sert bir tekme atıyorum. Chelsea yere yığılıyor, bacağını tutarken inliyor. "Seni kaltak!" diye bağırıyor.

Kapı kolunu tekrar kavriyorum ve bu sefer kapıyı birkaç santim açmayı başarıyorum. Ponpon kız üniformama sığabilmek için kilomu korumak için harcadığım tüm saatler için küçük bir teşekkür ediyorum ve vücudumu kapı ile kapı çerçevesi arasındaki küçük boşluktan içeri sıkıştırıyorum.

"Brooke!" diye bağılıyor.

Chelsea'nin ayağa kalkmaya çalışmasını izlemek için arkamı dönmüyorum. Fazla zaman yok ama sadece birkaç saniyelik bir avantaja ihtiyacım var. Zifiri karanlık olan koridora koşuyorum ve merdiven boşluğunun tırabzanına bakıyorum. Aşağıya inmeliyim.

"Tim!" Seslendim.

"Shane!" Cevap yok.

Bu iyiye işaret değil. İkisinin alt katta, oturma odasında birbirlerine göz kulak olacaklarını düşünmüştüm ama oturma odasında ölüm sessizliği var. Aşağıda kimse yok.

Birden yatak odasını terk ederek korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden iniyorum. Shane'in yatak odasından gelen sesleri duydum. "Brooke!" Chelsea yine sesleniyor, ama sesi hâlâ yatak odasındaymış gibi boğuk çıkıyor. Garip, ona sert vurmuştum ama *o kadar* sert değil. Şimdiye kadar ayağa kalkmış ve peşimden merdivenlerden aşağı koşuyor olmalıydı.

"Tim!" Tekrar sesleniyorum, artık çılgılık atmak üzereyim. "Shane!"

Merdivenlerin dibine geldiğimde, ayağım takılıp yere yığıldığımda bir çılgılık attım. Yoluma bir şey uzanmış, beni engelliyordu. Yumuşak bir şey.

Aman Tanrım. Bu bir ceset.

Gözlerimi kısıarak kim olduğunu görmeye çalışıyorum ama oturma odası çok karanlık. Ellerimi yerden kaldırıyorum ve avuç içlerimi kaplayan yapışkan ve ıslak bir şey görüyorum.

Kan.

Aman Tanrım. Chelsea haklıydı. Chelsea ve ben yatak odasında saklanırken başka biri öldürüldü. Chelsea asla bana zarar vermeye çalışmıyordu, sadece sonum diğerleri gibi olmasın diye odada kalmamı istiyordu. Boğuk bir hıçkırık çıkardım, ayağa kalkıp koşmam gerektiğini biliyordum ama vücudum donmuş gibiydi.

Sonra bir bedenın ağırlığı beni eziyor ve tekrar ayağa kalkmamı engelliyor. Ve parmaklar boynumdaki zinciri yakalayıp

S1k1.

BÖLÜM 39

MEVCUT GÜN

Bir sonraki hastamın kim olduğunu görmek için muayene odasından çıktığımda, bekleyen tek kişi Shane Nelson'dı.

Memur Hunt bir kez daha hem bileklerini hem de ayak bileklerini kelepçelemiş. Shane'in burada bulunma sebebinin ne olduğu çok açık: Biri onu feci şekilde dövmüş. Alt dudağı yarılmış, sol elmacık kemiğinde derin bir çürük oluşmuş ve Hunt ayağa kalkmasına yardım ettiğinde muayene odasına topallayarak girmek zorunda kalmış.

Hunt'a, "Onunla artık pranga yapmayacağımızı sanıyordum," diyorum.

Gardiyan bana bir bakış attı. Ortak geçmişimiz hakkında onunla yüzleştiğimden beri ilişkimiz kesinlikle soğuktı, ama dün birinci basamak muayenehanesinde bir görüşme yaptığım ve iyi geçtiği için kendimi daha cesur hissediyorum. Beni kovdurmak istiyorsa, benim için sorun değil.

"Kavga ediyordu," diye tersledi Hunt beni. "Kelepçeler gerekli."

Shane'in eklemlerinde herhangi bir sıyrık görmediğimi düşünürsek, dövüşüyormuş gibi değil de daha çok dayak yiyor gibi görünüyordu. Ama konuyu zorlamadım. Yine de Shane muayene odasına girdiğinde kapıyı kapattım.

"Tanrım," diye yorum yapıyorum.

"Göründüğü kadar kötü değil," diyor. "Gerçekten."

Yüzünü bir kez daha gözden geçirdim. Masama çarptığı zaman oluşan morluk tamamen geçmiş ve buraya ilk geldiğinde diktiğim yırtıktan kalan açık pembe bir yara izi hâlâ duruyor. Dudağında o kesik ve yüzünde bazı morluklar var ama dikiş gerektirecek bir şey yok. Ama ağırlığını her verdiğinde yüzünün buruştuğunu fark ettim.

"Ne acıyor?" Ona sordum. "Kaburgam kırıldı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü en son kaburgam kırıldığında hissettiklerimin aynısını hissediyorum."

Buraya geldiğinden beri kaç kaburgasının kırıldığını merak ediyorum. "Göğüs röntgeni i s t e y e c e ğ i m ," diyorum ona.

"Harika."

Her şeye rağmen Shane'e karşı bir sempati duyuyorum. Burada çalıştığım kısa süre içinde, iki ayrı olayda diğer mahkumlar tarafından ciddi şekilde yaralanmış olarak buraya geldiğini gördüm. Tim'in iddia ettiği gibi "kötü" olsa bile, hapishanenin buna izin vermesi yanlış görünüyor.

"Size bunu yapan adamları ihbar etmek istemediğinize emin misiniz?"

"Çok eminim." Homurdanıyor. "Bunun her gün başıma gelmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"Biliyorsunuz," diyorum, "bazen zorbalara karşı durmanız gerekir. Geçen yıl oğlum dördüncü sınıftayken her gün itilip kakılıyordu. Ama şimdi-"

Kısa kesiyorum çünkü Shane sanki karnına yumruk atmışım gibi bana bakıyor. Az önce söylediklerimi kafamda geri sarıyorum, neden öyle baktığını anlamaya çalışıyorum. Sonra fark ettim.

"Beşinci sınıfa giden bir oğlun mu var?" diye soruyor boğuk bir sesle. "*Anaokulunda* olduğunu söylemiştin."

Ağzımı açıyorum ama tek kelime çıkmıyor. Sadece küçük bir gıcırta.

"Brooke." Elleriyle dizlerini sıkıyor. Hunt kelepçeleri son derece sıkı yapmış olmalı, çünkü metalin bileklerini ısırdığını görebiliyorum. "Oğlunuz kaç yaşında?"

Yalan söyleyebilirim. Gerçeği anlamasına imkan yok. Ama yine de, yüzümün her yerinde yazılı olan gerçeği görebileceğinden eminim. "O on yaşında."

"O...?"

"Evet." Yavaşça başımı salladım. "O senin."

O adamlar Shane'e her ne yaptıysa ve onu buraya getirdiyse, benim ona yaptığım çok daha kötü. Nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyor, eğer gerçekten kaburga kırığı varsa bu biraz rahatsız edici ama sebebinin bu olduğunu sanmıyorum.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum. Benden bunu beklediğini sanmıyorum. Cevap çok açık.

"Brooke, ben...?" Tereddüt ediyor ve benden Josh'ı ziyarete getirmemi isteyeceğinden korkuyorum. Bunu yapmayacağım. Beni ikna etmesinin hiçbir yolu yok. Ama onun yerine, "Bir resmini görebilir miyim? Lütfen?" dedi.

Yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Ama bana bakışı kalbimi kırıyor. Ve gerçekten, ne zararı olabilir ki?

Ben de telefonumu çıkardım. Josh'un yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını getirdim ve bakması için ekranı ona uzattım. Fotoğrafa bakıyor, dudakları aralanmış.

"Tanrım," diye nefes alıyor. "Bana benziyor." "Evet."

"Bir tane daha görebilir miyim? Lütfen, Brooke?"

Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım, ama hayır diyemiyorum. Shane oğluyla asla tanışamayacak ama en azından ona bunu verebilirim. Ona birkaç yeni fotoğraf gösterdim. Josh beyzbol oynarken. Biri doğum günü partisinden. Ona eskileri de gösterdim. Josh anaokulunun ilk gününde, genç ninja kaplumbağa sırt çantasıyla gururla poz verirken. Shane hepsini yiyor. Bunca yıllık anneliğimde, oğlumun fotoğraflarıyla bu kadar büyülenen biriyle tanıştığımı sanmıyorum. Ailem bile hiç bu kadar ilgili görünmemişti.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca bu fotoğraflara rahatlıkla bakabilirdik ama sonra Hunt yüksek sesle kapıyı çaldı. "İşleri toparlıyor musun?"

Telefonumu pantolonumun cebine geri sokuyorum. Shane'in yüzü düştü. "Özür dilerim," diyorum.

"Sorun değil," diyor. "Teşekkür ederim. Bana o resimleri gösterdiğin için. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum."

"Bir şey değil."

Kahverengi gözleri o kadar hüznü ki neredeyse kalbim kırılacak. "Onu buraya getirmediğine sevindim. Beni böyle görmesini istemezdim. Babasının böyle olduğunu bilmesini istemezdim..."

"Evet..."

Shane duvara bakıyor. İfadesinde tam olarak okuyamadığım bir şey var. "Biliyor musun," diyor, "bazen burada sıkışıp kalmanın ne kadar berbat olduğuna neredeyse alışıyorum, özellikle de yapmadığım bir şey yüzünden. Hayatımın geri kalanında tualeti kullanmak için izin istemek zorunda kalacağımı, bir daha asla gerçek bir işte çalışamayacağımı, bir daha asla araba kullanamayacağımı, bir daha asla... bir kadınla birlikte olamayacağımı kabul ediyorum. Hayatımın geri kalanında yiyeceğim her yemeğin tadı berbat olacak. Ayda bir kez, bir grup adam hücremde üzerime atlayacak ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek.

Belki birine yanlış bakmış olmam dışında hiçbir sebep yokken." Titrek bir nefes alıyor. "Ama sonra burada olmanın benden aldığı lanet olası bir şeyi daha öğrendim ve bu sadece.... bu..."

Alt dudağındaki kesik yüzünden canı çok yanıyor olsa da dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Ağlamamaya çalıştığını anlamam bir saniyemi alıyor.

"Shane," dedim. "Neden şu göğüs röntgenini çektiler?" "Sorun değil," diye mırıldandı.

"Zahmet etmeyin."

"Az önce kaburganda kırık olduğunu söyledin. En azından pnömotoraks olmadığından emin olmamız gerekiyor. Bu seni öldürebilir."

"Bundan şüpheliyim. O kadar şanslı değilim." "Shane..."

"Reddetme hakkım var, Brooke," diyor sertçe. Sesini alçaltıyor. "En azından bana bunu ver."

Gözlerimiz kilitlendi. Bir an için, amigo kızken futbol oynarken izlediğim çocuğa benziyor. Bu işte çok iyiydi. Ve futbol forması içinde çok seksi görünüyordu. Ama en çok da sahada beni gördüğünde heyecanlanıp bana el sallamasını seviyordum.

O çocuğun beni öldürmeye çalışabileceğine asla inanmazdım.

Gerçek şu ki, buna hala inanmıyorum. O gece olan başka bir şey vardı, kaçırdığım önemli bir şey. Hafızamın çevresinde bir şeyler var. Yeterince düşünebilseydim, bunu çözebilmişim gibi hissediyorum. Ama hatırlamaya çalıştıkça, daha çok aklımdan çıkıyor.

Shane önce göz temasını keser. "Şimdi hücreme geri dönmek istiyorum." "İstemediğine emin misin?"

"Evet."

Dediğini yapıyorum - Hunt'tan ihtiyacı olan testleri yaptırmadan onu hücremine geri götürmesini istiyorum. Depresyonda, bu çok açık. İntihara meyilli mi? Bilmiyorum. Sözde buraya ayda bir gelen bir psikiyatrimız var ama burada bulunduğum aylar boyunca onu bir kez bile görmedim. Shane'i arayıp bu konuda daha fazla şey sormayı düşünüyorum ama ona işkence etmek istemiyorum.

Burada çalışırken Shane'i bir daha göreceğimden emin değilim. Muhtemelen herhangi bir tıbbi ziyaretten kaçınmak için elinden geleni yapacaktır ve eğer birinci basamak muayenhanesi bana bir iş teklif ederse, buradan giderim. Onu görmek çok zor oldu. Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı.

Neredeyse bittiğine sevindim.

BÖLÜM 40

ON BİR YIL ÖNCE

Ben öleceğim.

Son yedi yıldır her gün taktığım sevgili kar tanesi kolyem oksijen kaynağımı kesiyor. Güçlü parmaklar onu sıkıca çekiyor ve ben nefes nefese kalırken nefes borumu kapatıyor.

"Lütfen..." Kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum ama havam yok.

Beni öldürecek. Tim beni onuncu yaş günümde aldığı kolyeyle öldürecek. Ne ironi ama.

Ama sonra bir şeyin kokusunu alıyorum. Havada bir şey. Yakınımda, beni tutan adamdan gelen tanıdık bir koku.

Sandal ağacı.
Shane'in tıraş
losyonu.

Sonuçta Tim değil. Yerde ölü yatan Tim. Beni yere yatırıp boğarak öldürmeye çalışan Shane'di. Bunu planlamak için fırsatı olan Shane'di. Brandon ve Kayla'yı -ve şimdi de Tim'i- öldürmek için kullandığı bıçak hariç evindeki tüm bıçak ve silahlardan kurtulmak için.

Ama o benim için farklı bir son seçti.

"Shane," diye boğulmaya çalıştım.

Ama faydası yok. Bilincimi kaybetmemek için çırpınırken başım dönmeye başlıyor. Ona karşı mücadele ediyorum, ama o çok güçlü ve üstümde yatarak avantajı ele geçirdi.

Chelsea nerede? Anlamıyorum. Odadan çıkmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı, bana yardım edebilmeliydi. Ama burada değil. Belki de çığlıklarımı duyunca saklanmaya karar verdi. Onu tamamen suçlayamam.

Şimşek çakıyor ve altımdaki havuzda biriken kanı bir an için görebiliyorum. Umutsuz hissediyorum. Shane bu gece zaten üç kişiyi öldürdü. Ve bir tanesi

Onlardan daha büyük bir futbol oyuncusuydu. Bilincim kayboluyor. Öleceğim. Bu olacak.

Bir gök gürültüsü evin temelini sarsıyor. Şimdiye kadarkilerin en gürültülüsü ve belli belirsiz, arka plandaki başka bir sesin farkındayım. Ve bir şey daha.

Kolyemdeki bir halkanın kopması.

Bir anda hava ciğerlerime dolmaya başladı. Tekrar nefes alabiliyorum. Bir adrenalini patlaması yaşıyorum ve Shane'in kolyemin kopmasıyla dengesinin bozulduğunu hissediyorum. Eğer bir şans varsa, o da bu. Dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde geriye savuruyorum.

Acıyla homurdanmaya başladığında, doğru noktayı vurduğumu anladım. Vücudumdaki baskı hafifliyor ve altından yuvarlanmayı başarıyorum. Bir dakika içinde kendine geleceğinden eminim, o yüzden kaçmalıyım. Arkama bakamam.

Ön kapıya ulaştım ve menteşeleri çılgılık attıracak kadar sert bir şekilde çekerek açtım. Gecenin içine daldım, havanın ne kadar soğuk olduğunun ve üzerimde ceket olmadığının farkında bile değildim. Yağmur şiddetle yağıyor ve Shane'in evinin önünde neredeyse bir nehir var ama bunu düşünemem. Koşmak zorundayım. Belki de orada beni elektrik çarpmak için bekleyen devrilmiş bir elektrik hattı vardır, ama bu riski göze almalıyım.

Saatler süren amigoluk antrenmanlarımın beni zinde ve çevik tutmasına şükrederek sular altında kalan yola doğru koşuyorum. Tabii ki Shane de oldukça formda. O bir oyun kurucu. Ve onun bacakları benimkilerden çok daha uzun. Benim tek avantajım bir adım önde olmam ve kimsenin testislerime sert bir dirsek at m a m ı ş olması.

"Brooke!"

Arkamda bir yerden ismimin seslenildiğini duyuyorum. Ya da belki sadece hayal ediyorum. Belki de rüzgârdır. Ama arkamda olduğuna inanmak zorundayım. Gitmeme izin veremez. Eğer yaşarsam, herkese ne yaptığını anlatacağım.

"Brooke!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Ayaklarım buz gibi sudan uyuşmuş durumda ama devam etmek zorundayım. Bu benim tek şansım. Yaşamak zorundayım.

"Broo-"

Ve sonra onu gördüm. Uzakta bir dizi far. Bir kamyonete benziyor. Normal şartlar altında, bu tür bir araç

Gece geç saatlerde mesafemi koruyorum çünkü ne tür bir baltalı katilin araba kullandığını asla bilemezsiniz, ama şu anda bu benim tek şansım.

Ellerimi havada sallayarak kamyonu doğru koşuyorum. "Dur!" ığlık atıyorum. "Yardım edin!"

Tanrıya şükür, kamyon durdu ve gece bir kamyonetin bana çarpıp öldürmesiyle son bulmadı. Arkama bir göz attım ama kimse yoktu. Shane'in en başından beri beni takip ettiğinden emin değılim, ama takip ettiyse bile artık gitmiştir.

Aracın yanına doğru koştum. şoför sakallı, iri bir adamdı. Shane'den daha iri. Sert görünüyor, ama bana baktığında gözleri irileşiyor ve yüzündeki tüm renk siliniyor, orada ıslak bir şekilde duruyorum, gömleğimin her tarafı kan içinde.

"Lütfen bana yardım edin," diyorum. Ve sonra yere yığılıyorum. Bitti artık.

BÖLÜM 41

MEVCUT GÜN

Polis Nelson çiftlik evine vardığında beş ceset buldu. Brandon Jensen verandada-ölü. Kayla Olivera üst kattaki yatak odasında.

-Öldü. Chelsea Cho, Shane'in yatak odasında -ben odadan kaçarken ve polisin gelişi arasında bıçaklanarak öldürülmüştü. Tim oturma odasında yerde-kanlar içinde ve baygın, ama hala hayatta. Shane oturma odasında yerde, baygın. Üç ölü, üç sağ kalan.

Polise Shane'in beni kolyemle boğmaya çalıştığını söyleyen bendim. Tim kendine geldiğinde Shane'in bıçakla üzerine geldiğini ve onu yere serdiğini doğruladı. Ancak Tim kendini yerden kalkmaya zorladı ve Shane'in kafasına bir beyzbol sopasıyla vurarak onu bayılttı ve beni kapıdan dışarı kadar takip etmesini engelledi - kendisi de yere yığılmadan hemen önce. Bıçağın her yerinde Shane'in parmak izleri bulundu.

Shane farklı bir hikaye anlatan tek kişiydi. Tim'i asla bıçaklamadığını iddia etti ve bıçak *onun* bıçağıydı, dolayısıyla elbette üzerinde parmak izleri vardı. Tim'in kendisini bayılttığını ve sonrasında olanları hatırlamadığını iddia etti. Tim'in masum taraf gibi görünmek için kendisini bıçaklamış olması gerektiğini iddia etti. Ama tabii ki Tim'in hikayesini destekleyen taraf bendim. Shane'in bana yaptıklarını polise anlattığımda, tutuklanan kişi o oldu.

Tüm bunlar olurken yüzünü hiç görmemiş olsam da.

Ve şimdi Shane hayatını hapiste geçiriyor. Diğer yandan Tim benim erkek arkadaşım. On sekiz yaşında bekâr bir anne olduğumdan beri ilk kez birlikte bir geleceğim olabileceğini düşünmeye başladığım biri. O harika bir adam. En iyisi, gerçekten.

O gece beni boğmaya çalışan Shane'di. Öyle olmalıydı.

Bu gece Tim ve ben kutlama yapıyoruz. Birinci basamak sağlık hizmetlerinde işe girdim, maaş ve sosyal haklar harika, hapishaneden çok daha yakın ve çok daha az korkutucu olduğundan bahsetmiyorum bile. Görüşme o kadar iyi geçti ki, özgeçmişimi şehrin dört bir yanına gönderirken ilk görüşme talebime yanıt vermedikleri için özür dilediler - görünüşe göre, hoşnutsuz bir hasta onları aramış ve benim hakkımda uyarmış. Bir hastanın benden bunu yapacak kadar hoşlanmaması beni çok kötü hissettirdi ama bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. En azından artık bir işim var.

Böylece Raker Cezaevine istifamı verdim ve Dorothy bu konuda biraz yaygara koparmış olsa da, beni denetlemesi gereken doktorla bir kez bile tanışmadığımı belirttiğimde, hemen fikrini değiştirdi ve yeni görevimde bana şans diledi.

Bir daha Dorothy ya da Marcus Hunt ile uğraşmak zorunda kalmayacağım. Shane'i bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Tanrıya şükür.

Margie Josh'a bakıcılık yapmaya geldi, böylece Tim ve ben baş başa bir gece geçirebildik. Tim benim için akşam yemeği pişirmeyi kafasına koymuş, o yüzden şimdi onun evine doğru yola çıkıyorum. Geceyi orada geçirmeyi çok isterdim ama bunu Margie'den istemek adil olmaz, bu yüzden gecenin sonunda ikimiz de benim evime döneceğiz.

Parmağımı kapı ziline bastırırken aklıma rastgele bir düşünce geliyor: Acaba Kelli Underwood buraya hiç geldi mi? Tim'in bana ikisinin birkaç kez çıktıklarını söylediğinden eminim, yani onu davet etmiş olması imkânsız değil. Tam bu noktada durup kapının zilini çalmış olabilir.

Hâlâ kayıp. Bir hafta oldu. Gelişmeler için her gün haberleri kontrol ediyorum ve hikayelerin tonu giderek daha az iyimser geliyor. Şimdiye kadar, eğer yapabilseydi, birileriyle iletişime geçerdi. Birisi ne kadar uzun süre kayıp kalırsa, canlı ve iyi bir şekilde ortaya çıkma ihtimali de o kadar azalır.

Dün gece Tim'e bu konuyu açmaya çalıştım ama o konuyu değiştirdi. Sanırım onu suçlamıyorum. Eski sevgilileri hakkında konuşmaktan rahatsız görünüyor.

-Benim gibi.

Tim evin kapısını açıyor, üzerinde bir tişört ve kot pantolon var. Beni kapıda görünce her zaman olduğu gibi yüzü aydınlandı. İki aydan uzun süredir çıktığımıza göre, bu kadar

Beni gördüğünde hep çok heyecanlı görünür. Ama o öyle. Bunca yıl sonra bir araya gelmemiz kader gibi geliyor.

"Brooke!" diyor. "Buraya gel... Hava soğuk!"

Haklı, geçen hafta sıcaklık düştü ve ince ceketim yeterince sıcak gelmiyor. Raker, Queens'ten çok daha soğuk oluyor.

Eve girdiğimde Tim paltomu çıkarmama yardım ediyor ve beni ısıtmak için kollarını boynuma doluyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve mutluluktan uçuyorum. Bir daha asla bu kadar iyi bir ilişkim olacağını düşünmemiştim. Her geçen gün Tim'in aradığım kişi olduğuna daha da emin oluyorum. O da benim için aynı şeyleri hissettiğini gizlemiyor.

"Hey," diyor, "Josh'un matematik sınavı nasıl geçti?"

Dün gece Josh ve Tim bir saat boyunca bugünkü sınavı için farklı paydalara sahip kesirlerin toplanması konusunu çalıştılar. Bunu Josh'a bir hafta önce anlatmaya çalışmışım ama bir şekilde başaramamışım. Neyse ki Tim tam da bu konuyu öğreten profesyonel bir ilkokul öğretmeni.

"Yüz dolar aldı," diyorum.

"Pekâlâ!" Tim yumruklarını sıkıyor. "Bu harika."

"Birimizin on yaşındaki çocuklara matematik öğretmekte iyi olmasına sevindim." "Kendini kötü hissetme. En azından sevimlisin."

Gülüyorum ve Tim'in omzuna bir şaplak atıyorum. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Bundan sonra Josh'un her sınavında bunu yapmak zorunda kalacaksın. Artık atanmış öğretmen sensin."

Bana gülümsüyor. "Benim için sorun değil."

Oturma odasına doğru ilerlerken mutfaktan gelen kışkırtıcı bir koku alıyorum. Margie'nin mutfak kokuları kadar güzel değil ama oldukça güzel kokuyor. Kanepesine yerleşirken derin bir nefes alıyorum. "Benim için ne pişiriyorsun?"

Tim kanepede yanıma oturdu. "Tahmin et."

Bir koku daha alıyorum. "Domates sosu kokusu alıyorum." "Ding ding ding."

Misafirliğe geldiğim bir başka geceyi hatırlıyorum, Tim spagetti ve köfte pişirmişti. "Spagetti ve köfte mi?"

Yüzünü bana çevirdi. "Domates sosu kokusu aldığın için spagetti ve makarna yapmış olduğumu düşünmene gücenmeli miyim?"

Köfte mi? Başka şeyler *de* yapabiliyorum, biliyorsun."

"Peki, nedir o zaman?"

"Spagetti ve köfte," diyor biraz savunmacı bir tavırla. "Ama başka bir şey *de olabilirdi*. Lazanya olabilirdi. Tavuk parmigiana. Sadece söylüyorum..."

Onu öpmek için eğildim. "Spagetti ve köfteye bayılırım."

O da beni öpüyor, bedenimi kendine çekiyor. Kelli Underwood'u da böyle mi öpmüştü? Kesinlikle onun iyi öpüştüğünü düşünüyordum gibiydi.

Hayır, kes şunu. Neden bunu düşünüyordum ki? "Seni seviyorum, Brooke," diye mırıldanıyor kulağıma.

Bunu bana söylediği ilk geceden beri, taşkın kapılarını açtık. Beni sevdiğini söylemeye bayılıyor. Ben de seilmeyi sevmediğimi söyleyemem. "Ben de seni seviyorum."

Geri çekiliyor ve mutfığa bakıyor. "Yanık kokusu alıyor musun?"

"Hayır..."

Kaşlarını çattı. "Gidip yemekleri kontrol etsem iyi olacak. Hemen döneceğim."

Tim spagetti ve köftelerle ilgilenmek için mutfığa koşarken ben de koltuk minderine yaslanıyorum. Kalçamda rahatsız edici bir baskıya neden olan bir şey fark ediyorum ve ne olduğunu görmek için arkama uzanıyorum. Parmaklarım koltuk minderlerinin arasında toplanmış bir bez parçası buluyor.

Serbest kalana kadar bezi çekiştirdim. İşte o zaman bunun bir bez olmadığını fark ediyorum. Yeşil koltuğunun kumaşına karışmış yeşil ipek bir eşarptı.

Bu ipek eşarp kimin? Tim'e ait olmadığı kesin. Kumaşı burnuma yaklaştırıp bir kadın parfümünün kokusunu içime çekiyorum. Koku belli belirsiz tanıdık geliyor.

Tim oturma odasına döndüğünde, "Sos gayet iyi," diyor. "Yemeğin yaklaşık on dakika içinde hazır olacağını söyleyebilirim. Umarım açıstır, çünkü çok ama çok fazla yaptım."

Gülümsemeye bile zorlayamıyorum kendimi. Parmaklarım elimdeki ipek eşarba dolanıyor. "Tim, bu kimin eşarptı?"

Zar zor bakıyor. "Bilmiyorum. Senin mi?"

"Benim *değil*."

Elimdeki yeşil kumaşa daha dikkatli bakıyor, gözleri kısılıyor. "Bana pek tanıdık gelmedi. Belki de annemindir?"

Tabii ki, bu mantıklı. Ne de olsa burası Tim'in ailesinin evi. Mobilyaların arasına sıkışmış bir kadın kıyafeti bulmak şüphe uyandırmamalı. Belki de kokladığım parfüm Bayan Reese'in yıllar önce kullandığı parfümle aynı olduğu için tanıdık geliyordu.

Evet, öyle olmalı. Ne de olsa Tim buraya başka kadınları getirmiyor. Beni aldatmaz.

Tim eşarbı elimden çekip alıyor ve sehpanın üzerine fırlatıyor. Sonra yanımdaki kanepeye kayıyor, o kadar yakın ki kalçası benimkine değiyor. "Dinle," diyor, "seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Oh?"

"Evet." Uzandı ve elimi sıktı. "Ben sadece... Ben senin için deli oluyorum, Brooke. Her zaman öyleydim. O kadar uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum ama senden bir gece bile ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Düşünüyordum da... belki..."

Bana birlikte yaşayıp yaşamayacağımızı mı soruyor? Eğer soru buysa, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben de onun için deli oluyorum. Ama düşünmem gereken Josh var. Başka birinin yanıma taşınmasına izin vererek onun hayatını alt üst edemem. Oğluma bir baba verip sonra da bunu ondan alamam.

Ve Tim'le işleri bir sonraki seviyeye taşımaya hazır olduğumdan emin olmamamın bir başka nedeni daha var. Benden bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyorum. Ona Kelli hakkında soru sormaya çalıştığım her seferinde neden bu kadar kaçamak cevaplar veriyor? Bana zaten onunla çıktığını söyledi. Neden itiraf etmiyor?

Peki bu eşarp gerçekten kime ait?

Tim yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı, çünkü elimi bırakıyor ve kanepeye doğru geri çekiliyor. "Biliyor musun? Bunu daha sonra konuşalım."

Omuzlarım gevşedi. "İyi fikir."

"Hey." Dizimi sıkıyor. "Neden şarap mahzeninden bir şişe almıyorsun? Sanırım bir şeyler içebiliriz."

Tim'in bodrum katına şarap mahzeni demesi çok sevimli ama yanan şeyle ilgilenmek için çoktan mutfağa gittiği için ona bu konuda takılma şansım olmadı. Şarap mahzeni falan değil. Bu bir

Bodrumda bir düzine şarap şişesi ve babasının yaptığı ahşap bir raf var. Ama sanırım oraya şarap mahzeni demek istiyorsa, bunu ona çok görmeyeceğim.

Tim mutfaktayken ben de bodrum kapısının tokmağını çeviriyorum. Benim evim gibi onun evi de eski ve kapı sıkışıyor, bu yüzden anahtarla açmak zorundayım. Ve tabii ki bodrum zifiri karanlık. Ampulü yakmak için ipi elimle yokluyorum. Otuz saniye kadar körlemesine uğraştıktan sonra parmaklarım temas ediyor. Tek bir ampul yanıyor ve bodrumu loş bir şekilde aydınlatıyor.

Tim'in evinin bodrum katı dışarıdan daha soğuk -neredeyse buz gibi- ve hava hafif nemli. İçeri girer girmez, en son bodrumdan bir şişe şarap aldığımda burada olmayan nahoş bir küf kokusu tespit ediyorum - muhtemelen burada küf yetiştiriyor. Uçmamak için buz gibi metal trabzanlara tutunarak yamuk ahşap merdivenlerden aşağı iniyorum. Burası o kadar karanlık ki ayaklarımın yere basışından tedirgin oluyorum.

Aşağıya indiğimde şarap rafı beni bekliyor. Buraya son gelişimden bu yana fazladan birkaç şişe daha eklemiş gibi görünüyor. Tim şarap uzmanı falan değil ama bir şarap mahzenine sahip olmak hoşuna gidiyor.

Etiketleri kontrol etmek için birkaç şişe çıkardıktan sonra bir şişe Merlot seçiyorum. Merlot spagetti ve köfte ile iyi gider mi? Hiçbir fikrim yok. Ama tadı güzel olacak ve ikimize de küçük bir vızıltı verecek.

Tam yukarı çıkmak üzereyken, odanın köşesinde, bodrum katının zeminine serilmiş gri bir muşamba fark ettim. Şarap koleksiyonuna son baktığımda bu muşambayı fark etmemiştim. Tim dev bir muşambayla ne yapıyor?

Kıvrılmış malzemeye doğru sürünüyorum - garip koku burada daha güçlü. Bodrumun loş ışığında bile, ucundan bir şey çıktığını anlayabiliyorum. Eğildim ve ne olduğunu fark ettim; bir ayakkabı. Hayır, sadece bir ayakkabı değil, yüksek topuklu kırmızı bir pompa.

Ve hala bir kadının ayağında.

Ne gördüğümü anlayamadan muşambanın arasından çıkan ayağa bakıyorum. Daha yakından bakıyorum ve başka bir ayakkabının da muşambadan dışarı çıktığını görebiliyorum. Tim'in bodrumunda muşambaya sarılmış bir manken mi var?

*Kendini kandırma, Brooke. Neye baktığını çok iyi biliyorsun.
Eşarbi üst kattaki sehpanın üzerinde duruyor.*

Bu bodrumdan çıkmam lazım.

Merlot'yu yere düşürüyorum ve şişe düzinelerce parçaya ayrılıyor.
Merdivenlere doğru koşuyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, bu
sefer dikkatli olmaya zahmet etmiyorum. Elimi kapı koluna koyuyorum
ve...

Dönmüyor.

Aman Tanrım. Kilitli.

BÖLÜM 42

Tim beni buraya şarap almam için gönderdi. Muşambaya sarılmış cesedi görmemi istedi. Ve şimdi beni buraya hapsetti.

"Tim!" Bodrumun kapısına vurdum. "Tim!"

Her şey korkunç bir şekilde mantıklı geliyor. Bunca zamandır benimle oynuyormuş. O sandal ağacı tıraş losyonu. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor olmalıydı. Ya o gece çiftlik evinde onu sürüp Shane olduğunu düşünmemi sağlayan oysa? Ve sonra, tabii ki, şu lanet kar tanesi kolye. Onu bana veren oydu. O gece beni boğmak için kullanılan kolyenin o olduğunu biliyordu çünkü bunu yapan oydu. Bunca yıl sakladı ve sırf beni korkutmak için bana verdi.

Ona neden güvendim ki? Shane'i dinlemeliydim. O beni *uyarmıştı*. Tim Reese'e güvenemeyeceğimi söyledi. Onunla hiçbir şey yapmamam için bana yalvardı. Ama ben ona inanmadım. Çok fazla işaret vardı ve ben hepsini görmezden geldim çünkü Tim'e körü körüne güvendim.

-Bebekliğimizden beri tanıdığım çocuk.

Tim hasta. O ana kadar hiç fark etmemiştim.

"Tim! Çıkar beni buradan!"

Beni burada tutamaz, değil mi? Bundan asla kurtulamaz. Margie burada olduğumu biliyor, Josh da öyle. Eğer eve gelmezsem, bilirler. Polisi arayıp nerede olduğumu söylerler.

Tabii onlara da bir şey yapmayı planlamıyorsa.

Buradan çıkmam gerek. Kelli'ye yaptığını bana yapmasına izin veremem. Ama nasıl? Telefonumu yanımda getirdim ama çantamda, oturma odasındaki kanepenin üzerinde bıraktım.

Tokmak hafifçe sallanıyor. Tim'in homurdandığını duyuyorum ve kapı açılırken bir adım geri çekiliyorum. Karşımda duruyor, gözleri koridorun ışığında neredeyse boş görünüyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor. "Kapı sıkışmış olmalı."

Ona bakıyorum. Gerçekten orada gördüğüm şeyi görmemişim gibi mi davranıyor?

Kaşlarını kaldırıyor. "Hangi şarabı seçtin?"

Omzumun üzerinden bodrumun zemininde paramparça duran Merlot şişesine bakıyorum. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ben... Sanırım dışarı çıkacağım."

"Ciddi misin?" Çenesi gerilir. "Son bir saatimi yemek pişirerek geçirdim. Gerçekten gidecek misin?"

"I..." Parmak uçlarımı şakağıma bastırıyorum. "Migrenim var."

"Migrenin mi var? Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Ben biliyorum."

"Çünkü birlikte olduğumuz süre boyunca ilk kez migrenin tuttu."

Şakağım zonkluyor, bir iki saniye sonra gerçekten migrenim tutacak. "Yani lanet olası bir migrenim olmasına izin yok mu? Bunu mu demek istiyorsun?"

Başını geriye atıyor. "Söylediğim bu değil. Sadece diyorum ki... gitme. Bir dakika konuşalım."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Bu daha önce söylediklerimle mi ilgili? Söylediklerim için özür dilerim. Sana baskı yapmak istememiştim."

"Gitmek istiyorum, Tim."

Cevap beklemiyorum. Onu geçip ön kapıya doğru ilerledim ve kanepeden çantamı kaptım. Telefonum da içinde, biber gazım da... Gerekirse kullanırım ama umarım kullanmam. Tim bana yetişmek için yarışıyor. Bacakları benimkilerden çok daha uzun ve ben daha oturma odasına varmadan kolumu tutuyor. Parmakları ön kolumu sarıyor, derimi kazıyor.

"Brooke," diyor. Gözlerinde zar zor tanıdığım bir bakış var. Bu tanıdığım Tim değil, onun daha önce hiç görmediğim başka bir yönü.

"Bırak beni," diye
tıslıyorum ona. "Brooke,
ne-"

O anda kapı çaldı. Tim önce kapıya, sonra bana baktı. Kolumu bırakıyor ve ben de vücudum titreyerek ondan uzaklaşıyorum. Benimle aynı anda, kapının yanındaki pencereden yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları fark ediyor. "Bu da ne...?"

Polis. Burada ne işleri var? Sanki onları psişik olarak çağırmışım gibi.

Tim kapıya doğru yürürken ben geride duruyorum. Kilitleri çevirdi ve kapıyı açtı. Ön verandasında üniformalı bir memurun belirmesi onu şaşırtmışa benziyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Memur uzun boylu ve kaslı, Tim'i dövüşte alt edebilecek gibi görünüyor.

"Tanrı'ya şükür buradasın!" Polis daha ağzını açamadan nefes nefese kaldım. "Gitmeme izin vermiyordu ve... ve bodrumda bir ceset var."

Tim'in çenesi düşer. "Bir *ceset* mi? Brooke, nasıl-"

Polis memuru da Tim kadar şaşırmış görünüyor. Buraya nasıl geldiğinden ya da Tim'den ne istediğinden hâlâ emin değilim ama eli kılıfında, eve doğru bir adım atıyor. "Siz Timothy Reese misiniz?"

"Evet." Tim'in gözleri dışarı fırladı. "Ama... ama bu çılgınlık! Brooke, ne düşünüyorsun?"

"Bodrumda bir ceset var," diye tükürdüm ona. "Onu gördüm! Kelli mi o?" "Kelli! Sen aklını mı kaçırdın?" Benimle polisin arasına baktı. "Memur bey, bu tamamen delilik. Bodrumumda hiçbir şey yok."

"Eşarbi da sehpanın üzerinde," diyorum memura.

Tim bana bakakaldı. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n ? O benim *annemin* eşarp."

Memur göğsüne monte edilmiş telsize benzeyen bir şeyle konuşuyor. Bir saniye sonra kapıda ikinci bir memur belirir. "Bay Reese," der ilk memur, "buraya isimsiz bir ihbar üzerine geldik, Kelli Underwood adında kayıp bir kadın kaybolduğu gece evinize girerken görülmüş."

Sanırım kusacağım. Bunca zaman Tim'in iyi bir adam olduğuna inanmıştım. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Keşke son on yılı geri alabilseydim.

"Bu çok saçma," diyor Tim. "Kelli Underwood'u tanımıyordum bile."

"Bunu nasıl söylersin?" Ağlıyorum. "Onunla çıktın! Öpüştünüz. onu!"

Tim'in yüzünün rengi solar. Memurlara çaresiz bir bakış fırlatır. "Tamam, onunla *bir kez* çıktım. Aylar önce. Onu en az iki aydır görmedim bile."

"Yalan söylüyor!" Gözlerim yaşlarla doldu. "O bodrumda, bir muşambaya sarılmış. Onu gördüm!"

"Bu ılgınlık!" Tim ağılıyor. "Size söz veriyorum memur bey, bodrumumda ceset *falan yok*. Orada sadece bir şarap mahzeni var, yemin ederim."

Birinci subay Tim'le göz göze gelir. "Bodrumunuza bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

Benimle polisin arasına bakan Tim'in yüzünde giderek artan bir panik ifadesi var. "Dinle..." Sesi titriyor. "Sadece bekle. *Bekle. Beklemene* gerek yok-"

Yasayı bilmiyorum ama memurun bu noktada geçerli bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum. Felç geçirecekmiş gibi görünen Tim'in yanından geçip gidiyor. Tim onu takip etmeye başlıyor, bağırarak itiraz ediyor, ama daha yaşlı ve kır saçlı olan diğer memur sert bir elini Tim'in omzuna atıyor.

Polis Tim'e, "Sen burada kal evlat," der.

"Aşağıda hiçbir şey yok." Tim'in kaşları birbirine çatıldı. "Sadece şarap mahzenim."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor. Onları durduramıyorum. Polis ağladığımı fark ediyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "İyi misiniz hanımefendi? Size zarar verdi mi?"

"Ona zarar vermedim!" Tim patladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Brooke benim kız arkadaşım. Ben asla..."

Bodrumdan bir ses yükseliyor. "Burada bir ceset var! Underwood'a benziyor!"

Yaşlı memur bir çırpıda kemerinden bir çift kelepçe çıkarır. Tim şu anda hasta olacakmış gibi görünüyor. "Timothy Reese, Kelli Underwood cinayetinden tutuklusunuz."

"Lütfen..." Polis bileklerine kelepçeleri takarken Tim'in yüzü pembeleşiyor. "Bodrumumda ne olduğunu bilmiyorum ama onu oraya ben koymadım. Yemin ederim..."

Ama polis dinlemiyor. Tim'i ön kapıya doğru iterken haklarını okuyor. Her şeyi izliyorum ve o kadar gerçeküstü ki, kendimi çimdiklesem yatağımda soğuk terler içinde uyanacakmışım gibi hissediyorum. Tim, Kelli Underwood'u öldürdü ve cesedini bodrumuna sakladı, muhtemelen bir noktada ondan kurtulmak niyetindeydi. Muhtemelen yıllar önce Tracy Gifford denen kızı da o öldürdü. Ve o gece beni boğan kişinin o olduğundan neredeyse eminim.

Her şeyi yanlış anladım. Korkunç bir hata yaptım ve yanlış kişiye güvendim. Bu hata yüzünden bir katil serbest kaldı ve şimdi bir kız

Ölü.

Bunu düzeltmek için elimden geleni yapmalıyım.

BÖLÜM 43

Polis beni Tim'in evinde bir saatten fazla tuttu ve tekrar tekrar sorguladı. Onlara cesedi bodrumda nasıl bulduğumu, Tim'in gitmeme izin vermediğini ve on yıl önce çiftlik evinde geçirdiğim o geceyle ilgili şüphelerimi anlattım. Onlarla birlikte karakola gelmemi istiyorlar ama onlara eve, oğlumun yanına gitmem gerektiğini ve beni tutuklamak istemedikleri sürece onlarla hiçbir yere gitmeyeceğimi açıklıyorum. İsteksizce gitmeme izin verdiler.

Evime döndüğümde Margie ve Josh mutfaktaydı. Mutfak masasında oturmuş, Noel ağacı şeklindeki şekerli kurabiyelerin üzerine süslemeler yapıyorlardı. Sahne o kadar tatlı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Merhaba anne!" Josh heyecanla bitmiş ürünlerden birini tutuyor. "Merhaba anne!

ağaç kırmızı süslemeli yeşil krema ile boyanmıştır. "Bakın ne yapıyoruz!"

Kurabiyeden bir ısırık aldı. Onlardan kaç tane yediğini sormaya korkuyorum. Margie onunla çok iyi anlaşıyor, ama *ölçülü* olmayı zorlamakta iyi değil. Başka bir gece olsa, bu beni üzebilirdi. Ama bu gece, oğlumun çok fazla kurabiye yemesini umursayamıyorum.

"Tim nerede?" Josh soruyor.

Boğazımda sert bir yumru var. "Um..."

Margie'nin kırışmış alnı daha da kırışıyor. "Her şey yolunda mı, Brooke? Siren seslerini duydum..."

"Sorun yok." Sesim doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor. "Margie, bu gece geldiğin için çok teşekkür ederim. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

Margie bir tutam gri saçını kulağının arkasına sıkıştırırken merakla bana bakıyor ama itaatkâr bir şekilde paltosunu ve çantasını alıyor. Onu kapıya kadar geçiriyorum ve çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Konuşmak için kendime zar zor güvenerek başımı sallıyorum. "Uh-huh."

Margie gittikten sonra mutfığa dönüyorum, Josh ağaç şeklindeki şekerli kurabiyenin kalanını cilalıyor. Beni görünce kaşlarını çattı. "Tim nerede?" diye tekrar soruyor.

"Tim..." Tanrım, az önce olanlar hakkında oğlumla nasıl konuşacağım? Ona babasından hiç bahsetmememin sebebi bunu yaşamaması içindi. "Bu gece gelmiyor."

"Ne?" Josh alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Ama sınavdan yüz alırsam birlikte Nintendo oynayabileceğimizi söyledi ve ben de oynadım!"

"Bir şey çıktı..."

"Ama bu adil değil! Mükemmel bir puan aldım! Benimle oynayacağını söylemişti. Söz vermişti..."

"Biliyorum, ama..." Josh'un yanındaki koltuğa kaydım. "Gelmek istedi ama bir şey oldu. Kötü bir şey yaptı ve polis bunu öğrendi ve onu götürmek zorunda kaldı."

Josh bana bakıyor. "O ne yaptı?"

Sorabileceği en bariz soru buydu ve ben buna hiç hazırlıklı değildim. "O bir suç işledi."

"Bir şey çaldı mı?" "Hayır..."

"O zaman ne yaptı?" "O... o birine zarar verdi."

Josh yüzünü buruşturur. "Tim kimseyi bilerek incitmez."

Hiçbir fikri yok.

"Yaptı, tatlım," diyorum. "Ve... muhtemelen hapse girecek. Uzun bir süre."

"Yani buraya geri gelmeyecek mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum. Tim bir daha asla bu eve adımını atmayacak. Cesedimi çiğnemediğinden olmaz. Onun hayatımıza girmesine izin vermem beni hasta ediyor.

Josh sandalyesinde geriye yaslanıyor. Yüzü pembeleşiyor ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturana kadar ağladığını fark etmiyorum. Onun sessizce ağlamasını izlemek çok zor. Küçüklüğündeki o gürültülü, dramatik gözyaşlarını özlüyorum. Bu çok daha yürek parçalayıcı.

"Josh," dedim, "lütfen ağlama."

"Ağlıyorsun."

Gözlerime dokunuyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Tüm yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Josh küçük bir çocukken yaptığı gibi kucağıma tırmanıyor ve ikimiz de hayatlarımızdan bir kişinin daha kaybının yasını tutarken onu kendime yakın tutuyorum.

BÖLÜM 44

İKİ AY SONRA

Maksimum güvenli hâli hapishanenin etrafındaki dikenli tel örgüleri görmek beni hâlâ tedirgin ediyor.

Yaklaşık iki ay önce Raker Cezaevi'ndeki işimden ayrıldım. O zamandan beri buraya birkaç kez geldim ama sadece ziyaretçi olarak. Otoparkta, çitlerin tepesindeki sivri uçları ve açık avluyu çevreleyen nöbetçi kulelerini görebilirsiniz.

Burada fazla kalmayacağım. Arabadan zar zor çıkacağım. Ve bugünden sonra, buraya bir daha asla gelmeyeceğim.

Son iki ayda çok şey oldu. Sevdiğim yeni işimin yanı sıra, Tim şu anda hapiste ve birden fazla cinayetten yargılanmayı bekliyor. Benimle çıkarken Kelli'yi de takip ediyormuş. Hiçbir fikrim yoktu tabii ki. Benim açımdan mükemmel bir erkek arkadaş gibi görünüyordu. Yine de ilkokuldan birkaç kişi onda bir şeyler olduğunu bildiklerini iddia etti.

Çiftlik evindeki geceyle ilgili ifademi geri aldım. Bu yüzden başımın belaya gireceğini bilsem de bunu yapmak zorundaydım. Polise yanlış anladığımı söylemeliydim. O gece beni boğmaya çalışan Shane değildi. Tim'di. Bana aldığı kolyeyle beni öldürmeye çalışacak kadar sapkın olan oydu.

Ve sonra bunu on yıl boyunca sakladı. Bana karşı kullanmak için doğru anı bekledi.

Neyse ki ifadeyi geri aldıktan sonra başım çok fazla derde girmedi. Bu benim açımdan dürüst bir hataydı - sonuçta son derece travmatik bir geceydi. Bu da Shane'in yeni bir avukat tutmasının ve davasının kararının bozulmasının yolunu açtı.

Bugün, on bir yıl sonra, Shane Nelson hapisten çıkıyor. Ve onu ben alacağım.

Hapishanenin kapıları açılır ve Shane dışarı çıkar, üzerinde eski siyah bir palto, mavi bir kot pantolon ve muhtemelen eskiden beyaz olan ama şimdi grinin bir tonu olan spor ayakkabıları vardır. Omzunda, içinde dünyadaki tüm eşyalarının bulunduğu bir spor çantası var. Beni görmesi için ona el sallıyorum, o da bana el sallıyor.

Yaklaştığında gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgin hale geliyor ama en azından yüzünde herhangi bir morluk yok. Son birkaç gündür eve gelmesini engelleyebilecek bir şey olmasından endişeleniyordum ama başka hiçbir sorun çıkmadı.

"Brooke. Merhaba."

"Merhaba," dedim.

Son birkaç aydır onu hapishanede ziyaret ettiğimde, birbirimizle camdan bir duvarın arkasından, duvara monte edilmiş telefonları kullanarak konuşmak zorunda kaldık. Birbirimize dokunamıyorduk. Şimdi bizi ayıran hiçbir şey yok ama orada öylece duruyoruz ve gergin bir şekilde gülümsüyoruz. Hangimiz daha endişeli görünüyor bilmiyorum.

"Beni aldığınız için teşekkürler," diyor.

"Sorun değil." Bunu onun için yapacak başka kimsesi yok gibi - benim dışımda dünyada tek başına. "Dışarıda olmak nasıl bir duygu?"

Bu çok aptalca bir soru ve sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama uzun zamandır ilk kez yüzündeki gülümseme gerçek görünüyor. "Harika hissettiriyor."

Normal hayata geri dönmek kolay olmayacak. Shane en azından GED'sini aldı, ancak üniversiteye gitmeyi planlamıştı ve tabii ki bu hiç gerçekleşmedi. Hiç parası yok ve muhtemelen tüm suçlamalardan tamamen aklanacak olsa da, hayatının son on yılını hapishanede geçirdiği gerçeğini silmek zor. Son on yıl hiç yaşanmamış gibi devam edemez.

Bu benim hatam ve ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Elimi cebime attım ve kapaklı bir telefon çıkardım. Shane'e uzattım. "İhtiyacın olursa kullanman için bir telefon. Bir sürü ön ödemeli dakikası var."

Onu benden aldı, elinde evirip çevirdi. "Vay canına. Hapishanede bu büyük bir kaçak mal olurdu. Çok teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil."

"Biliyorum, ama minnettarım."

Başımı sallıyorum, yüzüm birden ısınıyor. "Peki," diyorum, "hadi yola koyulalım."

Shane çantasını arabamın bagajına attı ve sonra yanımdaki yolcu koltuğuna tırmandı. "Ehliyetimi geri almalıyım."

"Bu arada senin şoförün olmak benim için sorun değil," diyorum ona.

"Teşekkürler, Brooke."

"Dönüş yolunda bir şeyler yemek ister misin?"

Ağzı sulanmaya başlar. "Tanrım, aklımı okudun."

Son on yıldır hapiste olan bir adamı fast-food restoranına götürmenin, bir çocuğu şekerçi dükkanına götürmekten bile daha iyi olduğu ortaya çıktı. Shane menüye on dakika kadar bakıyor, gözleri kocaman ve sonunda bir oturuşta yediğinden daha fazla yemek sipariş ediyor. Siparişini verdikten sonra cebinden bir zarf dolusu para çıkardı ama geri koymasını söyledim. Neredeyse hiç parası yok - en azından ona bu yemeği ısmarlayabilirim.

Sonunda o yağlı fast-food hamburgerinden bir ısırık aldığında, mutluluktan ölecek gibi görünüyor. "Vay anasını, bu harika bir burger."

Lastik gibi köftesi ve gevşek maruluyla kendi burgerime bakıyorum. "Sanırım."

Sekiz patates kızartmasını aynı anda ağzına tıktırıyor ve vanilyalı milkshake'inden uzun bir yudum alıyor. "Özür dilerim. Son on yıldır ne yediğimi bilmiyorsun."

"O kadar kötü müydü?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ama evet."

Bir an için Tim'in hapishane yemekhanesindeki uzun masalardan birinde oturduğunu, gizemli et ve su dolu sebzelerden oluşan bir tepsiye baktığını hayal ediyorum. Hak ettiği şey bu. Hak ettiğinden *daha iyi*.

"Peki," diyor Shane, "Josh ne zaman eve dönüyor?"

Bu fast food yemeğinin tadını çıkarıyor olsa da, son birkaç haftadır Shane ile yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla, asıl dört gözle beklediği şey oğluyla tanışmak. Josh'u cezaevinde görmeye getiremeyeceğim konusunda kararlıydı. *Beni bu şekilde görmesini istemiyorum.*

"Otobüs bizim eve genellikle üçü çeyrek geçe gelir," diyorum. O da başını sallıyor. "Yani..."

Bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunun ne olduğundan tam olarak emin değiliz. İnternette kolayca bakabileceğiniz türden bir şey değil. Bu durumu *nasıl*

Oğlunuzu on yıldır cinayetten hapiste olan babasına mı vereceksiniz? Bu biraz zor. Josh'a şu ana kadar söylediğim tek şey, eski bir arkadaşımın bir süreliğine bizimle kalacağı.

"Sadece arkadaşım olduğunu söyleyeceğim," diyorum ona. "Bu konuda anlaştık, değil mi?"

Shane başını sallar. "Sadece onunla tanışmak istiyorum. Doğru zaman geldiğinde ona gerçeği söyleyebiliriz."

"Aynen öyle."

"Düşünüyordum da..." Hamburgerinden bir ısırık daha alır. "Belki dönüş yolunda bir yerde dururuz ve ona bir hediye alırım. Sence ne tür bir şey hoşuna gider?"

"Beyzbolu seviyor ama şu an oynamak için çok soğuk." Bir dakika düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde daha çok Nintendo'sunu seviyor."

"Ona bir oyun alabilir miyim?"

"Yine de çok pahalılar."

Shane irkilir. "Belki yapabilirim-"

"Shane." Elini uzattım ama son anda geri çektim. "Sadece rahatla. Tek yapman gereken onunla konuşmak ve belki onunla biraz Nintendo oynamak. O kolay bir çocuk. Seni sevecektir."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Tamam. Özür dilerim. Bu benim için gerçekten çok önemli." "Biliyorum. Ama güven bana, her şey yoluna girecek."

Josh kolay bir çocuktur ve eminim Shane'i sevecektir. İşin zor kısmı ona bu adamın gerçekte kim olduğunu ve bunu neden bu kadar uzun süre ondan sakladığımızı açıklamak olacak. Ona gerçeğin ne kadarını söyleyebiliriz? Ona yalan söylemek istemiyorum ama o daha on yaşında. Gerçeğin tamamını kaldırabilir mi bilmiyorum.

Sanırım kulaktan kulağa oynayacağız.

BÖLÜM 45

Evime döndükten sonra Shane'in yapmak istediği ilk şey duş almak oluyor. Ona izin verdiğimde, üst kattaki banyoya yöneliyor ve orada yarım saatten fazla kalıyor. Dışarı çıktığında sanki spa'da bir gün geçirmiş gibi görünüyor.

"Son on yılda aldığım en iyi duştı," diye açıklıyor. "Suyu istediğim sıcaklığa getirebiliyordum. İçeride istediğim kadar zaman geçirebiliyordum. Ve diğer beş adamın yanında çıplak değildim."

"Kulağa harika geliyor," diye gülüyorum.

Saatine bakıyor. "Otobüs birazdan burada olur, değil mi?" "Çok yakında." O gün işten izin aldım ve Margie'ye öğleden sonra da kapalı. "Muhtemelen önümüzdeki on dakika içinde gelecektir."

"Tamam..." Titrek bir elini nemli saçlarında gezdiriyor, sonra mavi kot pantolonuna bakıyor. "Sence giydiğim şey uygun mu?"

Çok sevimli bir şekilde gergin. Ona doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Hapishaneden çıktığından beri ona ilk kez dokunuyorum ama bu doğru hissettiriyor. "Gergin olma. Seni sevecek. Söz veriyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü." Ona sırtıyorum. "Sen sevimli bir adamsın."

Gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. Artık temizlenmiş ve hapishane tulumunu çıkarmış olduğu için çok farklı görünüyor. Shane'in ne kadar seksi olabileceğini unutmuşum. Ve itiraf etmeliyim ki, son on yılda kendini geliştirmiş. Alnındaki benim diktiğim yara izi bile çok seksi.

Ayrıca on yılı aşkın bir süredir bir kadınla birlikte olmadığını da fark ettim.

Ve bu gece, benimkinin hemen yanındaki yatak odasında uyuyacak.

Aramızdaki sessiz an, çalan kapı zilinin sesiyle bölündü. Gelen Josh'tu. Okul servisi geldi.

Shane benden uzaklaşıyor, gömleğinin yakasını çekiştirirken kapıya bakıyor. Koşup kapının kilidini açıyorum ve Josh, sanki babasıyla ilk kez tanışacağı gün değil de sıradan bir günmüş gibi bir omzuna asılı sırt çantasıyla girişte duruyor.

"Merhaba anne," diyor. "Acıktım."

"Josh." Ellerini birbirine kenetlemiş olan Shane'e dönüp bakıyorum. "Burada bir ziyaretçimiz var. Bu Shane."

"Merhaba Josh," diyor Shane. "Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum."

Josh, Shane'i görmezden gelir ve sırt çantasını fuayenin tam ortasına bırakır. Yan tarafa koyması gerekiyordu ama o her zaman birinin takılıp düşmesi için tam doğru yere koymayı başarıyor. "Öğle yemeği bile yemedim," diye sızlanıyor. "Öğle yemeğinde ravioli vardı ve bana sadece beş ravioli verdiler. Beş, anne!"

Shane'e tekrar bakıyorum, Josh'un sadece bir şeyler atıştırmakla ilgileniyor gibi görünmesinden rahatsız olmasından endişeleniyorum ama üzgün görünmüyor. Sadece gülümsüyor ve Josh'a bakıyor, sanki bunu tam olarak atlatamamış gibi.

"Peki," diyorum. "Atıştırmalık olarak ne istersin?" "Bilmem. Neyimiz var?"

"Neyimiz olduğunu biliyorsun!" Aman Tanrım, bu çocuk bazen sabrımı zorluyor.

"Ben çocukken," diye konuşuyor Shane, "Ritz krakerlerinin üzerine fıstık ezmesi sürmeyi çok severdim. Annem benim için her zaman bunu yapardı."

Josh Shane'e bakıyor, önerisini düşünüyor. İkisi birbirine o kadar benziyor ki, tüylerim diken diken oluyor. Acaba Josh fark etti mi? Shane'in fark ettiğine eminim.

"Tamam," diyor Josh. "Bunu alacağım."

Neyse ki kilerde hem Ritz krakerlerimiz hem de fıstık ezmemiz var -Sanırım Margie onları atıştırmalıklar için kullanıyor. Josh Nintendo oynamaya gidiyor, Shane ise mutfakta atıştırmalıkları hazırlamama yardım ediyor. Ben krakerleri tabağa koyuyorum, o da üzerlerini fıstık ezmesiyle kaplıyor. Bu tam olarak iki kişilik bir iş değil ama bize konuşma fırsatı veriyor.

"Biraz kaba davrandığı için özür dilerim," diyorum.

"Asla olmaz." Shane bana bakıyor. "Önerimi beğendi. Bu harikaydı. Ayrıca..." Sesini alçaltıyor. "Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor."

"Biliyorum, sana çok benziyor."

"Sadece o değil." Omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Onunla ilgili bir şey var. Kişiliği. O sadece... bana o yaşlarda nasıl olduğumu düşündürüyor."

Shane'e karşı çıkmak istemiyorum ama içimden başımı sallıyorum. Josh, Shane gibi *değil*. Çıkmaya başlamadan önce Shane'i o kadar iyi tanıımıyordum ama herkes Shane Nelson'ın vahşi olduğunu bilirdi. Josh hiç de öyle biri değil. Utangaç ve tatlı biri ve bir kez bile okulda sorun çıkarmadı.

"Neden gidip onunla Nintendo oynamıyorsun?" Ben önerdim. Shane'in gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Çocukken arkadaşlarımla evinde oynardım..." Elbette Nelson'ların Nintendo'ya gücü yetmiyordu. Işıkları zar zor açık tutabiliyorlardı. "Sence bunu yapmamı ister miydi?"

"Kesinlikle yapardı."

Shane Josh'a katılmak için oturma odasına geçerken ben de Ritz krakerlerini hazırlamayı bitiriyorum. Onları zar zor görebiliyorum ve konuştukları hiçbir şeyi duyamıyorum ama iyi gidiyor gibi görünüyor. Shane, Josh'un üzerine eğilip onunla konuşuyor. Sonra yanındaki kanepeye yerleşiyor.

On yıl sonra, Josh nihayet babasıyla vakit geçiriyor. Ona gerçeği söylemek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 46

Shane ve Josh Nintendo oynarken, telefonum tanımadığım bir numarayla çalıyor.

Tim ilk tutuklandığında, numarayı tanımıyorsam telefona cevap vermemeyi öğrendim. Çoğunlukla, diğer hatta, hem on bir yıl önce hem de son birkaç ayda yaşadıklarımı ilk elden anlatmak isteyen gazeteciler vardı. Hikayemi anlatmam için bana akıl almaz miktarlarda para teklif ettiler, ama ben hep reddettim. Tim'in duruşmasında tanıklık etmek zorunda kalmam yeterince kötü zaten; bunu bir muhabirle yeniden yaşamak ve ardından hikayemin tüm haberlere ve internete bulaştığını görmek istemiyorum. Josh'un gerçeği öğrenme şansını arttıracığından bahsetmiyorum bile.

Bir de beni arayan nefret edenler vardı. Masum bir adamı hapse gönderdiğim için bana kızgın olan insanlar. Katil olduğu ortaya çıkan bir adama aşık olduğum için. E-posta adresimi değiştirmek zorunda kaldım çünkü gelen kutum her gün kızgın mesajlarla ve hatta tehditlerle dolup taşıyordu. Telefon numaramı da değiştirdim ama faydası olmadı. Eğer biri size gerçekten ulaşmak istiyorsa, her zaman bir yolu vardır.

Ama yeterince uzun zaman oldu. Tim'in tutuklanmasından bu yana yüzlerce haber yapıldı ve halkın hafızası çok zayıf. Muhabirler artık benim hikayemle ilgilenmiyor. Ben dünün haberiyim ve bu şekilde olmasını tercih ederim.

Yani telefona cevap vermek güvenli.

Mutfak masasına yerleşirken çağrıyı kabul etmek için yeşil düğmeye tıklıyorum. "Alo?"

"Brooke?"

Bir kadın sesi. Sesi daha yaşlı, annemle aynı yaşta, ama onu tanıyamıyorum.

"Evet..." Ben de diyorum ki.

"Brooke, bu Barbara Reese."

Keşke telefonu açmasaydım diye hayıflandım. Tim ilk tutuklandığında Barbara Reese telesekreterime birkaç mesaj bırakmıştı ama hiçbirine geri dönmemiştim. Benimle konuşmak için yanıp tutuşuyordu.

Mahkemede tek oğluna karşı tanıklık edeceğimi düşünürsek şaşırtıcı. Ve bu da onunla konuşamamam için bir sebep daha.

"Bayan Reese," diye başlıyorum, "yapamam-"

"Lütfen kapatma, Brooke." Sesi kelimelerle kesiliyor. Son birkaç ay benim için ne kadar zor geçmişse, eminim onun için daha da kötü geçmiştir. "Lütfen. Seninle konuşmam gerek."

Telefonu kapatmak istiyorum ama bunu Bayan Reese'e yapamam. Gerçek şu ki, çocukken onu gerçekten severdim. Çocukluğumun yaklaşık yarısını Tim'in evinde geçirdim ve Bayan Reese kendi annemden çok daha iyiydi. Her zaman benim evimdekinden daha iyi atıştırma kalıpları vardı, o ve kocası ızgarada en iyi hamburgerleri yapardı ve bana söyleyecek her zaman güzel sözleri vardı. Ortaokuldayken annem Tim'le beni dudak dudağa yakaladığında (pratik yaparken!) histerik annemle aramı düzeltmek için elinden geleni yapmasından bahsetmiyorum bile. Tim'i annesi için hep kıskanmışımdır.

"Üzgünüm," diyorum, "ama konuşacak bir şeyimiz yok."

Telefonu kulağımdan çekiyorum, ama Bayan Reese'in haykırışıyla duruyorum, "Lütfen kapatma, Brooke! Lütfen beni dinle!"

Uzun bir nefes verdim. "Konuşacak bir şey yok. Ben... Ben bodrumunda bir ceset gördüm. Özür dilerim. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum. Ben de Tim'in bunu yapacağını asla düşünmezdim."

"Yapmaz!" Bayan Reese soğukkanlılığını kaybetti. "Brooke, onu herkesten daha iyi tanıyorsun. O kızı öldüreceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ceset onun bodrumundaydı."

"Öyleyse onu oraya başka biri koymuş olmalı!"

İçimi bir hüznün kaplıyor. Buna inanmıyor çünkü ölü bir kızın muşambaya sarılıp bodrum katında çürüdüğü o şarap mahzeninde sıkışıp kalmamıştı. Polisin bodruma indiğini fark ettiğinde Tim'in yüzündeki paniği görmemişti. Eski en iyi arkadaşımın bir seri katil olduğuna beni ikna etmek için çok şey gerekirdi, ama o gece beni inandırdı.

O anda Shane elinde boş bir bardak suyla mutfığa geliyor. Doldurmaya başlıyor ama telefonla konuştuğumu fark edip yüzümdeki ifadeyi yakalayınca kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "*Kim o?*" diye sordu.

"Lütfen Tim'le konuşun," diye inliyor Bayan Reese. "Eğer onunla konuşursanız ve hala o korkunç şeyleri onun yaptığına inanıyorsanız-"

"Tim'i hapishanede ziyaret etmeyeceğim." Bu kesinlikle söz konusu bile olamaz. "Üzgünüm, Bayan Reese."

Shane'in diğer kaşı Bayan Reese ismini duyunca havaya kalkıyor. Bir eliyle su bardağını tutarak orada duruyor ve konuşmanın sonunu dinliyor.

"Yapmalısın, Brooke!" Bayan Reese ağlıyor. "Bütün bunlar senin yüzünden oluyor, anlamıyor musun? Tim'e açıklaması için bir şans ver. Yapmak zorundasın-"

Bayan Reese cümlesini tamamlayamadan Shane telefonu elimden kaptı. Kulağına götürüp bir saniye dinledikten sonra yüksek sesle boğazını temizliyor.

"Bayan Reese," diyor sert bir sesle. "Ben Shane Nelson. Brooke'u yalnız bırakmanız gerekiyor. Bu numarayı bir daha asla aramayın."

Shane bu sözlerle birlikte telefonun kırmızı düğmesine dokunur, sonra da mutfak tezgahının üzerine fırlatır. "Ne yüzsüz kadın," diye mırıldanır.

"Adil olmak gerekirse..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen mahkemedeyken annen beni aradı ve neredeyse aynı şeyleri söyledi."

"Doğru, ama ben masumdum."

"Eminim Tim'in annesi onun masum olduğunu düşünüyordur."

"Oh, lütfen." Artık telefonu kapattığıma göre, su bardağını ağzına kadar dolduruyor. "O gerçeği biliyor. Nasıl bilmesin ki? Ne de olsa onu o büyüttü." Su bardağından bir yudum alıyor. "Josh bir katil olsaydı, bunu bileceğini düşünmüyor musun?"

Komik çünkü Josh'un babasının bir katil olduğuna inandığım zamanlarda oğlumu sürekli sosyopatik eğilimlere karşı izliyordum. Eğer herhangi bir eğilim gösterseydi, hemen üzerine atlardım ama Josh iyi bir çocuktü. Yine de çocuklar büyüdükten sonra değişirler. Otuz yaşına geldiğinde onu on yaşında tanıdığım kadar iyi tanıyabilecek miyim?

"Bilmiyorum," diyorum sonunda.

Gözlerini deviriyor. "Saf olma, Brooke. Tim'in annesi gerçeği aramıyor. Sadece oğlunun paçayı kurtarmasını istiyor. Bunun olmasına izin veremezsin."

O haklı, elbette. Bayan Reese oğlunun beraat etmesi için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ama bu beni ikna etmekten çok daha fazlasını gerektirecek.

BÖLÜM 47

Geçirdiğim stresli günden sonra, akşam yemeği pişirmeyi düşünemiyorum bile. Onun yerine pizza sipariş ettik. Shane ve Josh'un ikisinin de pizzada sucuk sevdiğini keşfettikleri sevimli bir an var ve yemin ederim Shane gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyor.

Akşam yemeğindeki sohbet kolayca akıyor. Shane'in ne kadar doğal ve karizmatik olabileceğini unutmuşum ve biraz fazla çaballıyor olsa da Josh bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Tim tutuklandığından beri Josh'un morali biraz bozuktur ve bu o gecedan beri yediğimiz en güzel yemeklerden biriydi.

Josh ödevini bitirmek için yukarı çıktıktan sonra Shane mutfak masasında oturup kendi kendine gülümser.

"Ne?" Dedim.

"O iyi bir çocuk," diyor.

"Evet. Öyle."

"O da zeki birine benziyor." Başını eğiyor. "Sporda iyi mi?"

"Gerçekten iyi. Beyzbol topuna nasıl vurduğunu görmelisin."

Gözleri büyür. "Yapabilir miyim?"

"Şey, şimdi değil. Ama havalar düzelince. İlkbaharda Küçükler Ligi başlıyor. Onun maçlarına gidebilirsin, eminim buna bayılır."

Kuşkusuz oldukça sıkıcı olan bir çocuk softball maçına katılma ihtimali karşısında hiç kimsenin yüzünün tamamının aydınlandığını görmemiştim. "Teşekkürler, Brooke," diyor.

"Ne için?"

"Oğlumuzu çok iyi yetiştirdiğin için."

Merdiven boşluğuna hızlıca bir göz attım. "Ne söylediğine dikkat et. Buralarda duvarlar incedir."

"Doğru. Özür dilerim." Boğazını temizliyor. "Her neyse, beni buraya yerleştirdiğin için sana minnettar olduğumu ve yakında yakandan düşeceğimi söylemek istedim."

Ona göz kırpıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh." Bir omzunu kaldırıyor. "Söylemeyi unuttum. Avukatımdan duyduğuma göre annem vasiyetinde çiftlik evini bana bırakmış. Orayı temizledikten sonra orada yaşayabilirim. Sanırım yarın oraya gideceğim."

Çiftlik evi. Her şeyin olduğu yer. *Katliamın.*

"Orada yaşamayı nasıl isteyebilirsin?" Ben de öyle dedim. "Olan onca şeyden sonra..."

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Orası on sekiz yıl boyunca benim *evimdi*, Brooke. Ve dürüst olmak gerekirse, çok fazla seçeneğim yok."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Zorlamak istemiyorum."

"Olmayacaksın."

Önündeki pizza yağıyla lekelenmiş tabağa bakıyor. "Cömertliğinizi takdir ediyorum ama burası benim evim değil. Kendi evime ihtiyacım var. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyorum ama hoşuma gitmiyor. O çiftlik evi bugünlerde sadece kabuslarımda görünüyor. Orada nasıl yaşamak isteyebileceğini hayal bile edemiyorum. Oraya yaklaşma düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Eğer istediğin buysa," diyorum sonunda.

Sadece ziyaret etmemi isteme.

Akşam yemeğinden sonra her şeyi topladık ve Shane'le birlikte misafir yatak odası için nevresim toplamak üzere yukarı çıktık. Ona fazladan bir battaniye de alıyorum çünkü kar yağmaya başladı ve oda biraz serin görünüyor. Kendi yatağını kendisinin yapabileceği konusunda ısrar ediyor, ben de Josh'a iyi geceler dilerken onu yalnız bırakıyorum.

Josh ödevini bitirmiş ve yatağında sessizce kitap okuyor. İçeri girdiğimi görünce kitabını bıraktı.

"Dişlerimi fırçaladım," diyor bana.

Yatağının kenarına yerleştim. Josh'un hayatının ilk beş yılında ikimiz zorunluluktan aynı yatağı paylaştık. (Aşk hayatım için mükemmeldi.) Ve şimdi çocuğun kendi odası var. "İyi iş. Tüm ödevler bitti mi?"

"Evet." Tereddüt ediyor.

"Anne?" "Evet mi?"

"Shane denen adam neden bizimle kalıyor?"

"O eski bir arkadaş." Yalan söylemek gittikçe kolaylaşıyor. "Sadece birkaç gece kalacak. Neden?"

Josh sıksa omuzlarını silkiyor. "Sebebi yok."

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

Tereddüt ediyor ve midem bulanıyor. Josh *herkesi* sever. Shane ile çok iyi arkadaş olmayabileceklerini düşünmeme rağmen

Josh'in ondan hoşlanmayacağı hiç aklıma gelmemiştir.

"O iyi," diyor Josh dikkatle. "Sana kötü mü davrandı?"

"Hayır."

"Onda hoşlanmadığın bir şey mi var?"

"Hayır..." Ama yine o tereddüt var. Bana söylemediği bir şey var ve bunu ondan öğrenememek beni deli ediyor.

Shane'in neyi yanlış yapmış olabileceğini bilmiyorum. Josh eve geldiğinden beri neredeyse tüm gözlerim onların üzerindeydi. Shane çocuklarla hiç deneyimi olmadığı halde onunla çok iyi anlaştı. Yani, Tim bir öğretmendi. Yaşamak için yaptığı şey buydu. Belli ki on yaşında bir çocukla arkadaş olmakta, hayatının son on yılını hapiste geçirmiş bir adamdan daha iyiydi.

"Ne kadar kalacak?" Josh soruyor.

"Dediğim gibi, o kadar uzun değil. Belki birkaç gece." Hayal mi görüyorum yoksa Josh rahatlamış mı görünüyor?

Josh'un Shane'le ne alıp veremediği var bilmiyorum ama Shane'e bunların hiçbirini anlatmayacağım. Tamamen yıkılır. Josh onun harika olduğunu düşünüyormuş gibi davranmalıyım.

Misafir odasına girdiğimde Shane yeni çarşafı yatağa sermeyi yeni bitirmişti. Battaniyeyi silkeliyor ama beni görünce yere bırakıyor. "Hey," dedi.

"Hey."

"Yani..." Alnındaki yara izini ovalıyor. "Josh benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Josh'un uzun süre kalmayacağı fikrinden mutlu görüldüğünü ona söyleyemem. "Senden hoşlandı."

Söylenecek en doğru şeydi. Shane'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bu harika. Düşünüyordum da, belki bir iş bulana kadar Josh her gün okuldan eve döndüğünde burada olabilir ve senin için ona göz kulak olabilirim."

"Oh..." Gözlerimi kaçırıyorum. "Mesele şu ki, zaten her gün burada olan biri var. Yani..."

"Ama bu size para kazandıracak. Ben de onunla vakit geçiririm."

"Bunu bir düşüneyim," diyorum, düşünmeyecek olsam bile. Margie'den kurtulmamın imkanı yok, özellikle de Josh Shane için o kadar da deli görünmüyorken. "Dinle, şuradaki üst çekmecedeki giyebileceğin bazı kıyafetler var."

Shane yatağın yanındaki şifonyerin üst çekmecesini açtı. Önünde Syracuse yazdığını şimdi fark ettiğim bir erkek tişörtü çıkarıyor. Tim'in üniversiteye gittiği yer orası ve Shane'in yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu biliyor. "Bu *Tim'in* kıyafeti mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Evin içindeydi, o yüzden..." Shane tiksintiyle tişörtü bırakır. "Harika."

"Özür dilerim." Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu şimdi anlıyorum. Önceden kötü bir fikir gibi görünmüyordu. Yani, sadece kıyafet. "Yarın sana giyecek başka bir şey alırım."

Bir iç çeker ve yatağın kenarına yığılır. "Hayır, sorun değil. Seçici olamam. Ve hepsi sadece kıyafet."

"Yıkadım," diyorum zayıf bir sesle.

Kucağına bakar. "Bu pozisyonda olman bile benim hatam. O gece seni ondan daha iyi koruyabilseydim..."

"Beni uyarmaya çalıştın."

"Yaptım..." Gözlerini kaldırır. "Buraya geldiğinden beri senden faydalananıyorsa beni öldürüyor. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Yatağa, onun yanına yerleştim. "Bu senin hatan değildi. Sen *hapisteydin*. Neyse, sonunda her şey yoluna girdi." Bir elimi nazıkçe onunkinin üzerine koyuyorum. "Artık dışarıda olduğun için mutluyum."

Kıkırdıyor. "Ben de."

Elime bakıyor ve sonra gözleri üzerimde geziniyor. Yüzündeki özlem açıkça belli oluyor. Sanırım şaşırmamalıyım. Adam on yıldır hapiste. Bunca zamandır bir kadına bile *dokunmamış*.

Ve Shane hala *çok* çekici. Eskiden onu futbol sahasında koşarken izlediğimde kendimden geçerdim ve şimdi yaşlandıkça daha da seksi oluyor. Lisedeyken olduğundan daha kaslı, hapishanede çok çalışmış olmalı. Ona karşı koymak zor.

Ama bunu yapamam. Ve elimi onunkinden çeksem iyi olur. Şimdi.

Ondan uzaklaştığımı fark edince gözlerini kaçırdı. "Kahretsin, özür dilerim."

Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Sorun yok."

"Seni hiç rahatsız etmek istemiyorum," diyor. "Yalan söylemeyeceğim - sana baktığımda, istiyorum... ama her neyse, bu benim sorunum. Senin sorunun değil. Sana söz veriyorum, burada kaldığım sürece mükemmel bir centilmen olacağım."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum. "Romantizm konusunda da hiç sorun yaşamayacaksın. Oldukça seksisin."

Gülüyor. "Öyle miyim? Bunu bilmek güzel."

"Sadece söylüyorum. Kaybettiğin zamanı telafi edecek bir kadın bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

"Hey, barda umurumda olmayan rastgele bir kadın istemiyorum." Alt dudağını çigniyor. "Yani, evet, uzun zaman oldu. Ama yine de önemsedığım biriyle olmasını istiyorum. Benim için önemli biriyle."

"Shane..."

"Oğlumun annesi gibi..."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. *Oğlumun annesi*. Shane benim için başka kimsenin olamayacağı bir şey. O Josh'un biyolojik babası. Bunca yıldan sonra, bu aileyi bütünleştirebilecek tek adam o. Burada benimle olmak istiyor ve oğlumuz, evlenmeyi seçtiğim başka bir adam için olmasından korktuğum gibi onun için asla ikinci en iyi olmayacak.

"Brooke?" diyor. Gözleri açık bir şehvetle doludur.

"Buna sahip olmalısın," diyorum ona. "Yerleşmemelisin. O özel bağa sahip olmalısın."

Öne eğilip beni öptüğünde, onu durdurmuyorum.

BÖLÜM 48

Soğuk terler içinde uyandım.

Shane ve ben dün gece seks yaptık. Sonuna kadar gitmek istememiştim ama bunu çok istediğini söyleyebilirdim ve hayır demeye dilim varmadı. Ne de olsa on yıldır bundan mahrumdu. On yıldır çölde kaybolmuş bir adama bir bardak su vermeye hayır diyemezsiniz.

Tamam, aynı şey olmadığının farkındayım. Yine de.

Çabucak bitti ve sonrasında kendimi garip bir şekilde boşlukta hissettim. Shane neredeyse anında uykuya daldı, bu yüzden konuşma şansımız olmadı, ki en iyisi de buydu. Misafir odasından çıkıp kendi odama geçtim ve bir saat boyunca dönüp durduktan sonra nihayet huzursuz bir uykuya daldım.

Ve tabii ki bu uyku kabuslarla doluydu.

Her zaman gördüğüm kâbusun aynısıydı. Çiftlik evine geri dönmüştüm, siyah oturma odasıdaydım ve dışarıda fırtına şiddetleniyordu. Ve o kartanesi kolye boynumda sıkılaşıyordu. Gök gürültüsü çiftlik evini sarstı ve kolyenin bir halkası koptu.

İşte o zaman sabahın üçünde uyandım, geceliğim sıırılsıklamdı.

Yatağında titreyerek uzandım. Bu bir kabus değildi, o gece olanları yeniden yaşıyordum. Tim'in beni o kolyeyle boğması. Ve sonra gök gürültüsü. Ve sonra.

Başka bir şey daha.

Gök gürültüsü patladığında başka bir şey daha duydum. Bundan eminim. Ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Hafıza bilinçaltımın eteklerini tırmalıyor ve ben hayal kırıklığı içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Eğer on yıldır hatırlayamıyorsam, şimdi de hatırlamam.

Bir sesin beni uykudan uyandırdığını fark ettim. Dışarıdan gelen bir ses. Dışarıda hala bir kar fırtınası var, bu yüzden anlamak zordu, ama neredeyse ... gibi geliyordu.

Bir araba motoru. Pencerenin hemen dışında. Ve başka bir şey:

Garaj kapısı açılıyor.

Yataktan çıktım, başım dönüyordu. Karanlıkta evimin önünü gören pencereye doğru ilerliyorum. Dışarısı oldukça karanlık, sadece bir sokak lambasının loş ışığı var, ama garaj kapımın kapalı olduğunu söyleyebilirim. Ve...

Bunlar karda lastik izleri mi?

Gözlerimi kısarak garaj kapımın önüne bakıyorum ve gidip kontrol edip etmemeye karar vermeye çalışıyorum. Aklımı mı kaçıyorum? Neden biri benim arabamı kullansın ki? Garaj kapısı kilitli. İçeriden başka kimse oraya giremez. Evdeki diğer tek kişi Shane ve onun geçerli bir ehliyeti bile yok. Araba kullanamayacağından değil ama.

Kalbim şu anda tekrar uyumaya çalışamayacak kadar yüksek sesle çarpıyor. Ayaklarımı tüylü terliklerimin içine sokuyorum ve koridordan aşağı, Shane'in onu son gördüğümde mışıl mışıl uyuduğu misafir yatak odasına doğru sürünüyorum. Muhtemelen hâlâ da öyle.

Misafir yatak odasının kapısı kapalı. Shane'in yatak odasının dışında olduğuna dair hiçbir işaret yok. Kulağımı kapıya dayıyorum ve derin nefes alışının sesini neredeyse duyabiliyorum. Kapıyı çalmak ya da içeri dalmak istemiyorum. İyi bir gece uykusuna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Paranoyaklaşıyorum. Kimse arabamı kullanmıyordu. Dışarıda kimse yok. Garaj kapısı kapalı.

Elbette bunu kesin olarak doğrulamanın bir yolu var. Garaja gidip Toyota'mın üzerinde kar olup olmadığına bakabilirim. Eğer varsa, yakın zamanda biri kullanmış demektir.

Ama düşündükçe her şey daha da çılgınca geliyor. Bir araba motoru duyduğumu sanmıyorum. Rüyamın bir parçası olmalı.

Sakinleşip uyumaya devam etmeliyim.

Sabah yataktan kalktığımda kendimi gerçekten korkunç hissediyorum. Göz kapaklarım birbirine yapışmış gibi hissediyorum ve neredeyse parmaklarımla açmak zorunda kalıyorum. Duş bile almadan önce, bir fincan kahve almak için oturma odasına doğru tökezliyorum.

Shane çoktan uyanmış ve mutfığa girmiştir. Kendi kendine mırıldanırken ocakta bir şeyler yapıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, bir süre onu izliyorum.

Ta ki sonunda beni fark edene kadar.

"Günaydın!" diyor neşeyle.

"Günaydın." Yüksek sesle esnedim. "Kusura bakma. İyi uyuyamadım."

"*Harika* uyudum." Bana bakmak için döndüğünde gözlerinin altındaki mor halkalar neredeyse kaybolmuştu. Gecenin bir yarısı Toyota'mla şehirde dolaştığını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum; belli ki benim sahip olmayı dilediğim uykuyu almıştı. "Bu yatak *çok* rahat."

Gerçekten değil. Ama hapishanedeki yatakların ne kadar berbat olduğunu biliyorum. "Erken kalkmaya alışkınım," diye açıklıyor. "Bu yüzden biraz kahvaltı hazırladım

Eğer sorun olmazsa. Eğer istersen kahve de yaptım."

Makineden bir fincan kahve dolduruyorum. Genelde krema ve şeker koyarım ama bu sefer sade içiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Krep."

"Josh krep sever. Özellikle de içine birkaç çikolata parçası atarsanız."

"Olur."

Kilere bir göz attım. "Krep karışımımız kalmadı sanıyordum."

"Aslında onları sıfırdan yaptım."

"Gerçekten mi?" Bunu yapabildiğini bile tam olarak bilmiyordum. "Etkilendim."

"Annem ve ben her Pazar sabahı krep yapardık," diyor. "Josh'u uyandırıp haber vermek istersen bir sürü yapıyorum."

Son kısmı biraz utangaçça söylüyor. Josh ile daha fazla zaman geçirmek istiyor. Anlıyorum, ama bunu zorlayamaz.

"Kahvaltıdan sonra," diyor, "dışarı çıkıp garaj yolunu küreyeceğim, tamam mı?" "Bu harika olur." Kar, sabahın erken saatlerinde bir yerde durmuştu.

Sabahın erken saatlerinde, evin dışındaki garaj yolu ve cadde üzerinde kalın bir örtü bırakarak. Küreği kendim yapıyordum - evdeki tek yetişkin olarak bana düşen birçok sorumluluktan biri. Shane'in bu işe el atması çok hoş.

"Ve sonra," diye ekliyor, "çiftlik evine gidebiliriz diye düşündüm.

Ne kadar kötü görüldüğüne bakın ve belki biraz temizleyin."

Ağzımda bir ağız dolusu kahve vardı ve neredeyse tükürecektim.

"Çiftlik evine mi gideceğiz? *Bugün* mü?"

Şimdi altın sarısı olan bir krebi çeviriyor. "Neden olmasın? Oraya taşınmam için hazır hale getirmek biraz zaman alacak. Ve bugün cumartesi. Mayıs

Başlasak iyi olur."

"Evet, ama..." Ensemden soğuk terler boşanıyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Muhtemelen çok kirli ve hatta belki de tehlikeli. Uzun zamandır boş duruyor."

Dudaklarını büzüyor. "Doğru, işte bu yüzden kontrol etmem gerekiyor. Orada öylece durdukça daha temiz olmayacak."

Ellerim titriyor. Kahve fincanını düşürmeden önce mutfak masasına koyuyorum. "Oraya giderken kendimi rahat hissetmiyorum. Olan onca şeyden sonra, anlıyor musun?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Gerçekten mi? On bir yıl önceydi."

Aslında o korkunç gecenin on birinci yıldönümünü yeni geride bırakmıştık. "Evet, *gerçekten*."

Krepleri çevirmek için kullandığı spatulayı yere bırakıyor. "O zaman ne yapacağımı bilmiyorum. Ehliyetim yok, oraya nasıl gideceğim?"

"I..."

Kaşlarını çatıyor. "En azından beni bırakabilir misin? Kalmak ya da içeri girmek zorunda değilsin. Sadece beni bırak."

Tereddüt
ediyorum.

"Lütfen,
Brooke?"

İçimde bir suçluluk duygusu var. Zavallı adamın bırakın bir aracı, ehliyeti bile yok. Tek istediği çocukluğunun geçtiği eve geri dönmek ve onu yaşanabilir bir hale getirmek.

"Peki," diyorum.

Ama bu sözler ağzımdan çıkarken bile pişmanlık duyacağımı biliyorum.

BÖLÜM 49

Shane krepleriyle büyük puan topluyor. Josh yaklaşık sekiz tanesini yiyor ve ağzı dolu bir şekilde bunların "gelmiş geçmiş en iyi krepler" olduğunu ilan ediyor. Shane bunu söylerken muhtemelen daha mutlu görünemezdi.

"Çiftlik evine götürmek için biraz temizlik malzemesi alabilir miyim?" diye soruyor masadaki yiyecekleri toplarken.

"Elbette..." Fikrini değiştirmesini umduğumu ona söylemek istemiyorum.

"Bunu yaptığın için çok teşekkürler, Brooke."

Bir elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. Josh hâlâ masada olduğu için kıpırdanıyorum. Evet, dün gece birlikte yattık ama on yaşındaki oğlumuza hangi bilgileri verdiğimiz dikkat etmemiz gerektiğini anlamıyor mu?

Shane'in elinin omzumda durduğunu gören Josh'un gözleri hafifçe açılıyor. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Ee," diyor Shane. "Ne zaman yola çıkabiliriz?" "Nereye gideceğiz?" Josh söze karışır.

Shane mutfak masasındaki koltuklardan birine geri kayıyor. "Annen ve ben şehrin diğer ucundaki çok güzel bir çiftlik evine gidiyoruz. Uzun zaman önce orada yaşıyordum."

"Oh," diyor Josh. "Güzel."

"Gelmek ister misin?" Shane sorar.

Nefesimi içime çektim. Ben Shane'i çiftlik evine götürürken Josh'un geride kalacağını düşünüyordum. Ama Josh'un başını coşkuyla sallaması beni şaşırttı. "Evet!"

"Oh, tatlım," diyorum çabucak. "Bizimle gelmek zorunda değilsin. Gerçekten çok sıkıcı olacak. İçeri bile girmeyeceğiz."

"Ama ben gitmek istiyorum," diye somurtuyor Josh.

Sanırım bu bir aile gezisi olacak.

Shane araba yolunu küremek için dışarı çıkıyor ve ben de evden temizlik malzemeleri topluyorum. Ne getireceğimi tam olarak bilmiyorum ve tüm evin kelimelerin ötesinde pis olacağından endişeleniyorum. Halı olmadığı için elektrik süpürgesiyle uğraşmıyorum. Paspas ve kova getirdim,

Bir sürü temizlik sıvısı, birkaç bez ve iki rulo kağıt havlu. Shane'in işi başından aşkın olacak.

Tüm malzemeleri aldıktan sonra, her şeyi bagaja atmak için arabamın anahtarlarını almaya gidiyorum. Anahtarlarımı evin girişinin hemen yanındaki kitaplıkta, en üstten dördüncü rafta, Webster'ın sözlüğünün hemen önünde tutuyorum. Ama onlara uzandığımda orada değillerdi.

Anahtarlarım nerede?

Bir saniye sonra anahtarları üçüncü rafta gördüm. Her zaman koyduğum yerde ama bir raf yukarıda. Onları elime alıp bir ipucu arar gibi anahtarlığa bakıyorum.

Anahtarları dördüncü rafa koyduğuma eminim. Her gün marketten, işten ya da herhangi bir yerden eve geldiğimde onları oraya koyuyorum. Bu otomatiktir. Hiç düşünmeden yaparım. Yani anahtarları o rafa koyduğumu hatırlamasam da, koymuş olmam gerektiğinden eminim.

Elbette dün eve geldiğimde çok şey oluyordu. Oğlumun babasını eve getiriyordum, son on yıldır hapiste olan bir adamı. Aklımda çok şey vardı. Anahtarları yanlış yere koymuş olabileceğim bir zaman varsa, o da dündü.

Yine de beni tedirgin ediyor. Dün gece yarısı uyandığımda, penceremin hemen dışında bir araba motoru duyduğumdan emindim. Ve şimdi anahtarlarım bıraktığım yerden farklı bir yerde.

Keşke dün gece arabamı kontrol etseydim. Eğer biri arabamı kullanmış olsaydı, üzerinde kar olurdu. Ama artık çok geç. Kar varsa erimiştir.

Ön kapı açılıyor ve Shane eldivenleri karla kaplanmış bir halde eve dalıyor. Küreği bulduğu yerde, kapının yanındaki köşeye bırakıyor ve bana gülümsüyor. "İhtiyacımız olan her şeyi aldın mı?"

Bu çok aptalca. Anahtarları yanlış yere koymuş olmalıyım. Aklımda çok şey var. Bunu analiz ederek kendimi delirtmemeliyim. Her neyse, ya Shane dün gece arabayı bir yere götürdüyse? Bu gerçekten olabilecek en kötü şey olur muydu? Belki de aradan geçen onca zamandan sonra tekrar direksiyon başına geçmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemiştir. Onu suçlayamazdım.

"Evet," dedim. "Hepsini aldım."

On beş dakika sonra Toyota'ya temizlik malzemelerini yükledik ve Shane'i yolcu koltuğuna, Josh'u da arabaya oturtarak yola çıktık.

Arkaya. Yola çıkarken içimde berbat bir his var ama Shane'e bunu yapacağıma söz verdim. Geri dönemem.

"Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?" diye soruyor. "Evet," diyorum.

Bir an sessiz kaldı. "İyi misin?"

Hayır, iyi değilim. On bir yıl önce neredeyse öldürüldüğüm eve gidiyoruz. Bu konuda iyi olan hiçbir şey yok. Ama tüm bunları oğlumun önünde söyleyemem. "Ben iyiyim."

"Bunu yaptığın için minnettarım." "Evet."

Shane artık bu konuda konuşmak istemediğimi anlamış olacak ki susuyor ve koltuğuna yaslanıyor. Sabah yollar büyük ölçüde temizlenmişti, bu yüzden dört çekerim olmamasına rağmen Raker'ın etrafında gezinmek o kadar da kötü değil. Çiftlik evine gitmek için küçük yola sapana kadar yol biraz kayganlaşıyor. Yol sürülmüş ama çok iyi değil ve hava sıcaklığı donma noktasının altında olduğu için kalan karın çoğu buza dönüşmüş.

Araba yana doğru kayarken Shane, "Tanrım," diyor. "Dikkatli ol, Brooke. Karda araba kullanmayı bilmiyor musun?"

Pek iyi değil. Queens'te arabam yoktu, gitmem gereken yere otobüsle giderdim. Bu Toyota şimdiye kadar sahip olduğum ilk araba ve bu benim ciddi karla uğraştığım ilk kış.

"Belki bir ara bana bazı ipuçları verebilirsin," diyorum.

"Evet, belki."

Çiftlik evine doğru uzanan bir kilometrelik yolun geri kalanında yavaş sürüyorum. Saatte 10 milden az gidiyor olmalıyım. Birkaç dakika sonra ev görünür hale geliyor.

On bir yıl önce kötü görünüyordu ve mümkünse şimdi daha da kötü görünüyor. Kırmızı boya, birkaç küçük yama dışında neredeyse tamamen aşınmış ve ön kapıya çıkan basamaklar neredeyse tamamen parçalanmış. Çatı karla kaplı ve en azından dayanıyor gibi görünüyor, ancak eminim orada da çok fazla hasar vardır. Bu ev bir tamirattan biraz daha fazlası.

Shane eski evine bakıyor, elleri dizlerini kavırıyor. "Bak! Bu benim eski Chevy'im!" diye bağırana kadar düşüncelerini tam olarak okuyamıyorum.

Elbette, Shane'in eski arabası hâlâ evin yanında park halinde, üzeri karla kaplı ama yine de tanınabilir durumda. Eminim arabayı kullanılabilir duruma getirmek için en az ev kadar uğraşmak gerekecek. Bundan sonra arabamı hala çıkarabileceğimi umarak Chevy'nin yanına çekiyorum. Toyota karlı alanlardan geri geri çıkma konusunda iyi değil.

Shane ona "Eskiden yaşadığım yer burasıydı Josh," der. Josh, "Perili bir ev gibi," diye yorum yapar.

Shane bana göz kırpmıyor. "Olabilir."

Buna pek şaşırmazdım. Ne de olsa burada üç kişi öldü. Shane bunun ağırlığını hissetmiyor gibi. Aslında burada olmaktan *mutlu* görünüyor.

"Hey," diyor Shane Josh'a, "içeriye görmek ister misin?" "Elbette!"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Shane ve Josh çoktan arabadan inmişler. Şu anda Shane'e o kadar kızgınım ki bağırarak istiyorum. Bir *anlaşmamız* vardı. Onu buraya bırakıp gideceğimi söylemişim. Ama oğlum eve giriyorsa, kesinlikle gidemem. Bu yüzden peşlerinden gitmekten başka çarem yok.

Shane'e basamaklara dikkat etmesi için bağırarak başlıyorum ama Shane söylememe gerek kalmadan Josh'a ön kapıya çıkan dört merdiveni çıkmasına yardım ediyor ve kayıp düşmemesini sağlıyor. Ben de arkasından gidiyorum, buzlu merdivenlerden kaymamak için tırabzanı tutuyorum. Shane anahtar için cebini karıştırıyor ve anahtarı ön kapıya takıyor. Kapının kilidini açarken, Shane'le çıktığımız ve beni birkaç kez evine getirdiği zamanlardan kalma hastalıklı bir deja vu hissi yaşıyorum.

"Shane..." Ben de diyorum ki.

"Etrafa hızlıca bir göz atalım," diyor.

Tahtanın parçalanmış ve çürümüş olması ve evin ön tarafının tamamen donmuş olması arasında kapıyı açmak için biraz mücadele eder. Tüm ağırlığını kapıya vermesi gerekiyor ama sonunda kapı açılıyor. Ve sonra, daha iyi kararına rağmen, içeri adım attık.

Evin içi de dışı kadar soğuk. Elektrik yok ama gündüz olduğu için on bir yıl önceki o gece kadar karanlık değil. Tavana yapışmış örümcek ağları var ve tüm mobilyalar kalın bir toz tabakasıyla kaplı. Havaya don ve küf kokusu sinmiş.

Ama en azından sandal ağacından daha iyi.

"Tanrım." Shane etrafına bakınır. "Burası kesinlikle daha iyi günler görmüş."

Bakışlarım merdiven boşluğunun önündeki alana kaydı. Olay orada oldu. Tim'in beni kendi kolyemle boğmaya çalıştığı yer.

Josh parmağını kanepede gezdiriyor. Şimdi siyahla kaplanmış olan parmak ucunu kaldırıyor. "Bak, anne!"

"Evet, kirli."

Shane, "Kanepe ümitsiz vaka," diyor. "Ama yerleri temizleyebilirim. Ve mutfak..."

Bana umutla bakıyor. Yardımımı istiyor. Yardımına *ihtiyacı var*. Burayı kendi başına temizlemesi hayatının geri kalanını alacak. Ve şimdi içeride olduğuma ve aktif olarak panik atak geçirmediğime göre, belki de bu düşündüğüm kadar kötü olmayacak. Belki de sonunda o gece burada olanları atlatırım.

Belki iyileşmeme yardımcı olur.

"Tamam, burada birkaç saat kalabiliriz," diyorum. "Hepsi bu kadar." Shane hevesle başını sallıyor. "Çok teşekkürler, Brooke."

"Pekâlâ," dedim. "Gidip temizlik malzemelerini alalım."

BÖLÜM 50

Üçümüz bir aile olarak temizlik yapıyoruz.

Josh bile işin içine giriyor. Odasını temizlemekten nefret eder ama bu daha çok bir temizlik *macerası*. Her köşede hangi iğrenç külçeyi bulacağınızı bilemezsiniz. Örneğin, mutfaktaki boş bir çöp kutusunda donmuş bir fare bulduk. Hayatımda gördüğüm en iğrenç şeydi ama Josh bundan çok keyif aldı. Shane de onun bundan zevk almasından zevk alıyor.

"Lütfen şu fareden kurtul," diye mırıldanıyorum Shane'e. "Arkadaşlarına göstermek için eve götürmeye çalışmasını istemiyorum."

Shane gülüyor. "On yaşındaki bir çocuğun zihnietini kesinlikle anlıyorsun."

Ne yazık ki, yaklaşık iki saat süren temizlikten sonra havaya oldukça fazla miktarda toz saldık ve Josh hapşırmadan duramıyor. Burnu kızarıyor ve gözleri sulanıyor.

"Bence dışarı çıkmalısın," diyorum ona. "Biraz temiz hava al."

"Aslında," diyor Shane, "yürüyüşe çıkabiliriz. Etraftaki orman Burası kışın gerçekten çok güzel oluyor. Bir kardan adam bile yapabiliriz. Ne dersin Josh?"

"Elbette," diye kabul ediyor Josh.

Başımı salladım. "Hava çok soğuk. Ormanda dolaşmak istemiyorum."

Shane önce Josh'a sonra da bana bakıyor. "Eğer geride kalmak istiyorsan onu kendim götürebilirim."

Kafamın içinde bir alarm zili çalıyor. *Bunu yapmasına izin verme.*

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Shane bir an bana bakıyor, gözleri kararıyor. "Neden?" "Çünkü güvenli değil."

"Tamamen güvenli." Kaşlarını çatıyor. "Ben onun yaşındayken bu ormandan hep geçtim. *Tek* başıma. Ben de onunla olacağım, ona göz kulak olacağım."

"Biliyorum ama-"

"Onu güvende tutacağım." Shane'in yüzü hafifçe pembeleşir. "Bana güvenmiyor musun?"

Öyle mi?

Shane'in hapisten çıkmasını sağlayan bendim. Onu hayatımıza geri davet ettim. O benim oğlumun babası. O bizim yeniden bir aile olma şansımız ve eğer ona gvenemiyorsam, ikisinin güpegündüz birlikte yürüyüşe çıkmasından çok daha büyük sorunlarım var demektir.

Josh kolumu çekiştiriyor. "Gitmek istiyorum anne."

Josh bile gitmek istiyor. İkiisi sonunda bağ kuruyor. Bunun olmasını engellemek zalimlik olur.

Shane elini cebine attı ve ona aldığım kapaklı telefonu çıkardı. Havada sallıyor. "Telefonum yanımda. İhtiyacın olursa bana ulaşabilirsin. Sana ihtiyacım olursa numaran bende var."

"Peki," dedim. "Sadece dikkatli ol."

Shane bir elini onun göğsüne koyar. "Yemin ederim, onu hayatım pahasına koruyacağım."

Ona inanıyorum.

Josh'un şapkasını ve eldivenlerini giydiğinden emin oluyorum, Shane de aynısını yapıyor. Onları kapıya kadar geçiriyorum ve çiftlik evinin yanındaki küçük ağaçlık alana adım atışlarını izliyorum. Bir noktada Josh bir buz parçasına basıp kayıyor ama Shane uzanıp onu sabitliyor.

Her şey yoluna girecek. Shane, Josh'ın babası. Ona bir şey olmasına izin vermez.

Çiftlik evine geri dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Dışarısı soğuyor, kesinlikle donma noktasının altında. Bahse girerim on dakika sonra Josh şikayet etmeye başlayacak ve içeri dönmek isteyecek. Gerçi o soğuktan benim kadar rahatsız olmuyor. Okula giderken ona montunu giydirmek için her zaman mücadele etmek zorunda kalmışımdır, sanki hava yirmi dereceyken okula sadece bir sweatshirt ile gitmesine izin verme şansım varmış gibi. Acaba Shane de çocukken böyle miydi?

Temizlikten dolayı sırtım hafifçe ağrıyor, bu yüzden temizlediğimiz sandalyelerden birine oturmak için bir dakikamı ayırıyorum. Ceketimin cebinden telefonumu çıkartıyorum, zar zor çekiyor. Hücre servisi için bir çubuk, ama sanırım bu yeterli. İnternet tarayıcısını açıyorum ve yazmadan önce bir an tereddüt ediyorum: Timothy Reese.

Neden onu arayıp durduğumu bilmiyorum. Tutuklanmasının üzerinden iki ay geçtiği için günden güne değişen bir şey yok. Hemen ardından, adı bütün gazetelerde yer aldı. Büyük bir hikayeydi - eski bir kız arkadaşını öldüren ve yıllar önce işlenen birden fazla cinayetten sorumlu olabilecek yumuşak huylu bir müdür yardımcısı.

Tim masum olduğunu savunacak kadar küstahlaştı. Neredeyse bunu bana işkence etmek için yapıyormuş gibi hissediyorum. Bodrumunda bir kadın cesedi bulundu. Böyle bir şeyden sonra hapisten çıkma şansı olduğunu mu sanıyor? Duruşmasında tanıklık edeceğim söylendi bile. Bundan korkuyorum ama yapmam gereken bu. On yıl önce hapse girmemesi benim hatam. Beni tamamen kandırdı.

Onu düşünerek daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Arama motorumdan onun adını siliyorum.

Bunun yerine, telefonumdan yerel haber sitesini açıyorum. Shane ve Josh'un kardan adamlarını yapmalarını ya da Josh'un üşüyüp geri dönmek istemesini (hangisi önce gelirse) beklerken birkaç habere göz atıyorum. Haber sitesinin yüklenmesi sonsuza kadar sürüyor. Önce metin açılıyor, resimler hala ekrana yükleniyor. Bu muhtemelen pilimi tüketecek. Beklerken ilk habere bakıyorum:

Yerel Cezaevi Gardiyanı Öldürülmüş Olarak Bulundu

Manşete bakıyorum, kalbim mideme batıyor. Bu olamazdı.
Olamaz.

Başlığa tıklamaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. İnternet burada neden bu kadar kötü olmak zorunda? Başlığın yanındaki resim neredeyse piksel piksel doluyor. Ekranda kel bir kafatasının başlangıcı beliriyor.

Marcus Hunt olamaz. *Olamaz.*

Ve sonra resim biraz daha doluyor. Sadece gözlerini görebileceğim kadar.

Aman Tanrım. Bu o. Hunt. Ölü bulundu, muhtemelen bugün. Makaleye tekrar dokunuyorum ama ekran tamamen donuyor. Bu hikayeyi okuyamayacağım. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde Marcus Hunt öldürülmüş.

Bu son dakika haberi. Yani onu daha yeni bulmuş olmalılar. Gece mi öldürüldü? Hiçbir fikrim yok.

Ama bu sabah arabamın anahtarlarının dün eve geldiğimde bıraktığımdan farklı bir yerde olduğunu biliyorum. Ayrıca Raker Hapishanesi'nde olanlardan sonra Shane'in Marcus Hunt'tan büyük bir tutkuyla nefret ettiğini de biliyorum.

Başım dönüyor. Sandalyeden fırlayıp, dün gece neler olup bittiğine dair bana bir ipucu verebilirmiş gibi odanın içinde volta atıyorum. Ama tabii ki oda tamamen sessiz. Hiçbir ipucu yok. Sadece bir sürü toz.

Merdivenlerin dibine geldiğimde donup kalıyorum. Elimi kısa bir süreliğine tırazana koyuyorum. Her şey gibi o da tozlu.

Tim beni boğmaya çalıştığında tam olarak burada duruyordum. Merdivenlerden yeni inmiştim, Chelsea'nin odasından koşarak çıkmıştım çünkü çılgınca bir nedenden dolayı aklıma Brandon ve Kayla'yı bıçaklamış olabileceği gelmişti. Çok az biliyordum ki, kısa bir süre sonra kendisi de ölecekti ve benim odadan çıkma kararım en iyi arkadaşımın hayatına mal oldu.

O geceyi düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum, ama bu sadece daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Düşünmemeye çalıştıkça, her şey daha da canlı görünüyor. Son birkaç yılda anılar neredeyse solmuştu. Ama şimdi yine bu çiftlik evinde dururken, sanki her şey dün olmuş gibi geliyor.

Shane'in yatak odasından koşarak çıktım. Merdivenlerden olabildiğince hızlı indim, sonra ayağım takıldı. Sonra bir anda Tim üzerimdeydi, sandal ağacı kokusu burun deliklerimi doldururken boynumdaki kolyeyi sıkıyordu. Sonra bir gök gürültüsü sesi geldi ve tam olarak çıkaramadığım başka bir sesi maskeleydi.

Vücudunun ağırlığının beni ezdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Ciğerlerimdeki hava kesiliyor. Ve çılgılık atmaya çalışıyorum:

Shane, hayır!

Gözlerim tekrar açıldı. Merdiven boşluğundan geri çekiliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Yıllar geçtikçe kendimden şüphe etmeye başladım. Yüzünü hiç görmedim, yani o gece herhangi biri olabilirdi. Ama herhangi biri *değildi*. O gece kim olduğunu biliyordum. Ve şimdi de kim olduğunu biliyorum.

Shane'di.

Onunla aylardır çıkıyordum. Vücudunu tanıyordum. Üstümdekinin o olduğunu biliyordum. Daha zayıf ve sıksa olan Tim değildi. Shane'di.

Beni boğmaya çalışan Shane'di ve muhtemelen dün gece Hunt'ı öldüren de oydu. Kendimi başka türlü nasıl kandırabilirdim ki?

Hunt haklıydı. Shane çıkarıcı *biri*. Beni gerçekten inandırdı... Tüm vücudum titriyor. Neredeyse o gök gürültüsünü hissedebiliyorum. yıllar önce evi salladı. Ve neredeyse maskeleydiği ses. Bulmacanın kayıp parçası. Neredeyse duyabiliyorum. O...

Boğuk bir çığlık.

Shane beni oturma odasında yerde boğarken, Chelsea üst kattaki yatak odasında çığlık atıyordu. Shane'in bana ne yaptığını gördüğü için çığlık atmıyordu, çünkü yatak odasının kapısı kapalıydı. Çığlık atıyordu çünkü biri ona bıçakla yaklaşıyordu.

Shane olmaması dışında. O olamazdı.

O gece evde başka bir katil daha vardı. Hayatta kalan üç kişiden sadece bir kişi daha olabilirdi.

Aman Tanrım.

Tim ve Shane birlikte yaptılar.

BÖLÜM 51

Çok mantıklı. Şimdiye kadar hiç görmediğime inanamıyorum.

Olayın olduğu gece Shane beni Tim'in evinin hemen önünde bıraktı. Bunu *hiç* yapmazdı. Tim de tesadüfen dışarıda, bahçesindeydi. Onu da davet edeceğimi düşünmüş olmalılar. Eğer ben davet etmeseydim, Tim bir davetiye ayarlardı.

Çiftlik evine varır varmaz, birbirlerinden nefret ettiklerini iddia etmelerine rağmen, ikisi birden derin bir sohbete daldılar. Akşam boyunca birbirlerine nasıl baktıklarını hatırlıyorum. Bunun birbirlerinden nefret ettikleri için olduğunu düşünmüştüm ama geriye dönüp baktığımda bundan daha fazlası olduğunu gördüm.

Shane, Tim'in Tracy Gifford'la çıktığını bir şekilde bilen tek kişiydi. Bunu bilmesine hepimiz şaşırmiştık. Ama tabii ki biliyordu. Muhtemelen onu birlikte öldürdüler. O gece için alıştırma yapıyorlardı.

Brandon'ı ölü bulduktan sonra Chelsea ve ben Shane ve Tim'i oturma odasında yalnız bıraktık. Neredeyse onlar için fazla mükemmeldi. Shane dışarı çıktı ve Tim'e Kayla'nın odasına gidip işini bitirmesi için bir şans verdi.

Chelsea ve ben ayrıldıktan sonra Shane beni oturma odasında boğmaya çalıştı. Oturma odasında Tim'in cesedine takıldığımı sanmıştım ama o kadar karanlıktı ki, Tim gölgelerde gizlenirken başka bir şeye takılmış olmalıyım. Ve benim nefes borum ezilirken, Tim aynı anda Chelsea'yle ilgilenmek için Shane'in yatak odasına gitti - gök gürültüsünün sesi neredeyse onun çığlıklarının sesini maskeliyordu. Katilin Chelsea'den kurtulmak için ne zaman vakti olduğunu hiç anlamamıştım ama şimdi her şey mantıklı geliyor.

Evden kaçtığımı fark ettiklerinde, hızlı düşünmüş olmalılar. Tim'in karnındaki küçük bıçak yarasının onu öldürmek için olmadığı belliydi. Kurbanmış gibi görünmesi içindi. Shane'in kafa derisindeki şişlik de aynı şekilde. Sadece baygın numarası yapıyorlardı. Belki de plan, beni boğan kişinin yüzünü hiç görmememi ummak, tüm katliamı bir serserinin üzerine yıkmak ve ayak izlerinin silindiğini iddia etmektir.

Ama sonra ben suçu Shane'e atınca Tim çılgına döndü. Kendi kışını kurtarmak için benim hikayemi kabul ederek Shane'e sırtını döndü. Bu Shane'i çıldırtmış olmalı ama ne yapabilirdi ki? Gerçeği söylerse, katil olduğunu kabul etmiş olacaktı.

Shane'in şansına, Tim yine öldürmekten kendini alamadı.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve yere yığılmadan önce zar zor sandalyeye ulaşıyorum. Shane delirmiş. O gece beni öldürmeye çalıştı, artık onun yaptığından hiç şüphem yok. Ve şimdi oğlumla birlikte ormanda.

Oğlumuz.

Ellerim neredeyse telefonumu ceketimin cebinden çıkaramayacak kadar titriyor. Shane ve Josh'u buraya geri getirmeliyim ve Shane'in onun ne yaptığını bildiğimi öğrenmesine izin veremem. Kasabaya döner dönmez doğrudan polise gideceğim. Onlara bildiğim her şeyi anlatacağım.

Shane'in sesi diğer hatta gelmeden önce telefon beş kez çalıyor: "Merhaba, Brooke."

Sesi çok normal geliyor. Katil gibi konuşmuyor. Bildiklerimi anlatamam. "Hey. Yakında dönecek misiniz?"

"Çok yakında," diyor Shane belli belirsiz. "Burada o kardan adamı yaparken çok eğleniyoruz."

"Bu harika." Sesimi sabit ve normal tutmaya çalışıyorum. Sesim genelde nasıl çıkar? Hatırlayamıyorum bile. "Ama geç oluyor. Geri dönmelisin."

"Geç mi? Daha öğlen bile olmadı."

"Sadece... dışarısı soğuk. Josh'un hastalanmasını istemiyorum." "O iyi. Her yerini sardı."

"Yine de. Bence bir an önce dönsen iyi olur. Anlıyor musun?"

Diğer hatta uzun bir duraklama oluyor. "Hayır, bilmiyorum. Sadece *oğlum* Brooke ile biraz zaman geçirmeye çalışıyorum. Hani şu on yıldır görmediğim ve varlığından bile haberdar olmadığım oğlumla."

"Shane," diye nefes alıyorum. "Dinle-"

"Hayır, sen dinle, Brooke." Ses tonu kırılmıştı, sahip olduğum tüm avantajı yok etmiştim. "On yılı kaçırdım. On *yıl*. Bana *söylemedin* bile."

"Özür dilerim," diyorum usulca.

"Bunun için biraz geç değil mi?" Homurdanıyor. "Ama merak etmeyin. Artık burada olduğuma göre, kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz. Ve belki *de* kaçırmanın nasıl bir şey olduğunu göreceksin."

"Shane..." Kalbim küt küt atarken sandalyeden kalkıyorum. Çiftlik evinin kapısına doğru aceleyle ilerliyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım biliyorsun, Brooke."

Çiftlik evinin ön kapısından çıktım. Shane ve Josh'un kaybolduğu yöne, ormana doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum, sadece kör edici bir beyazlık. Nereye gittiler?

"Lütfen bunu evde konuşabilir miyiz?" Ona yalvardım. "Nasıl hissettiğini anlıyorum ama bunu çözebiliriz. Ben sadece yeniden bir aile olmak istiyorum." Toyota'mın anahtarlarını almak için ceketimin cebine uzandım. "Bana nerede olduğunuzu söyleyin, gelip sizi alayım."

Onları görene kadar yol boyunca gideceğim. Yapacağım son şey olsa bile onları bulacağım.

Anahtarlarımın nerede olduğu dışında mı?

"Shane, "Toyota'nın anahtarları bende olduğu için bizi almanın senin için zor olacağını düşünüyorum," dedi.

"Ama..." Yanıldığından emin olmak için ceplerimi kontrol edip duruyorum. Bulabildiğim tek şey toplanmış mendiller. "Neden?"

"Sanırım nedenini biliyorsun, Brooke."

Böyle bir şey olamaz. Bu canavarı serbest bırakan ve oğlumla birlikte ormanda dolaşmasına izin veren kişi ben olamam. Bu da soğuk terler dökerek uyanacağım o rüyalardan biri olacak.

Uyan, Brooke!

Basamaklardan ön kapıya doğru koşuyorum ve son basamakta kayıyorum. Bacaklarım altımdan kayıyor ve sağ ayak bileğime keskin bir acı saplanıyor. Telefonum elimden düşmüş ve karda yanımda yatıyor. Onu kaptım.

"Shane," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen... bunun hakkında konuşalım."

"Merak etme," diyor. "Eninde sonunda geri döneceğim." Ben rahatlamaya fırsat bulamadan ekliyor: "Ne de olsa yaptığın şeyin cezasını çekmeni sağlamam gerekiyor."

"Shane..."

"Merak ediyorum," diyor, "Tracy Gifford'dan daha yüksek sesle çığlık atacak mısın?" Ağzım açık kalıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Hoşça kal, Brooke." Diğer hattan gülümsediğini duyabiliyorum neredeyse. "Ya da sonra görüşürüz mü demeliydim?"

Telefondan oğlumun sesini duyabiliyorum. Kahkahasını. Bir daha güldüğünü duyamayabilirim.

"Shane!" Ağlıyorum. "Lütfen-"

Ama artık çok geç. Hat kesildi.

Onu geri aramayı deniyorum ama hemen sesli mesaja düşüyor. Shane, Josh'ı geri getirmiyor. Nerede olduğunu bilmiyorum ama oyununu anladığımı biliyor. Avantajımı kaybettim. Eninde sonunda bana zarar vermek için geri gelse bile, bu konuda akıllı davranacaktır. Uzun bir süre bekleyecek, ortalık yatışana kadar.

Nedense Shane'le karşı karşıya gelme düşüncesi beni korkutmuyor. Beni korkutan oğluma ne olacağı. O canavarın bundan kurtulmasına izin veremem.

Ayağa kalkmak için merdiven korkuluklarına tutunuyorum. Sağ ayak bileğime ağırlık vermeye çalıştığım anda acı içinde çığlık atıyor. Kesinlikle burkulmuş, muhtemelen kırılmış. Hasarı değerlendirmek için botlarımı çıkarmaya korkuyorum ve zaten bunun bir faydası da olmayacak. Shane ve Josh'u bulmama yardım etmeyecek.

Titreyen parmaklarımla telefonuma 911 yazıyorum. Josh'ı kaçırmayı yanına kalmayacak. Amber alarmı verilecek, onu bulacaklar ve Shane hapse geri dönecek. Arabası bile yok - anahtarlarımı almış olabilir ama Toyota hâlâ burada. Polis onları bulacaktır. Bundan eminim.

Ancak aramaya bağlanmaya çalıştığım da, arama gerçekleşmiyor. Gözlerimi kısarak telefonumun ekranına bakıyorum.

Servis yok.

Shane telefonu kapattıktan hemen sonra hattımın kesilmesi büyük bir tesadüf. Cep telefonlarının çalışmasını engelleyen bir çeşit engelleyicisi mi var? On bir yıl önce o gece Tim'le birlikte hiçbirimizin yardım çağıramayacağından emin olmak için böyle mi yaptılar?

Ne yapacağım ben? Telefonum çekmiyorsa ve aracım da yoksa en iyi seçeneğim ana yola kadar yürümek. Ama bileğime ağırlık bindirebileceğimden bile emin değilim.

Yine de başka seçeneğim yok. Kırık bir bilek üzerinde yürüyor olsam bile, fark etmez. Bunu Josh için yapmak zorundayım. O canavarın onu çalmasına ve Tanrı bilir ona ne yapmasına izin veremem.

Sağ ayak bileğime biraz ağırlık verdim. Acı neredeyse kör edici ama dayanmaya çalışıyorum. Josh için. Bunu Josh için yapıyorum.

Yolda topallayarak ilerliyorum, her adım bileğime saplanan bir bıçak gibi. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. Ana yola çıkana kadar durmayacağım ve sonra bir arabaya işaret vereceğim.

Ama şok oldum ve rahatladım, yolda bana doğru gelen bir araba gördüm. Yeşil bir SUV, Margie'nin kullandığı gibi. Oh, Tanrı'ya şükür. Muhtemelen kırılmış ayak bileğimin üzerinde yürümeye devam etmek zorunda değilim. On bir yıl önce o gece yaptığım gibi ellerimi havada sallıyorum. SUV kayarak durdu.

"Yardım edin bana!" Çığlık atıyorum. "Oğlum kaçırıldı! Lütfen yardım edin!
Lütfen!"

Sürücü tarafındaki kapı açıldı. Büyük bir şok yaşıyorum, Margie arabadan iniyor, gri kaşları birbirine kenetlenmiş. "Brooke!" diye bağıyor. "İyi misin?"

Margie'nin şu anda bu yoldan geçiyor olması ne garip bir tesadüf. Ama bunun üzerinde duramam. Zamanımız yok.

"Josh kaçırıldı!" Ona doğru topallayarak ilerliyorum. "Ormanda bir yerde. Polisi aramamız gerek. Çok büyük bir tehlike altında."

Margie'nin gözleri ayaklarıma kaydı. "Ne oldu? Topallıyorsun."

"Karda kaydım." Bu kadar acil bir durum varken bunu ona açıklamam gerektiği için biraz sinirlendim. "Telefonum çekmiyor. Polisi arayabilmemiz için telefonunun çalışıp çalışmadığına bakabilir misin?"

"Tabii ki!" Margie arabanın içine uzanır ve devasa çantasını çıkarır. Telefonunu bulana kadar etrafı karıştırıyor. "Kahretsin, telefon çekmiyor."

Bunu bekliyordum. "Peki, o zaman karakola gitmemiz gerekecek. Hadi gidelim."

Margie başını çevirip ormana bakıyor. "Tehlikede olduğuna emin misin? Yani, babasıyla birlikte. İyi olduğuna eminim."

"Margie-" demeye başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum.

Margie'ye Shane'in Josh'ın babası olduğunu hiç söylemedim. Shane'le birlikte olduğumu bile söylemedim. Ve kesinlikle ona bugün nerede olduğumu söylemedim. Beni burada gördüğüne en ufak bir şaşkınlık duymamış gibi görünmesine rağmen.

"Margie?" Dedim.

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Bu aslında benim adım değil. Daha önce tanışmıştık ve sen beni gerçek adıyla tanıyorsun ama bunu hatırlayacağından şüpheliyim. Tabii ki hatırlamazsın." Titriyor. "Aslında, sana söyleyeceğim

Ne var, Brooke. Eğer bana geręek adımı söyler sen, seni doğruca Shane ve Josh'a götürürüm."

Buruşuk yüzüne bakıyorum, umutsuzca onu tanımaya çalışıyorum. Ben anlamaya alışıırken, o yine çantasını karıştırmaya başladı. Ama bu sefer telefon yerine bir silah çıkardı.

Ve tam bana doğrulttu.

BÖLÜM 52

Burada neler olduğunu anlamıyorum. Margie'nin neden silahı var? Burada ne işi var? Shane'in Josh'ın babası olduğunu nereden biliyor? Bunu ona hiç söylemediğime eminim. Tim dışında kimseye söylemedim ve o da ona söylemezdi.

"Margie," diye nefes nefese kaldım. "Neden... neden bunu yapıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Arkadaşlar!" Margie başını geriye atıyor ve gıdıları titreyene kadar gülüyor. "Hayır. Biz *arkadaş* değildik. Sana sadece torunumla vakit geçirebilmek için *katlandım*. Yüzüne tükürmememin tek nedeni buydu."

Ağzım açık kaldı. "Senin..."

"Josh çok tatlı bir çocuk," diye düşünüyor. "*Benim* oğlum kadar tatlı değil ama tabii ki onu ben değil *sen* büyüttün. Onca yıl cadı annen bize onun *varlığından* bile bahsetmedi. Buna inanabiliyor musun?"

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Anlamıyorum. Kızlarınız ne olacak? Torunların ne olacak?"

Dişlerini sıkıyor, silahı daha sıkı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Benim hiç kızım yok. *Bir oğlum* var ve son on yıldır onun hapiste çürümesini izliyorum. Ve bir yıl öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir torunum var."

"Sen Shane'in annesisin," diye nefes nefese kaldım.

"Beni hatırlamanı beklemiyordum." Omuz silkiyor. "Sadece birkaç kez karşılaştık ve bu uzun zaman önceydi. Ve senin için bir şey ifade etmiyordum."

Sadece o değil. Pamela Nelson on yıl önceki halinden çok farklı görünüyor. Ben onu siyah saçlı ve kıvrımlı bir vücuda sahip olarak hatırlıyorum ama Josh'a bakması için tuttuğum kadın kır saçlı ve hoş bir şekilde tombuldu. Son on yılda görünüşünü tamamen değiştirmişti. Hiç şansım yoktu.

"Bayan Nelson..." Ona hitap etmeliyim. Josh'a değer verdiğini biliyorum, Josh da ona tapıyor - annemden çok daha iyi davranıyor ona. Belki de oğlunun nasıl bir canavar olduğunun farkında değildir. Tabii ki, elinde bir silah var, bu yüzden *bir şeyler* anlaması gerektiğini tahmin ediyorum.

"Bak, Shane'i sevdiğini biliyorum ama o korkunç şeyler yaptı. On bir yıl önceki o gece hakkında yanılmışım. Tim değildi. Yani, öyleydi ama Shane ile birlikte çalışıyordu. İkisi o gece üç kişiyi öldürdü."

Bayan Nelson bana dudak büktü. "Ah, lütfen. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! Gerçek bu. Tim ve Shane birlikte çalışıyorlardı. Shane beni oturma odasında boğarken, Tim üst kattaydı ve o... en iyi arkadaşımı bıçakladı."

"Hayır," diyor. "O yapmadı." "Bunu bilemezsin!"

"Evet, biliyorum." Silahı bana doğru sallıyor. "Çünkü Chelsea'yi bıçaklayan bendim."

Bütün vücudum uyuştı. *Ne oldu?*

"Tim Reese'in bunu yapacağını gerçekten düşünüyor musun?" Homurdanıyor. "O sadece bizim kurbanımızdı, çıktığı kızıdan başlayarak... Tracy Gifford. Shane'le birlikte bulduğumuz plan buydu, yaşamasına izin verecektik ki polis bütün suçu onun üzerine atsın. Ve eğer sen kaçmasaydın, işe yarayacaktı."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Tim'in bodrumunda ne gördüğümü biliyorum. "Peki ya o kadın, Kelli Underwood?"

Çatlamış dudaklarını yalıyor. "Oğlumu hapisten çıkarmak zorundaydım. O hafta sonu Tim'in evine gideceğini biliyordum, bu yüzden her şeyi hazırladım. Polise isimsiz ihbarda bile bulundum. Ve bodrumuna girebilmem için ikinizin anahtarları değiş tokuş etmeniz *çok* yardımcı oldu."

Silahın namlusuna bakıyorum. Bu kadın deli. Tamamen kafayı yemiş. Nasıl oldu da bunu hiç görmedim? Bir referansı bile aradım ve ondan övgüyle bahsettiler. Kiminle konuştuğumu hayal bile edemiyorum, belli ki referans sahteydi.

"O adamla çıkmanı izlemek beni iğrendirdi." Beni küçümsüyor. "Torunuma kendi çocuğuymuş gibi davranmasını izlemek. Ama onunla kalman için seni cesaretlendirmek zorundaydım. Shane'in adını temize çıkarmanın tek yolu buydu. Ve aman Tanrım, yaz boyunca bit pazarında ona sattığım kolyeyi sana verdiğinde yüzünün halini görmeliydin. Sen kaçtıktan sonra o kolyeyi evimin zemininde buldum ve bir gün işime yarayabileceğini düşündüm."

Yüzüm yanıyor. Bilmem gerekirdi. Tim Reese'in iyi bir adam olduğuna hep inandım. İçgüdülerime güvenmeliydim.

"Bunu neden yaptın?" Bileğim zonkluyor ama zar zor hissediyorum.

Ben bundan kurtulmanın bir yolunu bulurken onu konuşturmam, tetiği çekmesini engellemem gerekiyor. "Sen ve Shane neden bir grup masum genci öldüresiniz ki?" "Diğer üçünü öldürmek talihsizlikti," diyor Bayan Nelson pek de umurundaymış gibi görünmeyen bir sesle. "Hedef sendin canım.

Bir ders verilmesi
gerekliyordu." "Ben...?"

Yüzündeki bir tutam gri saçı fırçalıyor. "Ailenin Shane'le çıkmaman konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu hiç merak ettin mi? Muhtemelen beyaz pislik olduğu için olduğunu düşündün. Sana gerçek nedeni hiç söylemediler, değil mi? Çünkü söyleselerdi, arkalarından iş çevirip onunla çıkmak yerine ondan uzak dururdun."

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Shane beş yaşındayken babana aşık oldum." Sesi hafifçe çatlıyor. "Neredeyse bir yıl birlikte olduk. Benim için anneni terk etmesi gerekiyordu. Bana yapacağını söylemişti. Bizi kurtarması gerekiyordu, beni ve Shane'i. Ama sonra bunu yapamayacağına karar verdi. Anneni ve seni bırakamazdı. Onun yerine bizi bıraktı. Shane ve benim sahip olmamız gereken hayatı sen yaşıyorsun."

"Ben... Hiçbir fikrim yoktu..."

"Tabii ki yapmadın!" Silahı daha sıkı kavlıyor. "Cazibeli hayatını yaşamakla çok meşguldün. Babanın bize ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yoktu. Annen de her şeyi biliyordu ve bize tek kuruş vermedi. Oğlum sırf buradaki ipoteği ödeyebilmek için lise boyunca çalışmak zorunda kaldı." Duraklıyor. "O ikisi ölmeyi hak ediyordu. Seni buraya geri getirmek için yapmak zorunda olmasaydım bile yine de yapardım."

Bir elimle ağzımı kapatıyorum. Ailemin kazası. Tanrı'nın bir oyunu olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre değilmiş. Onları bu kadın öldürmüş. Ona verdiğim krediden bile daha deli.

Aileme yakın değildim. Shane'in bebeğini doğurmaya karar verdikten sonra beni dışladıkları için onları asla affetmedim. Gerçi şimdi bunu biraz daha iyi anlıyorum. Neden Raker'a dönmemi hiç istemediklerini ve hamileliğimi tanıdıkları herkesten sakladıklarını anlıyorum. Öyle değildi.

Çünkü benden utanıyorlardı, bu deli kadının bir torunu olduğunu öğrenmesini istemiyorlardı.

"Shane'e bana ne yaptıklarını anlattım," diyor, "ve her şeyi birlikte planladık. Hepsi onun fikriydi. O *çok* iyi bir evlat. Annesi için her şeyi yapardı. *Her şeyi*."

"Ailemin sana yaptıkları için özür dilerim," diyorum dikkatlice. Sakin kalmalıyım. Josh'un iyiliği için.

"En azından bana torunumdan bahsedebilirlerdi!" diye patladı. "Benden çok şey aldılar. Josh hakkında bir şeyler bilmeyi hak ediyordum. Onun hayatının bir parçası olmayı hak ediyordum, sadece son altı ayını değil!"

Bayan Nelson'ın gözlerinde yaşlar var. Belki onu silahı bırakmaya ikna etmenin bir yolu vardır. Belki onu ikna edebilirim. Ne de olsa Josh'ı seviyor. Ne kadar deli olsa da, iyi bir tarafı var. Onunla olduğu gibi sahte olamazdı.

"Bayan Nelson," diyorum yavaşça. "Josh size tapıyor. Ve siz de son birkaç aydır ailemizin bir parçası gibisiniz. Bunu *çözmenin* bir yolunu bulamaz mıyız? Birlikte bir aile olmanın?"

Bir an için, neredeyse bunu düşünüyor gibi görünüyor. Silahı hafifçe indiriyor, yüz hatları yumuşuyor. İleriye doğru kararsız bir adım atıyorum, ama sonra silah tekrar yukarı kalkıyor. "Bunu *çözemeyiz*."

"Margie, lütfen..." Gerçek adı olmamasına rağmen söylüyorum.

"Hayır." Sesi sertti. "Sana güvenemeyiz. Tıpkı babanın yaptığı gibi bize ihanet edeceksin. Josh, Shane ve benim bir aile olabilmemizin tek yolu senin bu resmin dışında kalman."

"Lütfen..." Dizlerim altımda titriyor. "*Lütfen*. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben yapmadım." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yoldan geçen bir serseri yaptı. Shane ve Josh ormandayken seni başından vurdu ve tüm paranı çaldı. *Çok* üzücü. Neyse ki Josh'un babası etrafta ve olaya müdahale ediyor."

"Lütfen..."

Beni öldürecek. Shane ve Josh ormandaki gezintilerinden dönecekler ve beni karda ölü yatarken bulacaklar. Josh her zaman babasıyla tanışmak istemiştir ama bana, annesine ihtiyacı var. Bensiz büyüyemez. Bunun olmasına izin veremem. Bu iki manyağın onu büyütmesine izin veremem.

Ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Sonra ormanda bir yerden gelen gümbür gümbür bir ses rzgrda yankılanıyor. Bayan Nelson sesle birlikte başını yana doğru salladı ve şimdi şansımı görüyorum. Tek şansımı.

Ben de ona doğru hamle yaptım ve tüm gücümle sağ bileğini kavradım.

BÖLÜM 53

Silah patladı ama bana isabet etmedi. Uzaklara doğru ateşlenmiş olmalı. Bayan Nelson'a karşı mücadele ettim. Onun yaşında bir kadın için düşündüğümünden çok daha güçlü, ama ben de iyi durumdayım. Tabii ki bileğim burkuldu ama artık fark etmiyorum bile. Bayan Nelson'ı alt etmeliyim. Bu benim tek şansım. Bunu Josh için yapmalıyım.

Ve sonra silah tekrar patlar.

Bu sefer Bayan Nelson bana karşı gevşedi. Silah altımdaki kara çarpıyor, şimdi görüyorum ki üzerinde yayılan kırmızı bir leke var. Vurulmuştu.

Bayan Nelson yanıma yığılırken silahı kardan çekip alıyorum. Bir eli açık kahverengi paltosunun üzerindeydi ve kumaş yavaş yavaş kararıyordu. Göğsünden vurulmuştu. Yüzündeki renk akıyor, hayatı vücudunun etrafında giderek büyüyen kırmızı bir çember halinde kara karışıyor.

"Bayan Nelson?" Fısıldıyorum. "Margie?"

Ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor. Dudaklarının kenarından biraz kan damlıyor. Silahsız bir şekilde yerde yatarken, yüzüme silah doğrultan o kötü kadına benzemiyor. Oğluma her gece taze, ev yapımı yemekler pişiren ve eve asla boş gelmesin diye her zaman vaktinde gelen nazik büyükanneye benziyor.

Boğazımda safra birikiyor. Bunu yapmak istememiştim. Onu vurmak istememiştim. Bu yüzden *ölebilir*. Ama bu benim hatam değildi. Bunu yapmak zorundaydım. Ya o ya ben.

Nedense bu işleri kolaylaştırmıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bayan Nelson hakkında endişelenecek zamanım yok. Devam etmek zorundayım. O artık benim için bir tehlike olmayabilir ama oğlum hâlâ o manyakla birlikte.

Onu kurtarmalıyım.

Dayan, Josh!

Sağ elimdeki silahı tutarak arabanın yanından topallayarak geçiyorum. Bende olduğu için kendimi rahat hissediyorum ama Shane'de de bir tane olabilir. Ve gerçek şu ki

Bu şeyin nasıl ateşlendiğini bilmediğimi söyledim. Tetiği çekmeyi anlıyorum, ama hepsi bu kadar. Kesinlikle bir halta yarayacak şekilde nişan alamam.

Ama ormana doğru ilerlerken ağaçların arasından küçük bir figür çıkıyor. Onun Josh olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yapayalnızdı ve histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu. Ama zarar görmemiş görünüyor.

"Anne!" diye bağırmayı başarıyor. "Anne!"

Silahı görmemesi için ceketimin cebine soktum. Kollarıma koşuyor ve can havliyle bedenime sarılıyor. "Josh, sana ne yaptı?" "Anne!"

Gözyaşlarıyla kaplı yüzünü kaldırıyor. "Orada bir Kaza! Sanırım Shane yaralandı!"

Ne?

"Bir ağaçtan üzerine kar yığını düştü!" Josh hıçkırıyor. "İşte orada!"

Bileğim acı içinde bağırıyor ama Josh'un beni ormanın derinliklerine çekmesine izin veriyorum. Tam bir saniye daha dayanamayacağım anda, uzakta Shane ve Josh'un birlikte yaptıkları kardan adamı görüyorum. Josh kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "İşte orada!"

Yürümeye devam etmek istemiyorum ve bunun ayak bileğimin beni öldürüyor olmasıyla hiçbir ilgisi yok. On bir yıl önce Shane Nelson beni öldürmeye çalıştı. Beş dakika önce de annesi beni öldürmeye çalıştı. Geçici olarak etkisiz hale gelmiş olsa bile, korkmuş küçük bir çocuk dışında tanık olmadan bana burada ne yapabileceğini bilemeyiz.

Ya bu bir numaraysa? Ya pusuya yattıysa ve oraya gittiğim anda zıplayıp parmaklarını boynuma dolayacaksa?

"Anne!" Josh kolumu çekiştiriyor. "Gelip ona yardım etmelisin!"

Cebime uzanıyorum ve parmaklarımı silahın etrafına sarıyorum. Bana saldırmaya çalışırsa, ona karşı hazırlıklı olacağım. Annesini vurdum. Onu da vurabilirim.

Elim tabancayı kavrayarak son on metreye kadar ilerliyorum. Kardan adamı geçince, karda yatan bir figür görüyorum. Figür tamamen hareketsiz görünüyor.

Sadece bu da değil, başının etrafında kıpkırmızı damlacıklar var ve karın mükemmel beyazlığını bozuyor.

"O iyi mi anne?" Josh elinin tersiyle burnunu siler. "Şuradaki ağaçtan kopan buzlar bir anda üzerine düştü!"

Ağaçların hepsi Noel ağacındaki süsler gibi sarkan donmuş buz sarkıtlarıyla kaplı. Aslında çok güzel. Elim

Karda yatan Shane'i daha iyi görebilmek için yavaşça yaklaşırken silahın etrafında titriyorum. Vücudunun yarısı kar ve buzla kaplıydı ve yüzü kanlar içindeydi. Alnında aylar önce diki im yaradan çok daha büyük bir yara var.

Gözleri açık ve kırpmıyor.

"Ambulans  a ırmalısın!" Josh yine kolumu  eki tiriyor. "Hastaneye gitmesi gerek!"

Ona gerçeği söylemeye dayanamıyorum. Bu adamdan nefret ediyordum ama Josh bunu bilmiyor. A a taki buz sarkıtlarının onun hayatını kurtarmış olabileceğini bilmiyor. Önümüzde karlar içinde yatan adamın babası olduğunu bilmiyor - bunca yıldır tanışmak için yanıp tutu tu u kişi.

Shane'in öldüğünü bile bilmiyor.

BÖLÜM 54

BİR AY SONRA

"Bugün Tim'i gördüm."

Josh yemek masasında o küçük külçeyi bana bıraktı. Bir lokma peynirli makarnayı çiğnemenin ortasıdayım. Margie'nin (pardon, *Pamela Nelson*'ın) yaptığı gibi dört farklı çeşit peynirle yapılmış, üzerinde çıtır çıtır, tereyağlı ekmek kırıntıları olan gurme makarna ve peynirden bahsetmiyorum. Kutu makarna ve peynirden bahsediyorum. Altılı paketi üç dolardı. Üzerinde kırk iki numaralı peynir yazan toz peynirle tatlandırılmış.

Diğer kırk bir peynire ne olduğunu bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

"Sen mi yaptın?" Umutsuzca hikâyeyi duymak istiyor ama aslında hiç duymak istemiyordum.

"Evet." Josh sinir bozucu bir alışkanlık haline gelen "p" harfinin üzerine dudaklarını şapırdatıyor. "Sana o mektubu postalamak için köşeye gittiğimde. O da bir mektup postalıyordu."

Kafamda milyonlarca soru dönüp duruyordu. *Nasıl görünüyordu? İyi miydi? Benden bahsetti mi? Benden nefret mi ediyor?* "Bir şey söyledi mi?"

"Selam söyledi."

"Peki sen ne dedin?"

"Ben de merhaba dedim."

Bu Josh'un bana anlattığı en ilginç olmayan hikâye olabilir ama yine de her kelimesine tutunuyorum. "Sonra ne oldu?"

Josh sıska omzunu kaldırdı. "Eve geri döndüm."

Josh'un hapisten çıktığından beri Tim'le ilk kez karşılaşmasının merak uyandıran hikayesi artık sona ermiş görünüyor ve Josh ağzına makarna tıktırmaya geri dönüyor. Birkaç gün önce Oldsmobile'i Reese'lerin evinin önünde gördüm ve Tim'in ailesinin geri döndüğü sonucuna vardım.

Raker'a onu alması ve tüm cinayet suçlamaları düştükten sonra hayatını yeniden toparlamasına yardımcı olması için.

Anlaşıldığı üzere Pamela Nelson kurşun yarısından sağ kurtulmuştur ve iyi ki de kurtulmuştur. Sonunda her şeyi itiraf etti, ki bu Shane'in yapmak istediğinden çok daha fazlasıydı. Oğlunun öldüğünü öğrendikten sonra artık umurunda değildi. Polise her şeyi anlattı, tüm şok edici hikayeyi.

Örneğin, onlara on bir yıl önce Tracy Gifford'un cinayetinin örtbas edilmesine nasıl yardım ettiğini anlattı; Shane panik içinde ona geldiğinde, ellerinde Tracy'nin kanı vardı ve ona ne yaptığını anlattı. Ama Tracy'nin cinayetinden paçayı sıyırmak onları ukala yapmıştı. Polise, Shane'le birlikte o gece çiftlik evinde beni öldürmeyi planladıklarını ve karısını ve kızını kendisi için terk etmediği için babamdan intikam almayı planladıklarını anlattı. Hatta polise, Kelli Underwood'u geceyi benimle geçireceğini bildiği bir gece Tim'in evine nasıl çektiğini ve ona sözde Tim'den bir mesaj gönderdiğini bile anlattı. Kelli içeri girdiğinde Pamela Nelson Tim'in hizmetçisi gibi davranmış ve Tim'in "her an" evde olacağını söyleyerek ona sakinleştirici içeren bir içki ikram etmiş. İçki Kelli'yi bayılttıktan sonra Pamela cesedi merdivenlerden bodruma yuvarladı; düşme Kelli'nin boynunu kırdı ama onu öldüren Pamela'nın boğazını kesmesi oldu.

Yaptığım büyük hata mı? Sosyal medya. Ailem her zaman benzerliklerimi internetten uzak tutmam konusunda beni uyarırdı, ancak Queens'te çalıştığım şirketin düzenlediği aile Noel partisinin Facebook sayfalarının her yerine etkinliğin fotoğraflarını yapıştırdığından haberim yoktu. Pamela Nelson Josh'ı bu şekilde öğrendi. Ve bu yüzden ailemi öldürdü -kendisinden sır sakladıkları için onları cezalandırmak için... ve ayrıca Raker'a geri dönmemi sağlamak için. Hatta hapishanede çalışmamı sağlamak için bölgedeki tüm tıbbi muayenehaneleri arayıp yetersiz tıbbi bakımından şikayet etti.

Ve tabii ki Shane de üzerine düşeni yaptı. Selefim Elise'i mahkumlara uyuşturucu dağıttığı için ispiyonlayarak ondan kurtulmamı sağladı. Bunu gerçekten yaptığından değil, o da aklandı.

DNA kanıtları Shane ve Pamela Nelson'ın tüm bu cinayetlerin arkasındaki beyin olduğunu doğruladığında, savcı Tim'e karşı tüm suçlamaları düşürdü. Ancak adalet yavaş işliyordu ve Tim hapisten sadece birkaç gün önce çıkmıştı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, merhaba demek için uğramadı.

"Belki Tim gelebilir," diye öneriyor Josh. "Dolaptaki ışıktan kopan ipi tamir edebilir."

Koridordaki dolabımızın ampulünü yakan ip bir hafta önce elimden kurtuldu. O zamandan beri her gün karanlıkta el yordamıyla montumu arıyorum. Tamir ettirmeyi çok isterdim. Ama içimden bir ses Reese'lerin evine uğrarsam Tim'in benim için ev tamiratyapma fırsatını kaçırmayacağını söylüyor. Kapıyı suratıma çarpmazsa şanslıyım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,"

diyorum dikkatlice. "Neden olmasın?"

"Sanırım Tim bana kızgın olabilir."

"Neden?"

Son birkaç ayda olanları Josh'a nasıl açıklayacağımı bilemediğim için açıklamadım. O daha on yaşında. Zavallı çocuk babasının gözleri önünde korkunç bir kazada öldüğünü gördükten sonra onu birkaç terapi seansına götürdüm. Tabii ki Josh, Shane'in babası olduğunu bilmiyordu. Hâlâ da bilmiyor. Öyle kalacağını umuyorum.

Her neyse, Josh şimdi iyi görünüyor. Yine de Margie'yi özliyor. Her şey internette patladığında, sevgili bakıcısının ne yaptığını öğrenme ihtimalini en aza indirmek için onu birkaç haftalığına okuldan aldım.

Ya da onun gerçekten büyükannesi olduğunu.

"Tim'e gelmesini söylemelisin anne," diyor Josh.

"Çağırmalı mıyım?"

"Evet! Onu özlüyorum."

Bu beni çok etkiledi. Josh o kadar çok şey kaybetti ki, bazılarının farkında bile değil. Son bir yıl içinde babasını, büyükbabasını ve iki büyükannesini kaybetti. Şimdi elinde kalan tek şey benim.

Belki Tim beni asla affetmeyecek, ama Josh'un yanında olabilirse, bu hiç yoktan iyidir.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, ben paltomu ve botlarımı giyerken Josh ödevini yapmak için geride kalıyor. Josh'u Tim'in evine götürebilirdim ama soğuk bir karşılama ihtimaline karşı oğlumun etrafta olmasını istemiyorum. Ben tamamen bekliyorum

Tim bunun için beni asla affetmeyecek. Ve her iki durumda da, bu hoş bir konuşma olmayacak.

Evimle Tim'in evi arasındaki tanıdık patikada yürürken yerde hâlâ birkaç santim tozlu kar var. Çocukken bu yolculuğu kaç kez yapmışım? Sayılamayacak kadar çok. Evden her çıkışımda, ağızımdan çıkan son kelimeler *Tim'in evine gidiyorum! Sonra döneceğim!*

Ona güvenmeliydim. Asla böyle korkunç bir şey yapmayacağını bilmeliydim. Shane beynimi tamamen yıkamıştı. Bu bir mazeret değil ama oğlumun babasının bir canavar olmadığına inanmayı çok istedim.

Yanılmışım.

Tim'in verandasında duruyorum, kendime sarılıyorum, zili çalmak için cesaretimi topluyorum. En az bir ya da iki dakikamı alıyor ve sonra kendimi sorgulamadan önce uzanıp işaret parmağımı zile bastırıyorum.

Yaklaşık bir dakika daha orada durdum. Bana kapıyı açmama ihtimalleri çok yüksekti. Tim'e ne kadar üzgün olduğumu söylemek şöyle dursun, onunla konuşmadan ve kapıyı suratıma çarparak evime dönmek zorunda kalabilirim.

Ama sonra kilitler dönüyor. Kapının açılması için tam zamanında yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Ama kapıdaki Tim değildi. Barbara Reese'di.

Bayan Reese'i on yılı aşkın bir süredir görmedim ama en az yirmi yıl daha yaşlı görünüyor; tıpkı Pamela Nelson onu öldürmeden önce annemin olduğu gibi. Onu son gördüğümde saçları Tim'inkiyle aynı akçaağaç rengindeydi ama şimdi bembeyaz olmuş.

"Merhaba!" Ellerimi birbirine kenetledim. "Bayan Reese, benim-Brooke." "Evet," diye düşündü. "Biliyorum."

Tabii ki biliyor. Son üç aydır başka bir gezegende yaşamıyor.

"I..." Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum, gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum. "Merak ediyordum da... Tim buralarda mı?"

"Evet," diyor, "öyle."

Bunu benim için kolaylaştırmayacak. Yine de bunu hak ediyorum.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

Barbara Reese bana uzun uzun baktı. Omuzlarımı dikleştiriyorum, kendimi zaten yenilmiş hissetsem de boyumu ölçmeye çalışıyorum. Kimi kandırıyorum?

Tim ile sadece benim için değil, Josh için de.

Bayan Reese sonunda, "Gidip onu getireyim," dedi.

Minnettarlık duyuyorum. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "İyi görünüyorsun, Brooke. Senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum."

Bayan Reese bu biraz şaşırtıcı ifadeyle kapı aralığından kayboluyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Orada öylece duruyorum, verandada durduğum süre için yeterince sıcak olmayan ceketimin içinde hafifçe titriyorum. Evin içinden yükselen sesler duyuyorum; Tim ve annesi tartışıyor. Birbirlerine ne söylediklerini ancak hayal edebiliyorum. Beni görmek istemiyor. Bu çok açık.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kapı tekrar açılır. Ve işte oradadır. Tim Reese. Komşu çocuk. Onu cinayetten *geçici olarak* hapse göndermeden önce aşık olduğumu sandığım adam.

Aman Tanrım.

Harika görünmüyor. Josh'un okula başladığı ilk gün onu ilkokulun önünde gördüğümde nasıl bayıldığımı hatırlıyorum. Ama şimdi yorgun ve solgun görünüyor ve yaklaşık 15 kilo daha zayıf.

Ve çok kızgın.

"Brooke." Gözleri hançer gibi. "Burada ne işin var?" Beni içeri davet etmiyor. Kapı aralığından bile kıınıldamıyor.

"Um." Keşke söyleyecek bir şeyler planlamış olsaydım. Küçük bir konuşma yazabilirdim. Neden ah neden bir konuşma yazmadım? "Merhaba demek istedim."

Kaşları havaya kalktı.

"*Merhaba?*" "Ve eve hoş geldin," diye ekliyorum.

Tim'in dudaklarında en ufak bir gülümseme belirtisi bile yok. "Senin sayende değil."

"Bak..." Verandada kıvranıyorum. "Bu benim için de kolay olmadı, biliyorsun-"

"*Hapisteydim*, Brooke."

"Evet, şey." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

"Josh'ın babası beni *öldürmeye* çalıştı.

Yani, bilirsiniz, hiç de piknik havasında geçmedi."

"Şaka yapmıyorum." Tim kollarını göğsünde kavuşturuyor. Üzerinde sadece bir kazak var, ben de montumun içinde üşüyorum, o yüzden donuyor olmalı ama öyle görünmüyor. "Sana başından beri Shane'in tehlikeli

olduğunu söylüyordum. Söylemedim mi? Seni *defalarca* uyarmadım mı?"

Başımı eğdim. Kesinlikle yaptı.

"Adam beni karnımdan bıçakladı." Parmakları karnında hâlâ yara izi olan bölgeye gidiyor. "Neredeyse kan kaybından ölüyordum, bilincim yerinde değildi ve senin kaçmaya çalıştığını görünce kendimi yerde sürükledim. Yerden beyzbol sopasını aldım ve Shane'e olabildiğince sert vurdum, böylece senin peşinden gelmeyecekti. İçimde olduğunu bile bilmiyordum ama eğer yapmazsam..."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O gece benim için ne yaptığını biliyorum. Peki ben ona borcumu nasıl ödedim? Cinayetle suçlandığında ona inanmayı reddettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sana inanmadığım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Bana göz kırpmıyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunun için biraz geç."

"Benden nefret ettiğini biliyorum." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Anlıyorum. Ama bak, hıncını Josh'tan çıkarma. Benden başka herkesi kaybetti. Ve senden gerçekten hoşlanıyor. En azından... en azından onunla biraz zaman geçir. Bu onun için çok şey ifade eder. İstersen evi boşaltabilirim ya da onu buraya gönderebilirim ya da..."

Tim'in yüzündeki ifadeyi okumakta çok zorlanıyorum. Ama söylediği hece kalbimi yerinden oynatıyor. "Hayır," diyor.

"Lütfen, Tim." Yalvarmaktan nefret ediyorum ama mecbur kalırsam yaparım. Oğlum için. "Sadece bir ya da iki kez. Onu önemseddiğini biliyorum."

Tim başını sallar. "Hayır," der. "Kastettiğim bu değildi. Kastettiğim buydu,

Hayır, ben... Ben senden nefret etmiyorum."

Ne?

"Yani..." Kaşları hafifçe birbirine çarpıyor, sanki o da bu açıklamaya şaşırmış gibi. "Sana kızgıyım. *Gerçekten* kızgıyım. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bana bundan daha fazla güvendiğini sanıyordum. Ama... Tanrım, Brooke. Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Hayatım boyunca en iyi arkadaşımydın. Sen benim ilk kızımydın... bilirsin işte. Ve o gece çiftlik evinde Shane'e sana iyi davranmasını söylediğimde ciddiydim. Çünkü sen en iyisini hak ediyorsun." Adem elması sallanıyor. "Yani, hayır. Senden nefret etmiyorum. Asla..."

Benden nefret etmiyor. Tim Reese benden nefret etmiyor. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

"Josh dolaptaki ampulün ipinin koptuğundan bahsedip duruyor," diyorum. "Seninle birlikte tamir etmek istiyor. Eğer müsaitsen..."

Tim uzun bir süre sessiz kalır. Sonunda başını sallar. "Bu hafta sonu uğrarım. Bir göz atarım."

"Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Küçük bir gülümseme sunuyorum. "Görüşürüz o zaman."

Kapıyı üzerime kapatırken, onu yakaladım. O kadar hızlıydı ki, bir saniye kafamı çevirsem kaçırabilirdim. Ama bu çok açıktı - dudaklarının köşesi kendi gülümsemesiyle kıvrılıyordu.

Benden nefret etmiyor. Bu iyi bir başlangıç. Arkadaşlıklar daha azı üzerine kurulmuştur.

SONSÖZ

ÜÇ AY SONRA JOSH

Bugün gerçekten güzel bir gündü çünkü okulda matematik sınavım vardı ve mükemmel bir puan aldım. Her soruyu doğru yaptım. Bonus soruyu bile doğru yaptım ve sınıfta doğru yapan tek çocuk bendim!

Tim benimle gerçekten gurur duyuyordu. Annemle bir süre birbirlerine çok kızmışlardı ama şimdi tekrar gelmeye başladı ve matematik sınavıma çalışmama yardım etti. Dün gece ben yattıktan sonra annemle mutfakta konuştular. Ayrıca sabah altıda tuvalete gitmek için kalktığımda annemin yatak odasından çıplak ayaklarıyla çıkıyordu. Anneme onu gördüğümü söylememem gerektiğini anlatmak için parmağını dudaklarına götürdü.

Tim iyi biri. Ondan hoşlanıyorum ve tekrar evde daha fazla takılmaya başlamasına sevindim. Gerçek babam olmadığını biliyorum, ama annem onunla evlenmek isteseydi sorun olmazdı. Her neyse, gerçek babam her kimse, benimle tanışmak istemiyor gibi görünüyor.

Ayrıca Tim'in daha çok etrafta olmasına sevindim çünkü annemin bana bulduğu yeni bakıcıyı sevmedim. Margie'yi severdim. Gerçekten iyi biriydi ve herkesten daha iyi yemek yapardı, annemden bile. Ve her zaman yardım etmeme izin verirdi ve bana en eğlenceli işleri verirdi. Margie bana şöyle şeyler söylerdi: "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın. Bunu biliyor musun?"

Ama sonra annem Margie'nin bazı kötü şeyler yaptığını ve artık gelemeyeceğini söyledi. Gelmeyi bıraktıktan hemen sonra Margie'yi televizyonda gördüm. Ama ona başka bir isimle sesleniyorlardı. Pamela Nelson. Sonra annem beni izlerken yakaladı ve televizyonu kapattı.

Her neyse, Tim'in tekrar etrafta olması güzel. Annemi gerçekten mutlu ediyor. Ve çok da zeki. O bir şeyler söylediğinde hep dinliyorum.

Örneğin, uzun zaman önce, okul yılının başında buraya ilk taşındığımda, Tim ve ben kanepede oturuyorduk ve annem bir yere gitmişti. Bana "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var Josh" dedi.

"Ne?" dedim. Dedim. Önemli bir şey duyacak yaşta olduğumu anlayabilmesi için ciddi bir yüz ifadesi takındım.

"Bilmen gerek," dedi Tim, "Shane Nelson adında bir adam var ve bir gün seninle temasa geçip annene zarar vermek isteyebilir. Bu adam, Shane Nelson, gerçekten kötü bir adam. *Gerçekten* kötü. Eğer onu görürsen ya da ondan haber alırsan, tehlikeli biri olduğunu bilmelisin."

Çok ciddi bir şekilde başımı salladım. Tim'in bana bunu söyleyecek kadar güvenmesine sevinmiştim. Shane Nelson adında bir adamla tanışmayı hiç beklemiyor olsam da.

Annem eve Shane Nelson adında bir misafir getirdiğinde çok şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. İyi birine benziyordu ama Tim'in bana söylediklerini düşünüp duruyordum. Shane'in anneme zarar vermek istediğini. Tim bunun çok önemli olduğunu söyledi.

Ve Tim'e güvendim.

Shane beni kardan adam yapmam için ormana götürdüğünde, tüm ağaçlarda bir sürü buz sarkıtının olduğunu fark ettim. Gerçekten ağır ve sivri görünüyorlardı. Shane benden çok daha büyüktü, bu yüzden annemi korumak istiyorsam bunun tek şansım olduğunu düşündüm.

Shane dallardan birinin altında durana kadar bekledim. Uzanıp dalları salladım ve tüm buzlar onun üzerine düştü.

Çok fazla kar ve buz vardı. Yere düşmesi için yeterliydi. Geçen yıl Küçükler Ligi'nde Jaden'ın Oliver'ın kafasına (yanlışlıkla) attığı top gibi onu bayıltıp bayıltmadığını görmek için yanına gittim. Ama Shane bayılmamıştı. Yerdeydi, başını ovuşturuyordu ama hala iyiydi.

İşte o zaman yerdeki büyük buz sarkıtını gördüm.

En az 15 santim kalınlığındaydı. Belki bir metre uzunluğundaydı. Tüm takımın en iyi vurucusu olduğum Küçükler Ligi'ndeki sopayla hemen hemen aynı boyuttaydı. Eldivenli ellerimle aldım ve Tim'in sonbaharda antrenman yaparken bana gösterdiği şekilde salladım. Ve tekrar salladım. Ve tekrar. Ve bir daha.

Kırılabilirceğini düşünüm ama buz oldukça güçlüydü. Kırılmadı. Birbirine çok iyi tutundu.

Buz saçağı Shane'in kafasına ilk çarptığında bağırdı. Ama ikincisinde değil. Ya da üçüncüsünde. Sonunda Shane hareket etmeyi bıraktı. Bunun kaç kez olduğunu hatırlamıyorum.

Kötü bir şey yaptığımnda annem hep özür dilememi söyler. Ama Shane'in kafasına o buz saçağıyla vurduğum için üzgün değilim. Bunu yapmak zorundaydım. Tim onun tehlikeli olduğunu ve anneme zarar vereceğini söyledi. Telefonla konuşurken anneme iyi davranmadığını duyabiliyordum. Tim haklıydı.

Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım.

Ne de olsa annem için her şeyi yaparım.

SON

TEŞEKKÜR

Kocam az önce beni bunu yazarken yakaladı.

Ona teşekkür bölümünü yazmanın kitabın en zor kısmı olabileceğini itiraf ettim. Bunu en sona saklıyorum - tamamen unutma riskine girmeden yayınlamaya olabildiğince yakın bir zamana kadar. İnsanlara yetersiz teşekkür etmekten hep korkmuşumdur.

"Her kitap için bir teşekkür yazısı yazmak zorunda mısınız?" diye sordu. "Evet."

"Ama neden?"

"Bana yardım eden insanlara neden teşekkür etmem gerektiğini mi soruyorsunuz? Bunun neden önemli olduğunu mu soruyorsunuz? Bu ciddi bir soru mu?"

"Tamam. İyi."o dedi. "Hey, yap sen hiç teşekkür ederim Ben içinde "Teşekkürleriniz?"

"Evet, bazen," dedim düşünceli bir şekilde. "Yani, aileme teşekkür ediyorum.

Sen benim ailemdensin."

"Hey, ben yardımseverim! *Harika* öneriler veriyorum. Onları kabul etmezsen bu *senin* hatan."

"..."

"Yapışık ikiz. Sana söylüyorum."

Bu arada, anneme bu kitabı defalarca ve göz mücadeleleri karşısında okuduğu ve kapaktaki yazı tipini değiştirmem için başımın etini yediği için teşekkür etmek istiyorum. Jen'e her zamanki gibi inanılmaz derecede kapsamlı eleştirisi için teşekkürler. Kate'e harika önerileri için teşekkürler. Avery'ye mükemmel beta eleştirisi ve kapak tavsiyesi için teşekkürler. Rhona'ya milyonlarca kapağa baktığı için teşekkürler. Kartal gözlerin için Val'e teşekkür ederim. Emilie'ye harika beta okuması için teşekkür ederim.

Tüm okurlarıma kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Birkaçını öne çıkarmak istedim, ancak edindiğim çok sayıda inanılmaz okuyucu arkadaşım var

mutlaka birilerini dışarıda bırakırdım. *Tüm* McFan'larımaya özel bir sesleniş! Eğer bir McFan değilseniz, o zaman bize katılmalısınız *korkutucu ses*...

Ve her zaman olduğu gibi, ailemin geri kalanına, özellikle de Bay McFadden'a teşekkür ederim. Eğer kitaplarımdan birinde yapışık bir ikiz varsa, o da odur.

Mahkum'u okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak isterim. Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için [lütfen beni Amazon'da takip edin!](#) [Beni Bookbub'da da takip](#) edebilirsiniz! Ya da okur grubum [Freida McFans](#)'a katılabilirsiniz!

Ayrıca, kitaplarımı istila eden mutant yazım hatalarının insanüstü türlerini tedavi etmeyi başarmış olsam da, şimdi kurtulamadığım tüm bu yazım hatası *varyantları var*. Herhangi bir yazım hatası bulursanız ve düzeltebilmem için bana gösterirseniz, babalık nezaketini göstermiş olurum.

Ve şimdi lütfen yeni kitabım *Hizmetçi*'den kısa bir alıntının tadını çıkarın...

Hizmetçi

Eğer bu evden ayrılırsam, kelepçeli olarak ayrılacağım.

Şansım varken kaçmalıydım. Şimdi şansım gitti.

Polis memurları eve girdiğine ve üst katta ne olduğunu öğrendiklerine göre artık geri dönüş yoktur.

Haklarımı okumalarına beş saniye kaldı. Neden henüz yapmadıklarından emin değilim. Belki de onlara söylememem gereken bir şeyi söylemem için beni kandırmayı umuyorlardır.

İyi şanslar.

Siyah saçları kırlaşmış polis yanımdaki kanepede oturuyor. Tık naz gövdesini yanık karamel İtalyan derisi üzerinde kaydırıyor. Evinde ne tür bir kanepede olduğunu merak ediyorum. Beş haneli rakamlara mal olmadığı kesin. Bunun yaptığı gibi. Muhtemelen *turuncu* gibi yapışkan bir renkte, evcil hayvan tüyleriyle kaplı ve dikişlerinde birden fazla yırtık var. Acaba evdeki kanepesini mi düşünüyor ve böyle bir kanepesi olmasını mı diliyor?

Ya da daha büyük olasılıkla, üst kattaki tavan arasında bulunan cesedi düşünüyordur. Polis, New York'a özgü ses tonuyla, "Bir kez daha gözden geçirelim," der.

çekik gözlü. Bana adını daha önce söylemişti ama aklımdan uçup gitti. Polis memurları parlak kırmızı isim etiketleri takmalı. Stresli bir durumda isimlerini başka nasıl hatırlayabilirsin ki? Sanırım o bir dedektif. "Cesedi ne zaman buldunuz?"

Duraksıyorum, avukat talep etmek için doğru zaman olup olmadığını merak ediyorum.

Bana bir tane önermeleri gerekmiyor muydu? Bu protokol konusunda paslanmışım. "Yaklaşık bir saat önce," diye cevap verdim.

"Oraya neden gittin ki?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sana söyledim. Bir ses duydum." "Ve...?"

Memur öne doğru eğilmiş, gözleri kocaman. Çenesinde kaba bir sakal var, sanki bu sabah tıraş olmamış gibi. Dili dudaklarının arasından hafifçe dışarı çıkıyor. Aptal değilim, ne dediğini çok iyi biliyorum. söylememi istiyor.

Ben yaptım. Ben suçluyum. Götürün beni.

Onun yerine kanepeye yaslanıyorum. "İşte bu kadar. Bildiğim her şey bu kadar."

Hayal kırıklığı dedektifin yüzünü kaplar. Bu evde şimdiye kadar bulunan kanıtları düşünürken çenesini çalıştırıyor. Bileklerimdeki kelepçeleri kırmaya yetecek kadar delil olup olmadığını merak ediyor. Emin değil. Emin olsaydı, çoktan yapardı.

"Hey, Connors!"

Başka bir memurun sesi. Göz temasını kesiyoruz ve merdivenin tepesine bakıyorum. Çok daha genç olan diğer polis orada duruyor, uzun parmaklarıyla tırabzanın tepesini tutuyor. Çizgisiz yüzü solgun.

"Connors," diyor genç memur. "Hemen *buraya* gelmelisin. Burada ne olduğunu görmelisin." Merdivenlerin dibinden bile adem elmasının sallanışını görebiliyorum. "Buna inanamayacaksın."

FREIDA McFADDEN'İN DİĞER ROMANLARI

Mahkum

Hizmetçi

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız

Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin

Hasarı

Bebek

Şehri

İntihar Med

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.